

เนตรนารี

เล่ม ๑

ศิลปกรรม

พิมพ์

๒๐ ส.ค.

Handwritten text in Devanagari script, likely a title or heading, rendered in a reddish-brown ink.

ที่ ๒๐/๒๖

กรมราชเลขาณการในพระองค์

ด้วย

วันที่ ๒๕ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๔๖๖

แจ้งความมายัง นางฉวีหรือฉวี เป็นภรรยา กับ พร้อม สำเนาของ

ตามหนังสือของนี้ คือ เรื่อง การขออนุญาต

นางเจ้าพระบรมราชินี ว่าขอขานถึงสิ่งที่มีส่วนอันหนึ่งอันหนึ่งหรือ

นารี โดยผู้ทำพระคัมภีร์หรือผู้ทำพระคัมภีร์นั้น ความทราบฝ่าละอองพระบาท

แล้ว ทรงมีพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้เจ้าพนักงาน หรือพระราชทาน

หนังสือถึงท่านนี้ จะให้ท่านนี้หรือท่านนั้น หรือท่านนั้น

อันหนังสือสำหรับภรรยา และไปรษณีย์ ๓ พระราชทานหรือ ขอให้

อนึ่งยังมีคนเป็นต้นของนางนารีหรือท่านนั้น

พระบรมราชินี

กรมราชเลขาณการในพระองค์

สมเด็จพระนางเจ้าพระบรมราชินี

สารบัญ

ห้องบูชา	“มรดกเขมร”	หน้า ๓
คนรักของสยาม	“ฟิโ”	๖
ห้องรับแขก	“พริกไทย”	๕
ห้องอ่านหนังสือ	ชาวคณะ	๘
.....	“พราหมณ์”	๓๔
โคมไฟ คาร์ โดล์	๑. นกขรรค์	๓๕
ห้องรับประทานอาหาร	๒. กวดขัน	๔๔
กันบูด (จม)	“มด”	๔๖
ห้องนอน	“เจ้าเงาะ”	๕๗
แม่หม้าย	“ทอ”	๕๘
ห้องประชุม	“อม”	๖๘
ห้องแต่งตัว	“ทองประไพ”	๗๓
ห้องดูภาพ	“ม. เขื่อน”	๗๕
วัด ประดิษฐ์ ดอกไม้	“ศรีนาค”	๗๘
วัดประดิษฐ์เครื่องสำอางค์	“ทองคราม”	๗๙
ห้องเล่นหมา	“แม่”	๘๐
เมื่อเจ้าจำปาถือเรือไปหาเจ้าจำป	เชอ อินทรทศ	๘๖
ศาลาามหรรณ	อม สักขิน	๘๗
หน้าต่างไม้ ไครเห็น	“รัก”	๘๘
ห้องเด็ก ๆ	“ทองประศรี”	๙๐
ตู้เสื้อผ้า (ตอ)	“ศรีจันทร์”	๙๓
ห้องหัดเรือ	“แม่”	๙๔
ห้องทำงาน	“พราหมณ์”	๙๕
ห้องบรรณาธิการ	บรรณาธิการ	๙๘

ระเบียบการหนังสือพิมพ์ "เนตรนารี"

"เนตรนารี" เป็นหนังสือพิมพ์รายบักษ์ของสตรี ออกเดือนละ ๒ ครั้ง
 ต่อไปวันที่ ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕ ของเดือน

พร้อม ดำรงประสงค์	เป็น	บรรณาธิการ
นางสาววิชาเยน ชันวารชร	,,	เจ้าของ
นางสาวพยอม ชันวารชร	,,	ผู้จัดการ
นายเจ็กชวน ชันวารชร ห้างค, เจ็กชวน	,,	ผู้พิมพ์

สำนักงาน ห้างค.เจ็กชวน โทรศัพท์ ๕๐๐ บางลำภู พระนคร
 พิมพ์ที่โรงพิมพ์อัสสช ถนนพระสุเมรุ บางลำภู พระนคร

อัตราค่าบำรุง พระนครและชนบท ๑ ปี ๒๕ เดือน เป็นเงิน ๕.๐๐ บาท
 ส่งโดยทางไปรษณีย์ (ในจังหวัด) ,, ๖.๕๐
 ต่างจังหวัด ส่งในทางไปรษณีย์ ธรรมดา ,, ๗.๐๐
 ต่างจังหวัด ส่งโดยอากาศไปรษณีย์ ,, ๘.๕๐

คำบำรุง โปรดส่งดวงหน้าพร้อมทั้งค่าส่งด้วย ไปรษณีย์เงิน
 ที่ถูกต้อง เป็นลายเซ็นนามของผู้อ่าน

<u>อัตราค่าแจ้งความ</u>	เต็มปกหลัง	๒๕ บาท	ต่อ ๓ เดือน
	เต็มปกหลังใน	๒๐ บาท	,,
	เต็มหน้ากระดาษ	๒๐ ,,	,,
	ครึ่งหน้ากระดาษ	๑๕ ,,	,,
	เต็มหน้าธรรมดา	๑๕ ,,	,,
	ครึ่งหน้าธรรมดา	๑๐ ,,	,,

นอกจากนี้เรายังคงอยู่กับผู้จัดการเป็นพิเศษ

หิโอสถาปนา

โดย

“แม่ระเบียบ”

๑ อันความมาตร์ปราดนาของมนุษย์
ไม่มีสุดสิ้นลงที่ตรงไหน
มีอย่างนั้นฝืนอย่างนี้ออกมีไป
ได้เท่าไรไม่พอค้ำที่คองการ
เหมือนผู้ขายพาสเรือก็เหลือแก้ว
มีเม็ชแล้วไม่รู้จบสพสมาน
สองก็แล้วสามก็แล้วเป็นแถวธาร
ไหลลดฉานชุ่มมอขุมมีรู้เต็ม
เกิดเป็นหญิงหยิ่งบ้างเกิดอย่างหญิง
แต่อย่าหยิ่งยิ่งใหญ่ให้หลายเล่ม
เหมือนกับเกลือปรากฏรกรสเค็ม
หรือเหมือนเข็มรักคมสมสกันซ์
มีชีวิคเพื่ออยู่ ชูชีวิค
ประกอบกิจเพื่อกิจสฤษดิ์ผล
ไม้น้อยมากหากเฉาะพอเหมาะคน
ผิวหนึ่งคนลูกหนึ่งคนสุขสันต์เอย ๑

คนแรกของสยาม

พ.ศ. ๒๔๗๓ ประชาชนชาว
สยามได้รับมรดกตกทอดอันหนึ่ง คือ
สุภาพสตรีไทยของเรา สอดได้ปริญญา
เนติบัณฑิตยสยามเป็นคนแรก นั่น
นางสาวแว่น พรหมโมบด

พูดถึงเขาวัดศรีคันนี้ แม้จะเป็นเจดีย์นาน
อยู่สักหน่อย แต่ก็ความเอาใจใส่ในเธอ
ไม่จัดจางไปจากประชาชน จริงอยู่ นาง
สาวแว่นอาจไม่พิเศษเกินกว่าคนอื่นๆ หญิงนาง
คนอาจจะไม่ได้ แต่เมื่อนางสาวแว่นได้
พิเศษแล้ว โดยความสามารถที่คนอื่น
ไม่ทำหรือทำไม่ได้ เราต้องถือว่านางสาว
แว่นพิเศษ การสามารถนี้โดยทั่วไป
จะทำ ใครๆ ก็อาจมีความสามารถทำ
อะไรได้เท่ากับใครๆ แต่เราถือโดย
เพราะว่า ผู้ที่ใดทำแล้วเป็นผู้สามารถ ทำ
ให้ "จะทำ" ไม่

จากจดหมายเหตุศาลท่งค์ และวงหิน
รูปไข่ตามแบบของคนไทยนั้น เราจะพบ
นี้ด้วยเหตุชาติ เริ่มแรก แสงอยู่ นื่อง
เป็นทุนสำคัญ ที่ทำให้เธอ พบความดำริ
เรียงรายอยู่ ทอดนูน แต่ในวังท่งค์
กักรัก อ่อนถุ่มนนั้นเก่า มีความอ่อนโยน
พร้อมเพรา เป็นผู้หญิงไว้ให้เราอีกเหมือน

กัน และเราได้พบนางสาวแว่น คือเรา
ได้พบผู้หญิงคนหนึ่ง บวกกับงาน, ของ
ผู้หญิงแท้

นางสาวแว่น เป็นวิชาในตระกูลพรหม
โมบด นายพันตำรวจเอก พระยาบุรุษ
ณัฐกิจ เป็นบิดา เกิด พ.ศ. ๒๔๕๔ เรียน
วิชาสามัญที่เซนต์โยเซฟคอนเวนต์ สำ
เร็จ พ.ศ. ๒๔๗๐ เริ่มเข้าเรียน วิชา
ศาสตร์ ของ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
สอบได้เป็นเนติบัณฑิตสยาม พ.ศ. ๒๔๗๓
พ.ศ. ๒๔๗๔ เข้าสอบได้นักคำขวัญนิติ
ภาค ๓ เจดีย์ประจำอยู่ที่สำนักงานคิด
ก็ คืบคลาน และไปอยู่ปลายกุดพุทธเจ้า
ณิกนิคมกับสมเด็จพระสังฆราช โดยแห่งกรุง
สยาม

ด้วยอักษรศาสตร์สุภาพ, อ่อนโยน นาง
สาวแว่นเป็นที่รักใคร่ ของบรรดาเพื่อนฝูง
ตลอดชั้นไปจนท่านผู้ใหญ่ที่เคารพนับถือ
เมตตาเอาใจปรนนิบัติ นอกจากในเชิง
ความศึกษา เราเห็นนางสาวแว่นเป็นสุภาพ
สตรีที่น่าเป็นแบบฉบับ สำหรับ ชนชนเป็น
อันมาก สดุดี, นางสาวแว่นสตรีไทย
คนแรกของสยาม ซึ่งมีประวัติการณใน
ทางศิลปวิทยา

“พิไล”

ห้อง รบแพท

โดย

“พริกไทย”

“ชายไทยควรมีเมียคนเดียว?”

ข่าวใหม่ที่ออกจาก สภาผู้แทน
ราษฎร ในการประชุมเมื่อวันที่ ๓๐
พฤษภาคม คือญัตติของเจ้าพระยาศรีธรรม
พิบูลย์ ประธานกรรมาธิการ ข้าราชการ
มณฑลแห่งและพาณิชย์บรรพ ๕ แห่งคือ
สภา เป็นใจความว่า ในการ ข้าราชการ
มณฑลแห่งบรรพ ๕ มีข้อขัดข้องอย่างสำคัญ
อยู่ที่ว่า จะให้ผู้ชายมีเมียคนเดียวหรือ
หลายคน กรรมาธิการขอความวินิจฉัย
อันเด็ดขาดของ สภาในเรื่องนี้ มีดังนี้
การร่างประมวลแห่งและพาณิชย์จะส่ง
อยู่ คณะกรรมาธิการขณินมีความเห็น
ให้ชายมีเมียคนเดียว เพื่อ สอดคล้อง
ตามอารยะ ประเทศที่ เรามีร่าง ประมวล
กฎหมายไว้ใช้ มีประโยชน์ในทางช่วย
ทำให้ฐานะของครอบครัวดีขึ้นในทางการ
เงินและทางราบรื่นอื่นๆ ทำให้ผู้หญิง

รู้สึกเกียรติของตนขึ้น และการแก้
กฎหมาย ไม่เกี่ยวแก่ ทางศาสนา ไม่
เกี่ยวแก่ ศักดิ์ความเป็นมาเมียคนหนึ่ง ก่อนแต่
กฎหมายนั้นจะ ไม่เกี่ยวแก่การวัดค่าจะ
มีคุณค่ากฎหมายมากหรือน้อย เพราะจะมอบ
ให้คนให้ รบต้อง รบคู่ ซึ่งเกิด จากหญิง
คนเดียวนั้นฐานะเป็น ภรรยาหนึ่ง มีฐานะ
อย่างเดียวกับบุตร ซึ่งเกิดจากภรรยาคนเดียว
สมบูรณ์ และในประมวลกฎหมาย จะ
ถือเอาการจดทะเบียนเป็นใหญ่ ถ้าเป็น
มาเมียคนเดียวตามกฎหมาย ก็จะ ยกเว้น
เฉพาะผู้ถือตำแหน่ง ข้าราชการ ในจังหวัดภาค
ใต้ คือปัตตานี ยะลา นราธิวาสและ
สตูล...”

ปัญหาอื่น แม้จะเป็นปัญหาใหม่
ในสภาผู้แทนราษฎร แต่ได้เป็นปัญหา

ข้อแก้ตัวของคนไทยมานานแล้ว ตั้งแต่ครั้ง
รัชกาลที่ ๖ สมัยสมเด็จพระเชษฐาธิราช
กรมหลวงพิษณุโลกประชานาถ เปรียญ
ยาศ ก็พระนิพนธ์ให้ไว้ในกรม และ
นายทหารในบังคับบัญชา ซึ่งมี เมียคน เดียว
ดึกขึ้นหน้าท่าจะแพร่หลายเป็นสมัยมาถึง
ข้าราชการและประชาชนเหล่านี้ ๆ แต่
พอสมเด็จพระราชบิดา องค์นี้ เด็ดขาด
วงศ์ คุณที่เตรียมเหต ความเด็ดขาดก็เลย
จัดวางไป มารอจะ จดทะเบียนกันเมื่อ
เร็ว ๆ นี้ ออกวางเมื่อปลายสมัย รัฐประศาสน์
บูรณาการดีที่ราช และคงจะหายไม่ออก
จนกระทั่งคณะ กรรมมา มีการสดเห็นเป็น
ความ จำ เป็น แก้การ ข้าราชการ ประมวลแพ
กรวณ

การที่ ชายไทยควร มีเมียคนเดียวหรือ
ไม่? นอกจากเหตุผล ที่คงจะ ชวนชวน
ประชาชนกรรมมาธิการ ได้ อ้าง มา ทั้ง มวล
แล้ว เราจำเป็นต้องพิจารณาให้ดี ให้
ละเอียดลงไป ถึง ข้อเท็จจริง ความ เป็นอยู่
ของประชาชนไทย ว่าการมีเมียมากกับ
เมียคนเดียวนั้น ได้เกิด ความกระตือรือ
หรือบกพร่องแก่ไหนอยู่บ้าง?

พูดกันไป อารมณ์ของบุคคลก็ย่อม

มีลักษณะระดมัยกัน โดยที่ว้ายังไม่ได้
ดูได้คำ กล่าวคือ ช่างจะมีแต่ความ
โลภอยู่ เป็นนิจ เราจะไม่มีผู้ขายเป็น
เอกเทศความความระดมัยระดมัย จงกัน
ที่จะมีเมียหลาย ๆ คนอยู่ ราวไป อารมณ์
ของบุคคลเป็นสิ่งที่เราช่วยไม่ได้ ดังที่เรา
อยากจะให้เป็นไปได้นั้น คือ เกือบแก่ความ
สันติสุขของประชาชนทั่วไป ฉะนั้นเราจะ
พูดแต่เพียงว่าไม่ดี และร้าย ในกรณีอะไร?

จริงอยู่ เราจะได้ยิน คำตามนัยที่
พูดกันพล่อย ๆ ว่า ประเทศเรามีผู้หญิง
อยู่ร้อยละ ๖๐ อีกประการหนึ่งมีคำ
ว่า การที่จะบังคับให้ชาย ไทยมีเมียคน
เดียว เป็นการทำลายล้างในทวีป แต่
ก่อนเราอาจจะมองดูให้ โกลโกล อีกสัก
นิด ว่าการเพาะคนนั้นเราจะเพาะกันโดย
วิธีสมถะ อย่างดีแล้ว เจริญนานไม่ได้ มนุษย์
มีความต้องการของ สมของ มากกว่าดี
เหลือเกิน การเพาะพดเมือง จะดีของห้อง
ให้ได้รับผลดี ทั้งแก่การระนามาต การ
ศึกษา และภูมิธรรมพร้อมไปเสด็จ พด
เมือง ที่ถูก เพาะจน จะ เป็น พด ของชาติ
ชาติจะงาม ช่างกราก็ เพาะ พดอันภาพของ
ประชาชนในทุก ๆ ทางที่ดี

เท่าที่เป็นอย่างนี้ บุคคล เราไม่มีกฎหมาย

บังคับ มันร้ายทุก ๆ คนจะมีเมียสักกี่
คนก็ได้ สำหรับคนที่มีฐานะดี พอที่จะ
เลี้ยงดูครอบครัวเมียหลาย ๆ คน ให้เป็น คนดี
นั้นเราจะรู้ได้ไหมได้ ว่าพ่อเมืองของ
เราสนใจคนมีเมียอยู่หรืออะไร และก็นอก
นั้นคนที่มีเมียหลาย ๆ คน ไม่สามารถจะ
เลี้ยงดูครอบครัวเมียหลาย ๆ คน ให้สมบูรณ์
เท่าที่ควรของการได้ เห็น เราจึงได้
พบเด็กเกิดตอน อยู่ ตามสถานที่ ชนกลุ่มเล็ก
ถ้าเรา - ตามสถานที่ประชุมชนในอาช
ภักตราชาร - ในสถานที่แห่งหนึ่ง ย่อมมีทั้ง
หลาย - เด็กเหล่านี้เป็นเด็กที่เกิดมาโดย
มีพ่อไม่รับเลี้ยงดูให้ อุปการะ ประเพณี
ของชาติเราสาย เป็น ฝ่ายหา ทรมณ์ เลี้ยงดู
ครอบครัว เมื่อนายที่เป็นทนาย ในกา
มารมย์ ด้วยนาม มีภรรยา ต้องได้ ตาม
การมย์ด้วย แล้วเกิด บุตร ชนไม่ สามารถ
จะอุปการะพอเพียง มารดาที่เป็นผู้หญิง
ชั่ว ไม่ สามารถก็ปล่อย ชน เหล่านี้ไป
ความบุญตามกรรม สุดแต่ว่าตายก็ถึง
ยังก็เลี้ยง เด็กเหล่านี้ร่างกายไม่สมบูรณ์
การศึกษาไม่มี การอบรมไม่มี ก็ควรจะ
ไปตาม ความหมั่นเวียน มาประทะ แล้ว
ต่อไปเด็กพวกนี้ไปไหน? เก็บโทษ -

เป็นพ่อเมืองของชาติอย่างไรเล่า? ชาติ
จะงาม หิร คาด้วย มีพ่อเมืองดั่งด่อนอย่าง
นี้ประคับหรือ?

ทนายผู้ครองรัฐบาด - รัฐบาลของ
เราทำงานส่วนใหญ่อยู่ ทอมมือ ที่ไหนจะ
มีเวลาไปหาการในเด็กเหล่านี้ - รัฐบาล
แม้จะรับว่าทำได้ แต่คนก็ยังไม่ทำได้
ก็เมื่อรัฐบาลยังช่วยไม่ได้ และก็ยังปล่อยให้
ให้มีเมียเมียหลาย ๆ คนต่อไปดังนี้ ก็
หมายความว่าถ้ารัฐบาล พอใจ ในการ สร้าง
บรรพชนที่ไม่สมบูรณ์ อยู่เรื่อย ๆ เดียว
นี้, เท่านั้น เราคน คนที่ไม่ สมบูรณ์ อยู่
ชดเชยกันมากตามมากพอแล้ว เราเริ่ม
ระบิกันเสียที ก็จะได้ กันหมักหมนตาแต่
ว่าจะกลืนกลืนดังที่กล่าว ให้เป็นดี กับ
กันมีให้ ของไม่ดีขึ้นนั้นเด็กชนอีก

ทนาย, พวกนี้หญิงที่เคยเป็นเมียหลาย ๆ
คนของชายมาแล้วจะทำอย่างไร? ปลัด
ผู้หญิงเป็นสิ่งที่มีความเห็นอกเห็น เป็นความ
ดี เป็นประทีป เป็นความชอบธรรม
เช่นของชาย ฉะนั้นหญิงควรดอมดอมเกียรติ
ของหญิง เท่าที่ แล้วหญิงเห็น แก่นอื่น
มาก ไม่รู้จักเห็นแก่ตัวเลย เมื่อมีกฎ
หมายบทชน ผู้หญิงจะได้ รู้จักเห็น
แก่ตัวองความ เห็นว่าตัวนั้นเป็นของมี

คำ ไม่ไร้ของดำหรับพลาเล่นความ
คนของของชาย ผู้หญิงควรเข้าใจตัว
ว่า ผู้หญิงเกิดมาเป็นผู้หญิงไม่ใช่เกิด
มาดำหรับเป็น เครื่องมือสร้าง พลเมือง
ชนิดเหลวไหล

ประมวตแห่งบรรพณ ข้าไม่บรรด
ตามข้อเสนอนั้น ผู้เขียนเรื่องนี้ไม่
ความประสงค์จะวางความพอใจตามอา
รมย์ของบุคคล แต่เท่าที่พุดนิกเพื่อสนับสนุน
ความเห็น ของประจักษ์ การกระทำ
จริงอยู่ เรามิได้หวังผลรวดเร็วเท่า

มองเห็นด้วยสายตา แต่เราหวังจะได้
เห็นผลดังนั้นในอนาคต และนั่นเพื่อ
ชาติ หาใช้เพื่อตัวเราท่านไม่
ต้องการแสดงความเห็นนั้น ก็ยอม

แสดงไปตามความกตัญญูของบุคคล ซึ่งคน
อื่น ไม่จำ เป็น ต้องเห็น พ้อง ด้วย เสมอไป
แต่ก็ความเห็นนั้นได้ แสดง ถึง ความไม่
ของการมีเมียหลายคน ยังไม่ได้ พุดถึง
ความดี ฉะนั้นถ้า ได้มีความเห็นในทาง
ดีของการมีเมียหลายคน หวังว่าจะได้
นำมาแสดงถึงกันฟังเพื่อวิจารณ์บ้าง.

เนตรนารี เล่ม ๔

มี... ร้อยโยชนในดวงคำ - ของ - อ่องุ่น แสงสวัสดิการ
นกควีน - ของ - ทองแท้สตรีกอง

ไข่ทอง - ของ - ทองอ้อย ภิพาสถียร
อิฐฤทธิ - ของ - "ปลัดป้อง"

'งามงอน' - ของ - ศรี. วิจิตรพันธ์
ขรอยบุญ - ของ - ภักดี บุญนาค

และ... สุดสายใจ ต่อใหม่ - ของ - ศรีจันทร์งาม
ห้องทุกห้องประดับประดาอ่าน!

ริโหมวโลว ๗ ขาว ในเล่ม ๔

อย่าพลาด

เนตรนารีเล่ม ๔ ท่านต้องมี

นางสาวแรม พรหมโอบต เนติบัณฑิตยสถานแรกของสยาม
๕

๔ มีสัญชาติเป็นไทย ตามกฎหมาย แต่
(ก) ถ้าบิดาเป็นชาวต่างประเทศจะได้
แต่งงาน กับมารดาโดยชอบด้วยกฎหมาย
หรือไม่ก็ตาม ต้องเป็นผู้ที่ไดเรียนหนังสือ
ไทยจนได้ประกาศนียบัตรชั้นมัธยม

ที่ ๓ หรือได้รับราชการประจำการตาม
พระราชบัญญัติลักษณะเกณฑ์ทหารแล้ว
หรือได้รับราชการประจำแผนกอื่น ๆ ใน
ตำแหน่ง ซึ่งแต่เดิมยังพ้นจากงานนั้นไป
โดยมีเงินเดือนประจำ แต่ไม่ต่ำกว่าห้า

(ข) ถ้าเป็นคนต่างประเทศมาเป็นคนไทย
ต้องมีคุณสมบัติอย่างใด อย่างหนึ่งตามก
หนดไว้ใน (ก) หรือได้อยู่ในราชอาณาจักร
อย่างน้อยเป็นเวลาติดต่อกัน นับแต่เมื่อ
ได้แปลงสัญชาติแล้วไม่ต่ำกว่า ๓๐ ปี

๕ มีอายุ ๒๐ ปี บริบูรณ์แล้ว

๖ ไม่เป็นบุคคลวิกลจริต หรือจิต
พั่นเพี้ยนไม่สมประกอบ

๗ ไม่เป็นผู้ต้องคุมขังอยู่ โดยหมาย
ของศาล ในขณะมีการเลือกตั้ง

๘ ไม่เป็นภิกษุสามเณร นักพรต

หรือหนักบวชในขณะมีการเลือกตั้ง

๙ ไม่ถูกศาลพิพากษา ให้เลิกถอน
สิทธิออกเสียง

มาตรา ๖ ผู้สมัครรับเลือกตั้งเป็นผู้
แทนตำบล หรือเป็นผู้แทนราษฎร นอก
จากมีคุณสมบัติตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา
๕ มาตรา (๑) (๒) (๔) (๕) (๖) แล้ว
จะต้องมีคุณสมบัติดังต่อไปนี้

๑ มีอายุ ๒๐ ปี บริบูรณ์แล้ว

๒ ไม่เป็นบุคคลที่มีความประพฤติเส
เพลเป็นอาชญา หรือคิดขายเสียผิดให้ไทย

๓ มีความรู้ตามที่จะได้พระราชกฤษฎ
ีกกำหนดไว้

๔ ไม่เป็นบุคคลที่มียุ ในฐานะเห็นอ
การเมืองตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๑

มาตรา ๗ ผู้มีสิทธิออกเสียง เลือก
ตั้งผู้แทนตำบล มีชื่ออยู่ในสำมะโนครัว
ตำบลใด ให้สิทธิออกเสียงเลือกตั้งผู้แทน
ตำบลของตำบลนั้น

มาตรา ๘ ผู้สมัครรับเลือกตั้งเป็นผู้

แทนตำแหน่ง ของตำแหน่งใดต้องมีภูมิลำเนา
หรือถิ่นที่อยู่ หรือมีของสังหาริมทรัพย์
หรือเป็นบุคคลที่เกิดในตำแหน่งนั้น

มาตรา ๘ ผู้สมัครรับเลือก ตั้ง เป็นผู้
แทนราษฎร ของจังหวัดใด ต้องมีภูมิลำเนา
หรือถิ่นที่อยู่ หรือมีของสังหาริมทรัพย์
หรือเป็นบุคคลที่เกิดในจังหวัดนั้น

ข้าราชการ รับ พระราชทาน เงิน เดือน
ของ รัฐบาล ในตำแหน่งประจำ ในจังหวัด
ใด จะสมัครรับเลือกตั้งเป็นผู้แทนราษฎร
ของจังหวัดนั้นไม่ได้ แต่ถ้าได้ รับเลือก
ตั้งจากจังหวัดอื่นแล้ว ต้องลาออกจาก
ตำแหน่งประจำการ แต่ให้มีสิทธิได้เป็น
เห็นจำเป็นตามกฎหมาย พระราชบัญญัติบำเหน็จ
บำนาญ ข้าราชการ พลเรือน พ.ศ. ๒๔๗๓

มาตรา ๖ หรือพระราช บัญญัติ บำเหน็จ บำ
นาญทหาร พ.ศ. ๒๔๗๓ มาตรา ๖ ถ้า
เป็นข้าราชการทหารอาจจะได้รับ เบี้ยหวัด
แทนบำนาญตามระเบียบการของทหารก็ได้

อนึ่งเมื่อ ออกจาก สมัชชิก ภาพ โดยไม่
มีความเสียหายแล้ว ประสงค์จะเข้ารับ

ราชการ ในตำแหน่งอื่นเดียวกับตำแหน่งประจำ
จากการเดิมอีก ท่านว่าให้ เจ้ากระทรวง
พิจารณาการเดิมรับบรรจุก่อนผู้อื่น

มาตรา ๑๐ บุคคล หนึ่ง จะสมัคร เลือก
ตั้ง เป็นผู้แทน ตำแหน่งใด แต่ ละ เพราะ ตำแหน่ง
เดียว และจะสมัครรับ เลือกเป็นผู้แทน
ราษฎร ได้แต่ละเพราะจังหวัดเดียวกัน

มาตรา ๑๑ เมื่อได้ ประกาศ พระราช
กฤษฎีกาว่า ให้ มีการเลือกตั้งผู้แทน
ตำแหน่งเดียว ให้กรรมการอำเภอจัดทำบัญชี
รายชื่อผู้มีสิทธิออกเสียงในตำแหน่งนั้น ๆ ขึ้น
ไว้ ในการ ทำบัญชีรายชื่อ ให้ถือเป็น
ระเบียบอำนาจ ในครัว

มาตรา ๑๒ ก่อนถึงวัน เลือก ตั้งผู้แทน
ตำแหน่งนั้นไม่น้อยกว่า ๓๕ วัน ให้กรรมการอำเภอ
นำบัญชีรายชื่อผู้มีสิทธิออกเสียง ออกประ
กาศไว้ ณ ศาลาประชาคมในตำบล ซึ่งประชาชน
เข้าไปตรวจดูได้ โดยไม่เสียค่าธรรมเนียม
และให้ประกาศบัญชีรายชื่อผู้นั้นไว้ ณ ศาลา
ซึ่งจะ ออกเสียงเลือกตั้งผู้แทนตำบลด้วย

บุคคลที่ ไม่มีชื่อ อยู่ในบัญชี รายชื่อ
นั้น ถ้าเห็นว่าสมควรมีชื่อ เป็นผู้
มีสิทธิ ออกเสียงเลือกตั้ง ผู้แทนตำบลด้วย
จะทำการร้องขอให้ลงชื่อ ของตน ในบัญชี
ยื่นต่อกรรมการอำเภอ ใน ๗ วัน นับตั้งแต่วัน
ประกาศรายชื่อ พร้อมกับคำชี้แจงหรือ
เอกสารอย่างใด เพื่อสนับสนุนคำร้องก็ได้

ถ้ากรรมการอำเภอเห็นสมควร ก็ให้
ชื่อผู้นั้นลงในบัญชีรายชื่อด้วยแล้ว ก็ให้
ลงชื่อผู้นั้นไว้ในบัญชีโดยเร็ว

ถ้ากรรมการอำเภอยังคงเห็นว่า ผู้ซึ่ง
ไม่สมควร มีชื่อในบัญชี เป็นผู้ มีสิทธิ
ออกเสียงไว้ ก็ให้ตั้งยกคำร้องเสียทันที
แต่ผู้ร้องมีสิทธิที่จะยื่นคำร้องต่อศาล
ท้องถิ่นได้ โดยพลัน เมื่อศาลได้รับคำ
ร้องเช่นนั้นแล้ว ให้ไต่สวนวินิจฉัย ตั้ง
ให้เพิ่มชื่อหรือไม่ให้เพิ่ม ชื่อผู้นั้นในบัญชี
คำสั่งของศาลนั้น ท่านให้ ถือว่าเป็นที่สุด
แล้วให้ศาลแจ้งคำสั่ง ไปยังกรรมการอำเภอ
ทันที

ถ้าหากคำสั่ง ของศาล ไปยังไม่ ถึง มีช
กรรมการ ตรวจ คะแนนเสียง ในขณะเลือกตั้ง
ตั้ง ท่านให้ปฏิบัติการไปตามคำสั่งเดิม
ของกรรมการอำเภอ

มาตรา ๓๓ บุคคลใดปรารถนาจะรับเลือก
เป็นผู้แทนของตำบลใด ให้ลงชื่อสมัคร
ที่กรรมการ อำเภอ ซึ่งตำบลนั้นขึ้นอยู่
ภายในเวลาที่กำหนดไว้ในพระราชกฤษฎีกา
ให้กรรมการ อำเภอสอบข้อสอบ เพื่อทราบ
ว่า บุคคลนั้นจะสมัครรับเลือกตั้งได้ตาม
มาตรา ๖ และ ๗ หรือไม่ ถ้าเห็นว่าสมัคร
รับเลือกตั้งได้ ก็ให้ประกาศไว้ ณ ที่ที่
การอำเภอโดยเร็ว

ก่อนวันเลือกตั้ง ผู้แทน ตำบล อย่างน้อย
สามวัน ให้กรรมการอำเภอประกาศราย
ชื่อผู้สมัครรับเลือกตั้งไว้ ในตำบลนั้น ๆ

มาตรา ๓๔ ถ้ากรรมการอำเภอ ไม่ยอม
รับสมัคร ผู้สมัครมีสิทธิ จะยื่นคำร้อง
ต่อศาล ท่านให้นับตามบัญญัติ มาตรา ๓๒
มาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา ๓๕ ให้กรรมการอำเภอกำหนด
วันและข้าราชการสถานที่ออกเสียงเลือก
ตั้ง และให้เลือกตั้งกรรมการตรวจคะแนน
เสียงตามลัดละสามคน

มาตรา ๓๖ การออกเสียงให้เริ่มแต่
เวลา ๘.๐๐ นาฬิกาถึง ๑๕.๐๐ นาฬิกา

มาตรา ๓๗ ให้กระทรวงเจ้าหน้าที่จะออก
กฎว่าด้วยการควบคุมการออกเสียงและ
การจัดทำหีบบัตรออกเสียง

มาตรา ๓๘ ในวันออกเสียง ให้
มีบัตรออกเสียงไปแสดงตนต่อกรรมการ
ตรวจคะแนนเสียง เพื่อกรรมการจะให้
มอบบัตรออกเสียงให้และหมายในบัตร
รายชื่อ แล้วให้บัตรออกเสียงนำบัตร
นั้นไปใส่หีบบัตรออกเสียงซึ่งกรรมการได้
คิดเลขหมายและชื่อผู้สมัครรับเลือกตั้งไว้

มาตรา ๓๙ เมื่อสิ้นเวลาออกเสียง ให้
กรรมการตรวจคะแนนเสียงพร้อมกันเปิด
หีบบัตรออกเสียงทรงตะหับแล้วให้ลงเลข
หมายหีบนั้นไว้บนบัตรออกเสียงทุกฉบับ
และนับ แล้วบันทึกไว้ในรายงานว่าหีบ
นั้น ๆ มีคะแนนเสียงเท่าใด แล้วแล้ว

ให้เก็บบัตรออกเสียงไว้ในหีบตามเดิม

มาตรา ๔๐ ผู้สมัครรับเลือกตั้ง คน
ใดได้คะแนนเสียงเท่ากัน ท่านให้ถือว่า
ผู้มีอายุสูงกว่าเป็นผู้ได้รับเลือกตั้ง

อนึ่งถ้าศาลตั้งเพิกถอนการเลือกตั้ง
ของผู้ได้รับคะแนนสูง ท่านให้ถือว่าผู้
ได้คะแนนรองลงมาเป็นผู้แทนตำบล

มาตรา ๔๑ ให้กรรมการตรวจคะแนน
เสียงตั้งหีบบัตรออกเสียงไปยังกรรมการอำเภอ
เก็บรักษาไว้สามปี แต่ไม่เกินเวลา
ที่ผู้แทนตำบลนั้นอยู่ในตำแหน่ง

มาตรา ๔๒ ให้กรรมการตรวจคะแนน
เสียงประกาศชื่อผู้ได้รับเลือกตั้งเป็นผู้แทน
ตำบล แล้วส่งรายงานในการเลือกตั้งไป
ไปยังกรรมการอำเภอ เพื่อดำเนินต่อไปยังผู้
ว่าราชการจังหวัดโดยเร็ว

มาตรา ๔๓ ภายในสิบวันนับตั้งแต่วัน
เลือกตั้งผู้แทนตำบล บุคคลใดเห็นว่าการ
เลือกตั้งของผู้ได้รับคะแนนสูงมิได้เป็นไป
โดยชอบไว้ ท่านว่าผู้นั้นมีสิทธิที่จะร้อง
คัดค้านต่อศาลท้องถิ่นได้ เมื่อศาลได้รับ
คำร้องแล้วให้รับไต่สวนและวินิจฉัยว่า

ควร เพิกถอน ผู้ รบ เลือกลง นัน หรือ ไม่
แล้วแจ้ง คำสั่ง ไปยังผู้ว่าราชการ จังหวัด
โดยเร็ว คำสั่งนี้ให้ ถือว่าเป็นที่สุด

ถ้าคำสั่งเพิกถอน แต่คำสั่ง ไปถึง
กรรมการตรวจคะแนนเสียงเลือกผู้ แทนคำ
บดนั้นได้ชอกเสียงเลือกผู้ แทนราษฎร
แล้ว ท่านว่าการชอกเสียงของ ผู้ แทนคำ
บดในการเลือกผู้ แทนราษฎรนั้นเป็นอัน
ใช้ได้

มาตรา ๒๔ ผู้ แทนคำบดอันขาดจาก
ตำแหน่ง เมื่อขาดคุณสมบัติตามที่บัญญัติ
ไว้ในมาตรา ๖ หรือขาดความเกี่ยวข้องกับ
ตำแหน่งนั้นเป็นผู้ แทนตามที่มีบัญญัติไว้ใน
มาตรา ๘

มาตรา ๒๕ ภายในบังคับแห่งมาตรา ๒๔
ท่านว่าผู้ แทนคำบดคงอยู่ ในตำแหน่งตลอด
อายุของสภาซึ่ง ตนเป็น ผู้ เลือก ตั้งผู้ แทน
ราษฎร

หมวด ๓ การเลือกผู้ แทนราษฎร
มาตรา ๒๖ บุคคลใดปรารถนาสมัครรับเลือก
ตั้งเป็นผู้ แทนราษฎรของจังหวัด ให้ส่ง
ชื่อสมัครนําส่งทางจังหวัดนั้น ภายใน

ในเวลาที่กำหนดไว้ในพระราชกฤษฎีกา
ให้ผู้ว่าราชการ จังหวัด ส่งมอบว่า
บุคคลนั้นจะ สมัคร รับเลือกตั้งได้ ก็ให้
ประกาศรับไว้ณศาลากลางจังหวัดโดยเร็ว

ให้ผู้สมัคร นำเงิน ค่าใช้จ่ายในการ
เลือกตั้งเป็นจำนวนสามสิบบาท และรูป
ถ่ายของตนขนาดหกนิ้วรูปมามอบแก่ผู้ว่า
ราชการจังหวัดด้วยก่อน วันเลือกตั้งผู้ แทน
ราษฎรอย่างน้อยเจ็ดวัน ให้ผู้ว่าราชการ
จังหวัดประกาศรายชื่อ และรูปผู้สมัคร รับ
เลือกไว้ณศาลากลางจังหวัดนั้น ๆ

ผู้สมัคร รับเลือก ตั้ง คนใดไม่นำเงิน
สามสิบบาทและรูปมามอบให้แก่ ผู้ว่าราชการ
จังหวัดภายในวันที่ผู้ว่าราชการจังหวัด
กำหนดให้ ท่านให้ถอนชื่อผู้นั้นจากเป็น
ผู้สมัคร

ท่านให้นำบทบัญญัติมาตรา ๓๑ และ
๓๔ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา ๒๗ ให้ผู้ว่าราชการ จังหวัดกำ
หนดวันและสถานที่สาธารณะที่จะ ชกเสียง
เลือกตั้ง และคณะกรรมการตรวจ คะแนน
เสียงสถานที่ละสามคน

มาตรา ๒๗ ใน วันออกเสียงให้ผู้แทน
ตำบลไปแสดงตนต่อกรรมการตรวจคะแนน
เสียง เพื่อกกรรมการจะได้มอบบัตรออก
เสียงให้และหมายไว้ในบัญชีรายชื่อ แล้ว
ให้ผู้แทนตำบลนำบัตรออกเสียง ซึ่งตนได้
กาชื่อผู้สมัครรับเลือกตั้ง เป็นผู้แทนราษฎร
ตามจำนวนที่จังหวัดนั้นมาตั้งมีต่อไปได้
หับบัตรออกเสียง

มาตรา ๒๘ เมื่อหมดเวลา ออกเสียง
ให้กรรมการพร้อมกันนับหับบัตร และนับ
คะแนนแล้วบันทึกไว้ ว่าผู้สมัคร คนใด
ได้คะแนนเท่าใด

บัตร ออกเสียงใด มีกาชื่อผู้สมัครรับ
เลือกตั้งเกินกว่าจำนวนที่ จังหวัดนั้นจะพึง
มีผู้แทนได้ ไม่ให้นับเป็นคะแนน และให้
กรรมการบันทึกลงไว้ในบัตรนั้นว่า “ใช้
ไม่ได้”

มาตรา ๓๐ ในจังหวัดซึ่งตามความใน
มาตรา ๔ (๒) จะมีผู้แทนราษฎรได้แค่
เพียงคนเดียวเท่านั้น ให้ผู้สมัครรับเลือก
ทั้งที่มีคะแนนสูงสุด เป็นผู้แทนราษฎรและ
ในจังหวัดซึ่งมีผู้แทนได้มากกว่าคนหนึ่งนั้น

ให้ผู้สมัครรับเลือกตั้งที่มีคะแนนสูงตามถ่า
ดับมาเป็นผู้แทนราษฎรจนครบตามจำนวน

ถ้าคะแนนเสียงเท่ากัน ท่านให้นับบท
บัญญัติมาตรา ๓๐ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา ๓๑ เวลาและกร ความคุมการ
ออกเสียงท่านให้นับบทบัญญัติมาตรา ๓๖,
๓๗, ๓๘, มาใช้บังคับโดย อนุโลม

มาตรา ๓๒ ให้ผู้ว่าราชการ จังหวัด
ประกาศ ชื่อผู้แทนราษฎรที่ได้รับเลือกตั้ง
แล้ว ส่งรายงานไปยังกระทรวงมหาดไทย
โดยเร็ว

มาตรา ๓๓ ภายใน ยี่สิบวัน นับตั้งแต่
วันเลือกตั้งผู้แทนราษฎร บุคคลใดมี
ความเห็นว่าการเลือกตั้งนั้นมีไม่เป็นไปโดย
ชอบไซ้ ท่านว่าผู้นั้นมีสิทธิจะร้องคัด
ค้านต่อผู้ว่าราชการจังหวัด

เมื่อได้ร้องคัดค้านแล้ว ให้ผู้ว่า
ราชการจังหวัดส่งคำร้องนั้นไปยังกระทรวง
มหาดไทยโดยเร็ว เพื่อดำเนินไปยังประ
ธานสภาผู้แทนราษฎร

ให้ประธานสภาผู้แทนราษฎรเสนอคำ
ร้องคัดค้านนั้นต่อสภาผู้แทนราษฎร ให้

สภาผู้แทนราษฎร สอดส่อง แลวงพินิจว่า
ผู้แทนราษฎรซึ่งถูกคัดค้านนั้นได้รบเลือก
ครั้งแรกโดยชอบหรือไม่ หรือมีผลกีด
จะให้มีการเลือกตั้งใหม่อีกครั้งหนึ่งก็ แลว
แต่จะเห็นสมควร

ในระหว่างที่สภาผู้แทนราษฎรได้ ส่งไป อย่าง
อื่น ให้ถือว่าผู้แทนราษฎรซึ่งกระทรวง
มหาดไทยได้ แจ้งมา นั้นได้รบ เลือก ครั้ง
โดยถูกต้อง

หมวดที่ ๕ เบ็ดเตล็ด

มาตรา ๔๔ ในคำปดใดหรือคำพิพากษา
ถ้าผู้สมัครรับเลือกตั้งมาจากรัฐบาล
ที่อนุญาตไว้ตามกฎหมาย ท่านให้ถือว่า
ผู้สมัครนั้น ๆ ได้เลือกตั้งโดยพลเมืองไม่
ต้องออกเสียงลงคะแนน

มาตรา ๔๕ บรรดา นายจ้าง ผู้จัดการ
ของห้างหุ้นส่วนบริษัทและห้างร้านใดๆ ใด
ต้องให้ความสะดวกแก่คนในบังคับบัญชา
หรือลูกจ้าง ของ คนใน วันเลือกตั้งผู้แทน
ตามสมควร หัวหน้ากระทรวงทบวงการ
ต้องให้ความสะดวกแก่คนในบังคับบัญชา
ของคนในวันเลือกตั้งผู้แทน แต่อย่าให้

เสียราชการ เพื่อผู้สมัครออกเสียง ผู้
แทนตามลหหรือผู้สมัครรับเลือกตั้งจะได้มี
เวลาไปในการเลือกตั้งนั้นได้

มาตรา ๔๖ ในการพิจารณาคดีในโรง
ศาลภายหลังวันเลือกตั้งผู้แทน ผู้ใดออก
เสียงลงคะแนนเลือกตั้งผู้แทนแล้ว ไม่
จำต้องเปิดเผยความว่าตนได้ออกเสียง ลงคะแนน
เลือกตั้งผู้ใด

มาตรา ๔๗ ห้ามมิให้กรรมการตรวจ
คะแนนเสียงและเจ้าพนักงานผู้ทำหน้าที่อื่นๆ
เปิดเผยว่าผู้ใดออกเสียงเลือกตั้งผู้ใด

มาตรา ๔๘ กระทรวงมหาดไทยมีหน้าที่
ศึกษาการให้เป็นไปตาม พระราชบัญญัติ
นี้ และให้มีอำนาจออกกฎเพื่อปฏิบัติการ
ให้เป็นไปตามความในภาค ๓ แห่งพระ
ราชบัญญัติ

หมวด ๕ ความผิดและบทกำหนดโทษ

มาตรา ๔๙ เจ้าพนักงานผู้ทำหน้าที่
ใดจงใจหรือประมาทเลินเล่อ ไม่นำรายชื่อ
หรือบัตรลงคะแนนของผู้สมัครรับเลือกตั้งเป็น
ผู้แทนออกมิตได้ตาม มาตรา ๓๓ และ ๓๖
ท้าวความความผิดต้อง ระวางโทษ ปรับไม่

เกินร้อยละ

มาตรา ๕๐ เจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่คนใด

๑) ละเลยไม่ปฏิบัติตามเพื่อเลือกตั้งผู้แทนตำบลหรือผู้แทนราษฎร ภายในกำหนดเวลาที่ระบุไว้ใน พระราชกฤษฎีกา หรือ

๒) ไม่ปฏิบัติตามเพื่อเลือกตั้งผู้แทนตำบลหรือผู้แทนราษฎร ณ สถานที่อื่นที่ไม่ใช่

งานว่ามีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกินร้อยละ

มาตรา ๕๑ เจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่คนใด

๑) กระทำด้วยเจตนาหมิ่นประมาทหรือเลือกตั้งกระนั้นให้ผิดจากความจริง ท่านว่ามีความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือนหรือปรับไม่เกินพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๕๒ เจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่คนใดหรือผู้สมัครรับเลือกตั้งคนใดอยู่ ณ สถานที่ใดนอกเขตเลือกตั้งผู้แทนตำบลหรือผู้แทนราษฎร บังอาจล่อลวงหรือชักชวนผู้

สมัครรับเลือกตั้งในการเลือกตั้งลงคะแนน โดยให้คำมั่นว่า จะให้ประโยชน์ใดๆ แก่ โดยสมัคร หรือโดยกลฉ้อฉลแก่ ท่านว่ามีความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือนหรือปรับไม่เกินพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ และให้ศาลพิพากษาเพิกถอนสิทธิเลือกตั้งมีกำหนดตั้งแต่สิบจนถึงสิบ

มาตรา ๕๓ กรรมการตรวจคะแนนเสียง หรือเจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่เปิดเผยว่า ผู้ใดออกเสียงเลือกตั้งผู้ใด ท่านว่ามีความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามเดือน หรือปรับไม่เกินห้าร้อยบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๕๔ ผู้ใด

๑) ไม่ปฏิบัติตามหรือเลือกตั้งกระนั้นอยู่ แล้วละเลยใจนิ่งเฉยออกเสียงลงคะแนนแก่

๒) ออกเสียงลงคะแนน ณ สถานที่ออกเสียงเกินกว่าหนึ่งแห่งในการเลือกตั้ง

ผู้แทนคราวเดียวกันนี้ หรือ

๕) ออกเสียงลงคะแนนโดยลับ
ของผู้แทน

ท่านว่ามีความผิดของระวางโทษจำคุก
ไม่เกินสามเดือน หรือปรับไม่เกินห้าร้อย
บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๔๕ บุคคลที่ ระบุไว้ใน มาตรา
๔๔ คนใดละเลยไม่ปฏิบัติตาม บทบัญญัติ
มาตรานี้ไว้ ท่านว่า มีความผิดของ

ระวางโทษปรับไม่เกินห้าสิบบาท

มาตรา ๔๖ บุคคลใดให้สินบนแก่ผู้
ออกเสียงเลือกตั้งผู้แทนตำบล หรือ
ผู้ออกเสียงเลือกตั้งผู้แทนราษฎร หรือ
ท่านว่ามีความผิดของ ระวางโทษ จำคุกไม่เกิน
หนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองพันบาท หรือ
ทั้งจำทั้งปรับ และให้ศาลพิพากษาเพิกถอน
สิทธิออกเสียงเลือกตั้ง จนถึงสิ้นสมัย

"บองตอง"

ที่ใหม่ๆ ก็ บองตองแฮร์เทรตซิง
เพราะบองตองแฮร์เทรตซิง

ใช้แล้วรักษาทรงผมได้คงที่เสมอ ! มีตัวยา
บำรุงเส้นผมให้อ่อนนุ่ม บำรุงรักษาผมให้ออก
งามคงดำเสมอ ดัดทรงผมให้เป็นหยักโค้งสวย
งาม บ้องกันรังแค และผมหงอกผมร่วง
กลิ่นหอม เย็นศีรษะ ราคาถู

ท่านยังไม่เชื่อ "บองตอง"

ลองใช้สักขวดหนึ่ง แล้วท่านจะต้องชอบ
มีจำหน่ายตามร้านน้ำหอมทั่วไป

ถ้าไม่สงสัยว่าคนกำลังจะตายนั้นเล่าอะไรไม่จริง

เรื่องนี้ก็เป็นเรื่องจริงของคนเล่าเมื่อกำลังจะตาย

คืนนั้นอากาศมืดมิด ดวงดาวค่อยแจ่มใส
กลอดเงาของฟ้าดูประหลาดประหลาดอยู่
ข้างๆ รู้สึกว่าความตายของตัวน้อย
เว้าๆ ยมแล้วจลนใจ มันเป็นยมที่เหมือน
เกรียน.

“เมื่อก่อนนั้น หัวเรา ถ้าใครมา
เล่าให้ฟังถึงเรื่องเมย์มณี” เขาเอ่ย
ขึ้นในระหว่างความตงตมที่ด้อมอยู่รอบ
ข้าง “แค่เดี๋ยวนี้ เพียงแค่จะมกก็ไม่
ออกเสียแล้ว เพราะถึงคิดว่า ‘เป็น
ไปไม่ได้’ นั้น มัน ‘เป็นไปได้’ และเป็นขึ้น
แล้วแก่ตัวมันเอง — รอนาอีกสักอีกเถอะ
เจ้าประคุณ”

กระแอมในคอแล้วพูดต่อ “ฉันชื่อ
คำ — นามสกุลฉันไม่มี, พ่อแม่ของฉัน
ก็ตายแล้วจึงทิ้งชื่อให้ฉัน คำ — เหมาะ
เจาะเข้าหัวบรพรางของฉันนัก แต่ทว่า
พยานาชาวเอ๋ย ใจฉันไม่ต่ำเหมือนชื่อ
หรือบรพรางหรือกระ พงเมธธองถาม
ฉันก่อนนเอง ที่ฉันกำลังใจและตัว มัน
ข้างคำจริง!”

“แต่ชื่อหรือที่เปลี่ยนมาจากชาวเป็น
คำ? ช่างเกิด เรืองของชีวิตฉัน เรื่อง
ที่พูดก่อนตายนั้น มันจริงยิ่งกว่าคำใดส่วน
ที่จะดื่มได้ ในภายหลัง เพราะมันเป็นคำ
สารภาพของผู้กระทำ ผู้ตาย ใครจะรู้
ก็จะได้คำไปกว่าฉันไม่ได้”

“คุณเป็นคนเพี้ยนๆ เป็นเด็กหัวด
พระทรง ได้รู้ ก. รอก. ภาจากอาจารย์
คุณเริ่มอ่านออกเขียนได้ และมีชีวิต
อยู่กับคนตาบอดกระตังมีเมีย ตาต๊ะโหนด
น้ำตาต๊ะเพี้ย ก็คือ ชื่อนั้น มีฉันเป็นผ
ทำอยู่ด้วยกันหนึ่ง และมีใช้กันหนึ่งใน
จำพวกพ่อค้าน้ำตาต๊ะหนึ่ง ฉันทำน้ำตาต๊ะ
ด้วยน้ำแรงให้เป็นเงินมาพอ กิน พอ ใช้ ไม่
เป็นลูกหนี้ใครเท่านั้น”

“คงจะหนักจนทนไม่ไหว ถ้าฉันเล่าว่า
เมียของฉันด้วย รูปงามกับตัวไม่สูง
มีของฉันมันไม่ลงรอยกันฉัน เมียช้อย
เออ นี่, ฉันแปลกใจและหึงหวงนักหนา
ว่าทำไมฉัน หึงด้วยจึงมารัก และเป็น เมีย
ฉันได้ แต่ฉันก็ถึง ‘น้ำใจ’ ของหล่อน
แล้ว ความสงสัยก็สูญไป”

“หล่อนชื่อ ‘กิมโต’ ลูกจีนครึ่งไทย
เห็นจะไม่มีใครสงสัยกระมังว่า พ่อฉันเม
ไทย เพราะพ่อไทยแต่ฉันฉันไม่เคยพบ
เคยได้ยินบ้างแต่ก็สงสัยเต็มที และที่เรา
จะได้ รู้จักโดยหล่อนว่า ฉันรูปชั่วตัวดำ
น้ำใจดี ฉันก็เลยนึกว่า คนรูปชั่วตัวดำ

ก็คน รูปดีทำไมจะต้อง มีใจชั่วด้วยเล่า ?
ไม่มีพรชของที่จะ ต้องใช้จ่าย หอมตเปิดของ
ไปในการแต่งงาน เปิดของที่สุดมันอยู่
เหตว่า, น้ำตาต๊ะเมียน้ำตาต๊ะของเป็นและวส
ก็เสียด้วย รายจ่ายในการ แต่งงานบ้าง
ของฉันจึงประหยศได้อย่างดี”

“เมื่อแต่งงานแล้ว หล่อนว่า หล่อน
รักฉันมากกว่าเก่า และจะมาก ขึ้นทุกวัน
ในระหว่างชั่ววโหม่ปดามันนั้น ฉันก็หาย
ใจเป็นแม่กิมโต” เขา ครางสือเมื่อเล่า
มาถึงตอนนั้น หล้นคำนึงไปสักจิตใจหนึ่ง
หล่อนราวอย่างฉันผู้ พ่อ เจ้าเนื้อ
ฉันมันไปทั้งตัว จะยืมจะหว่า ฉันไม่รู้
จะคิดตรงไหนออก บอกกันเสียตรง ๆ เกิด
ว่า แม่กิมโต ก็คือหัวใจของฉัน”

“รู้สึก ว่า หล่อนจะว่าเหว่เหิงาเจ็บ
ที่หล่อนจากตลาดมาอยู่คงตาต๊ะกับฉัน, ฉัน
คอยเขาใจกล่อมขวัญให้หล่อนเคย งาน
หนักก็ไม่เคยทำฉันก็ไม่ชวนให้ทำ เพียง
แต่งงานหู่ คมเท่านั้น ฉันยังอยาก จะทำเสีย
เอง ถัดเจ้าไฟหน้าเขาจะเสียทำให้
ฉวหล่อนกรำ ถัดฉวฉ หล่อนจะตำ

เมื่อชาวไร่หันมก ฝนอมกฝนอมหนา
งานนอนเท้านกหอนคองท่าเค็ม ไม่เค็ม
มือ คุเถะหรือ ผัวไม่ทันจะคาน, หัก
ใจหอนก็มาคองคานเคี้ยก่อน — แต่ฉันไม่
โทษหอนคนเคี้ยวคอง

“ฉันจำได้กิดหลิดตา — กิดมั่งในดวง
ใจ หากว่า คนเราตายไปแล้วได้เกิด
อีก ฉันคิดว่า ฉันจะไม่ลืม มันเสียเลย —
— เมื่อแรม ๕ ค่ำเอง ฉันทำนาตากไป
ดังตลาด ไร่เสียสมัย ๆ กับของ ฝรั่ง
เขาว่ามันทำปาก ให้ดูแดง ทำให้หนัง
เหี่ยวเป็น หนังคิง ทำนมชื้อให้ หงอ
เป็นลูกคลื่น หลายอย่างจนเงินค่านาตาก
ก็ทำมาเกือบหมด หอบพระรุงพระรุงจะรับ
กลับ ถูกเพื่อนเห็นขอร้องเข้าโรงหนัง
เพื่อพักผ่อน มันว่าฉันนึกแม่ฉันจะนึก
ว่า กลับไปหาเมียฉันดีกว่าที่คิดฉันไม่ได้
เพราะมันเขาแรงเมาเป็นช่วยดูดี จึงจำ
ต้องแะเข้าไปนั่งเบืออยู่ ในโรงหนังจนเด็ก
วิ่งปลุกตัวเดินปลุกกลับบ้าน ในหมู่บ้าน
ที่ฉันอยู่ เงียบ, จันทน์แรม ๕ ค่ำไม่
ชนมาแจม เสียขุขุขุบนปดายคาง ฉัน

ก็อ้มใจในขณะเดิน อืมว่า แม่ฉันจะ
ดูใจ และ ถ้าแต่งเต็มเจ้าพวก ของ ฝรั่ง
ที่ฉันชื้อมาฝากมันด้วยแล้ว แม่ก็มโหรี
งามทันสมัยเหมือนตุ๊กตาเป็นทั้งเงินค่าแก่
ฉันยิ่งนัก”

“เดี๋ยวรวบมานู โห่บ่นช่วย กัจะ
ถึงบ้านฉัน เจ้าคางของฝรั่งโห่บ่นช่วย
หุใจ ให้กระ โสภธอง ล้ามกรัง ฉัน
เรียกชื่อมันดังคำ มันก็หยุดเท้าเคียง
กราง ไร่คุ้มไร่มองเห็นบ้าน หัวใจ
เค็มขานเค็มอก แม่ก็มโหรีนอนหลับ
เหงาหงอยคอยฉันอยู่ บนบ้าน นึกคิด
เองว่าแล้วแล้ววัง ๆ ก็เชื่อเพื่อนรักเพื่อน
มากกขาหัวงเมื้อ ในขณะนั้น — เกาฉันก็
กัางเร็ว — —

“ฉันต้องหยุด แะหอบเข้าหาคนพล
ธา จากแดงจันทน์ เห็นประตูบ้านฉัน
เปิด บ้านฉันไม่มีรั้ว — ร่างหนึ่ง ออกจาก
ประตูนั้น ลงบรรไดอย่างดุคอง แรกฉัน
คิดว่าแม่ก็มโหรี — แต่นั่นมันผู้ชาย!”

“มันไม่ใช่ใคร มันถูกผู้ โห่บ่นช่วยก็
ฉันหนัก มันเป็นเพื่อน อยู่วัด เคียงกัน

มาตังแต่กันไว้กะมันไว้จุก แต่กันแก่
กว่า ๒ ปี— ก็นั่นมันจะนั่งตำได้ตำ และ
มีผ้าเพาะ ตำรังรัง อยู่ก็โหด อ้อ ผืนหนัง
อันถ้อยจำมันได้ จำอย่างไม่มีผิดความน้อ
โอ้ เจริญ นามสกลมันหรือ เกษเกิด,
เจริญ— เกษเกิด!”

“มันเหี้ยมด มาของ ทาง คัน พดชา
เหมือนกัน แต่ไม่เห็นมัน หรือมันจะ
ถูกลงเกินไป ฉันไม่เคยเห็น— ไม่เคย
ได้ยินว่า เจริญ เกษเกิด เป็นคน น้อใจ
ใจโจร ทั้งหลักฐานของ พ่อมันก็มีอยู่
ถ้าเช่นนั้น มันขึ้นไปทำในหมู่บ้านมัน ไป
หาฉันกระมัง! ก็กลับมาฉัน ก็ดูเงา
ก็จะเขมมเขมมกันแล้ว หรือมันจะมีอะไร
ดำดกดำคัญอะไรสักอย่าง! นึกอย่าง
นั้น เกือบจะเรียว แต่—”

“ความกึกก้องอย่างหนึ่ง เกิดขึ้นใน
สมอง—— แม้กิมได้ อยู่คนเดียว!” ดวง
ตาผู้เล่าเป็นประกาย “ฉันพบเจริญเมื่อ
ตอนเย็นที่ตลาดก่อนเข้าโรงหนัง มันรู้
ว่าฉันไม่อยู่ และ ถอนตัว จะคอย มาดู
ท้ายครัวกระมัง? นึก ๆ ก็เป็น ไป ไม่ได้

แม้กิมได้ เป็นเมียฉัน เรารักกันราวกับจะ
กลืน หากมันจะขึ้นใจ หล่อนก็คงจะ
ร้องเอะอะ โดยฉวยขึ้น รูปร่าง หล่อนก็
พอจะพักเหวี่ยงเอาตัวรอดได้ เพราะเจ้า
มันมันแบบบางราวกับพระเอกตลก เอ!
ฉันคิดมากไปเสียแล้ว แต่ที่ฉัน คิดมาก
เพราะฉันรักมาก”

กลืนน้ำลายแล้วบิ๊คว นิ่งอยู่ ครู่หนึ่ง
“ฉันคอยจนเจริญล้ม ตัวเข้าบ้าน ไป แล้ว
จึงออกเดิน— ให้เขาที่ตักจะ เขาได้เมื่อ
กึ่งวันบรใด คร้ายฉันจะได้ จากแม่
กิมได้เป็นแน่ ๆ ว่าเจ้าถูก ผู้ใหญ่บ้านมัน
ขึ้นมาทำไม คันประตูปัด ออกง่าย ๆ
เพราะเจริญออกมาแล้ว ไม่มีใครได้ได้
กลอนข้างใน บนเรือนเงียบแฉะมืด สงสัย
ใจว่าเจริญพังลงไป พยัค ๆ แม้กิมได้
จะรีบนอนเกินไปถึงกับล้ม ใต้กลอนเงียบ
หรือ? ดูหนึ่งตักใจ ใครรู้ด้วยความ
นี้ ฉันจึงวางห้อยของไว้ที่นอกชาน ขัด
ไม้ขัดไฟส่อง เห็นประตูห้องนอนมีคนลัก
คัน ตูเบา ๆ— ทานเอ๋ย! ประตุนั้น คง
กลอน แม้กิมได้ ข้างหลังโหดอะไรอย่าง

“ ถ้าเจ้าเจริญเป็นพระโมย มั่นคง บ่มเป็นเชิงคัตวเอง “ แต่กับเปลกอะไร
จนถึงภพครว ” ใครจะมาเห็น จริ่งไหนพิศ ” กระเชว

ฉันเรียกตั้งตามคำ แม่ก็มได้ เบ็ด เขาเบียดฉัน “ พอไฟฉันก็อบนวดค
รับ รุกตะเกียงตามชนปากพูดจั่วว่า ฆ่าตายชนเรือน รับ ๆ เพราะ อยู่ คนเดียว
“ เหมพิศ ไปเที่ยวไหนมาจนบ้าน ทง กตวระณกตว, ยังคอยพักของหายเลย
ฉันไว้ คนเดียว ทนวด เหมอนจะตาย ” คับไฟเราห้องนอน ว่าแต่พิละอะไรไปทำ

ให้ฉันขาดใจตายไปเสียคนเดียวจนเถอะเข้า ! ไม่อยู่จนบ้าน ? ” คาหัดฉันจั่ว ทั้ง
เสียงนั้นไม่ใช่เสียงฟังฉันคนเดียว หัดฉัน ปลดคำทำเป็นดังสยว่าฉันจะไปคิดผู้หญิง
พูดไม่จบหน้าฉัน และทำหน้าฉันทุกที ฉันผลักไปหีบเอาหัดของ ผากมาให้
เมื่อฉัน จอจ กตว คว หัดฉัน อย่าง จริ่ง จัง หัดฉัน บอกหัดฉันไปตามจริง ฉันไม่
หัดฉันหันไปหัดตะเกียงลงใต้กันฮัย รวว เคยโกหกเมื่อนั้นเลย อธิบายให้ หัดฉัน
กับว่า มันดังว่างเกินไป แล้วกลับมามา หัดฉันฟังถึงคนจับมือของ ๆ ที่ขอตามคำอธิบาย
ฉันไปทำ ๆ นอน ” ของผ ขวพฉันจามาได้ หัดฉันคือกต

“ คุดะไรนะพิศ ” หัดฉันถามแล้วก็มี ใจ กอดคอดฉันจับ จับลงไปในนกกัคำ ๆ
ดงมองตัวเอง ของฉัน อย่างฉันฮักฉันใจ ฉันเคื่อนว่า

ว่าฉันนี้ เลื่อนขึ้นในหัดฉันไม่ได้ นัง “ ที่หลังจะหัดฉันจะนอนตะก้ออย่าได้
ฆ่าตายไว้ ชนกระโจมกอดอย่างหยาบ ๆ ฉัน กอดฉันประตุนะแม่ได้ ประตู่ที่ห้องนอนไม่
ไม่ยอมไม่หัวพูดเลย ๆ ว่า “ แม่ได้ นังฆ่า คำสัญญาเท่าประตู่บ้านหอดก ”
กอดเขาในฮอกกนต ” ฮักกรทึงหัดฉันจันง แล้วทำ คาโค

คเหมือนหัดฉันดัง ชั่ว สักคึงเดียว “ คาย — คาย นี่ประตู่บ้านฉันไม่ได้ ได้
เท่านั้นแล้วหัดฉันก็หัดเรวรวน กอดนอนหอดกหรือ ? ”

“ เหมฉันนหยาบจริง ” แม่ก็มได้ ฉันพิก หน้าเขื่อนฉันก เดย เกือบจะ

มคดุกพิการ

เป็นโรคที่ร้ายแรงมาก ดักรู้ทุก คนนับ แต่ มีโดหิตระ คุเจ้า จันถายู ดัน
ดูญไป จะเป็นโรคนี้จนเป็นโรคเจ้าเรือน ประจำตัวสัตว์แทบทุกคน ในจำนวน
สัตว์ ๑๐๐ คน ต้องเป็นมคดุกพิการ กว่า ๘๐ คน ทั้งเป็นโรคที่เกิดขึ้นได้ง่าย หาย
แสนยากเหมือนไฟไหม้ขน เป็นโรคที่พาล่า ชีวิตสัตว์มานับไม่ถ้วน

ลักษณะมคดุก พิการจะแสดง อาการให้ทราบได้ ก็มี ระคุขาว (มคกิต)
และโดหิตระคุไม่ปรกติเพราะระคุขาว และโดหิตระคุออกมาจากมคดุก ถ้ามค
ดุกไม่หายพิการ สิ่งเหล่านี้ก็ไม่หายด้วย ถ้ามคดุกเกิดขึ้นผิดจากที่เดิมเช่นยัด
มคดุกจะตง บางครั้งถึงรัก บางครั้งถึงจิต เมื่อเห็นยัดมคดุกตง จะทำให้
ประสาธส่วนบนตงไปด้วย เพราะประสาธ ตงราการ เห็นยว รงของมคดุก ทมตท
จึงทำให้การปวด ศรษะและคันคอ นอกไม่หัดบฝังตัวดำดำมืดดำหน้า ขอบตา
เขียว ไปหาหมอประเสริฐ ก็ต้องบอกว่าประสาธพิการ หมอทรงโดหิตกับอก
ว่าโดหิตพิการ หมอที่มีอาระคุขาวก็ต้องบอกว่าโทษระคุขาว ถ้าไปหาหมอ
เวรมนต์ ก็ต้องบอกว่าถูกภูตพราญเข้าสิงทับหรือคุณผีคุณคน ถ้าเกิดเนชร้าย
ในมคดุกก็หลงว่าคาดเล็ดควาอดมเหล่านี้เป็นต้น ฉะนั้นขอเตือนให้ท่านทราบจำ
ควรรักษาด้วย ยาปราบมคดุก เล็ก ๕ ถึง ใหญ่ ๒ บาท ใ้คู่กับ ยาขับ
ลมร้าย อัมตะ ๑ บาท คัดกันเหตุเสียโดยเร็วภายใน ๑ ชั่วโมงก็เห็นผลปรุ่งที่

ห้างพระจันทร์โอสภ

ถนนจักรพรรดิพงษ์ ตำบลร.น.ร.พระนคร

โพลงออกไปว่า เห็นเจ้าเจริญลงไปจาก
บ้านเมื่อกี้ แต่ขณะที่คุณเขย่งตัวเท่าแขน
ลงบนท่อนอน มือของคุณทับลงบนของ
แข็งๆ ฉันขยับปาก กล่าวถึงลักษณะของมัน
อา! มีปาดบาดขนาดกลาง ฉันกำมัน
ไว้แน่น, ใจเต้นแรง - แรงเท่ากับความ
สงสัย เพราะมีขนาดนั้นฉันไม่เคยมีเคย

“มีใครมาหาฉันบ้างไหม แม่ได้?”

ฉันถามพยายามให้เรียบๆ เป็นปกติ หล่อน
ดำรงนอนอยู่กับห่อของ ฉันหันหน้าปฏิเสธ
ฉันเห็นแผลจึงตอบคุณมืด จำได้แม่นนัก
มีปาดบาดเล่มนั้น ของไอ้เรณู!”

“ปาดใหม่ พี่น้อง? มีดของไอ้
เรณูมาอยู่บนท่อนอนเมื่อกี้ได้ โดยหล่อน
ไม่รู้สัก โดยที่ประตูห้อง นอกที่ได้ออก
โดยที่ไอ้เรณู ดอยชาย ลงบรรไดไปแล้ว
คือหน้าคอกดาฉัน อะเฮ้อ, เมื่อส่วของ
ฉันยังรอดอยู่ คอฉันอยู่ หรือ? ฉันชุก
มีปาดบาดเล่มนั้น เขาได้ท่อนอน ถ้า
ปากไม่ใช้น้อยในการที่ฉันห้ามตัวตนเอง
ให้มันอยู่ได้ ไม่ชักถามอะไรอีก เด็ด
ในหัวใจเด็ดเหมือนหน้าตาเดี๋ยง ในกระทะ

ฉันค่อยๆ รวบห่อ ของ ผากจากมือกิมได้
ไปวางบนชั้น คับกระเจิง กอดหล่อน
ลงกอดนอน เล่าเรื่อง หนึ่ง ให้หล่อนฟัง
ไม่เข้าใจได้กับผ้าตายที่หล่อนนั่ง กลับเอา
นอกเขาไป ประเดี้ยวหล่อนก็หัดบ ใคร
จะไปรู้ว่า หล่อนเพี้ยน เรื่อง หนึ่งท่อน
กอดฉัน หรือมัวเพี้ยนถึงผากหล่อน
คาถา คาดาน นุ่งจนไม่รู้ ว่า ไท นอก ไท
ในนี้?”

“สามวัน ฉันไม่ได้พบเจ้าของมืด
อะไรในสามวันนั้นฉันไม่ปรปักษ์ถึงเรื่องอื่น
ได้กอดฉัน ประทับบ้าน และเรื่อง นุ่ง ผากกับ
กับแม่กิมได้ อีกเคย วันที่ดี - ตอนบ่าย
ฉันนั่งจกคอกอยู่ได้ คุณ เห็นไอ้เรณู
เดินมาแต่ไกลมุ่งจะมาบ้านฉัน, เจตนา
แม่กิมได้ นั่งห้อยขาอยู่หน้าบรรได หล่อน
คงเห็นฉันก่อนฉัน เห็น เพราะเมื่อฉัน
เหลือบไปดูหล่อนเห็นกำลังขมฉัน หัก
ใจฉันมืดดำ, คิดว่า อีกประเดี้ยว
ฉันจะค้นหาความสว่างให้ได้ รวบคอก
ทักคางไว้เดินชนบ้าน แม่กิมได้ ตาม
ฉันชนมาด้วย ก่อนที่ไอ้เรณู จะมาถึง

ตั้งอยู่ ห่างบ้านประมาณหนึ่ง ชั่วโมง
มันบ่นพะโงง ขึ้นไปก่อน มันไม่กล้ารัก
ขึ้น พยายามที่จะทำใจคิดถึงมัน บาง
ทีมันก็จะยังดังเถลไถล อยู่ว่า ความลับ
ของมันจะ กระจายมา ถึงมันแล้วหรือยัง?

เราเห็นคน ตะลางบนทางลาด ระยะพอ
เห็นมันถึง มองลงไปเห็น ห่อผ้า คาหม
บ้าน และดวงฉายในนา พระอาทิตย์เกือบ
จะตกดินอยู่แล้ว เราจึงรีบไปก่อนเมฆมืด
เทา ค้าง อยู่บนดิน ยิ่งเร่งร้อนคำเรี่ยปลาด
ลาด รวดกับมันว่า จะมี ชาก ศพในไม
ช้า, มันปลดกระบอกกระเชาะส่งไปให้มัน
ดื่มก่อนซึ่งมันต้องดื่ม ท่านเอ๊ย, ใช้รวม
เป็น คันฉ่องขาว จะมี แค่นี้ก็ เปิดออกม
เกล็ด เช่นน้ำลาดได้ ก็หา ช่วยเปิดขึ้น สัก
ของมันให้แดงได้ไหม กลับจะรีบลงไป
ใหญ่เมื่อเห็นมันมีตปาดตาลออกจากฝัก
บักตงบนทางลาดข้าง ๆ ตัว มันเลื่อน
ตัวไปเหยียบบนพะโงง พุดหอบว่า “พอ
ละ, มันจะรีบไปจะจ๊ะพม่า”

ด้วยมือซ้าย มันถากมันบนมานั่งต
เกาะ “ให้หมคกระบอกเล็กก่อนขึ้นของ

ซ้าย คอยกันสักครู่ เถอะนา
มันดื่มเกือบเต็มอิ่ม แล้วส่งให้มัน
บ้าง มันจับแต่ดินไม่ยอม ขึ้นให้มัน
ดื่มชก มันก็ดื่ม-ดื่ม แล้วจะ แวงไปคุ
มตปาดตาลที่บนทางลาด

“เก็บมันดินได้ ที่ไหนพม่า?” มัน
ถาม

มันยื่นหน้าเข้าไปใกล้ “จ๋าได้ไหม
น้องชายจ๋า มันเป็นมันใคร?”

มันผงะด้วย สันหน้าคึก ๆ มือจับ
ทางลาดไว้แน่น เหมือน คนไม่เคย ขึ้นลาด
“พม่าจ๋าไม่ได้หรอกหรือว่า ของใคร?”

“ไม่เคยเห็นสักที” มันตอบ และคำ
ตอบของมัน ช่วยให้มัน หายใจยาวได้ทั่ว
ท้อง เอ๊ะ, มันดื่มถึงหมดแล้ว คู่มัน
ดื่ม-ดื่มไม่ยอมลุกกระเดือกเลย

“หวานจ๋อยจัง” มันว่า

มันพยัก หน้า “โอ้ ของ ๆ กันละ
มันหวานจ๋อยไปทั้งนั้น จังใหม่้องชาย
คุแก่แม่ก็ดื่มเมื่อก่อนสิ หวานไหม?”

“หวานของพม่า นะสิ” ถ้ามันจะ
เริ่มเมา

ยาธาตุเบญจขันธุ์

เป็นยาที่ปรุงขึ้นพิเศษสำหรับ ประเทศอื่น แก้อาการ
วิปริต, เป็นคานเป็นเถา, ท้องขึ้น, ท้องเพ้อ, จุก
เสียด, ก้อนเหียน, อาเจียรต่าง ๆ ซึ่งปรากฏอยู่
ในฉดากยารัตน มีจำหน่ายทั่วไป ร้านใหญ่อยู่เหนือ
ที่ทำการไปรษณีย์กลาง ถนนเจริญกรุง จังหวัดพระนคร

ร้านทองที่เที่ยงตรง

เจียยังเซ่ง

เป็นสถานที่จำหน่ายเครื่องรูปพรรณต่างๆ มีต่างหู-สร้อยคอ-แหวน-กำไลข้อมือ-สร้อยข้อมือ-สร้อยคอ-เข็มขัด ด้วยราคาถูกลง
แต่เที่ยงตรงท่อน้ำหนักเสมอ รับจ้างทำเครื่องทองใบใหญ่ ทอง
รูปพรรณทุกชนิด ตลอดจนเครื่องนาฬิกาเงิน...ลงยา ด้วยความ
ปรารถนาขจรแจ้ง สมใจทุกประการเชิญทดลองสักครั้ง แล้วท่าน
จะเป็นข้าประจำเสมอ

นายชวนสวัสดิ์-นางเนี้ยจรรยากุล

เลขที่ ๓๐๖-๓๐๘ ถนนเจริญกรุง เหนือไปรษณีย์กลาง

“ก็เมื่อกันมันจะไปหาคนอื่นอย่าง
ไรได้เล่าของ ชาย ถ้ามัน หวาน กับคน
อื่นได้ มันก็ไม่ใช่เมื่อกัน”

“ผู้หญิง!” มันพูดแล้วหยุด

“ทำไม?”

หิวรยัง พ้นจาก โกลด หัวไปมา
“ปล่าวหรือที่, ฉันตั้งใจจะว่า ผู้
หญิงเกิดมาสำหรับผู้ชายหวาน”

“ท้อ ๆ ไปเรอะ?” ฉันทาม ค้อน
ข้างเร็ว ไปหน่อย

“ของใครก็ของใครสิพี่คำ”

“แค่ ผู้หญิงบางทีก็ ทำให้ผู้ชาย
ได้เหมือนกัน” ฉันทอมมัน “โอ้

สนุกประเดี๋ยวประด๋าวนั้นนะ มันตาย
เป็นทุกข์ ไปได้นาน ๆ เทียนนะ น้อง ชาย
จะมีลูกมีเมียจะก่อกองให้มาก คิดให้
มาก”

“เบ๊อัยการ” มันทำตาหิว “ฉัน
คิดว่า ฉันจะไม่มีเมีย ถึงฉันไม่มีเมีย
ก็เหมือนฉันมีเมีย เมียนะทาง่ายเหมือน
หาเห็ดโคนข้างรอน”

“เฮ, พุตราวกับว่า ไปแอบเป็น

ซูเมย์ใครมาเทียบ” ฉันทอม เจ้าหญิง
กตัญญูตาย มองฉันทอม อดใจทนง

“จะต้องไปกตัญญูไปกตัญญูกรรม ด้วยหรือที่
คำ? แม่ผู้ หญิงเขาว่า มันไม่ผิดหรืออะไร
แล้วเราจะมัวไประมัด ระวางการ ชาติทุนได้
ถ้าไรอะไรให้เขา?”

“อ้ายคำ—อ้ายคำ!” ฉันทอม ออก
ไปกับมัน ทั้ง ๆ ที่หัวใจกำลังสั่น จะแตก,
“บอกมันเรื่องของชายแม่คนไหนเมื่อกัน?”

มันหันกลับไปดูบ้านฉันทอม ให้ ฉันทอม
ได้ พบ พบ เร็วเลย! มัน ฉันทอม ไปถ้ำ
อยู่ ที่ตามันคืบคลานแล้ว มันว่า มัน
พองตุ่มแล้ว มันก็ตาย!

“อ้าย, เลยพี่คำ, เลี้ยวของหวาน
ของฉันทอมจะมดเสีย” มันหัวเราะ เธอ,
หัวเราะค่อนหัวค้อมของเมียนั้นมันเป็นซู, มัน
นึกว่าฉันทอม ใจเป็นคาว ข้างมัน

“ไม่ได้ ใจกระมังน้องชาย” ฉันทอม
ข่มเสียง ของ ฉันทอมหนักหนา “เอะไม่
บอกตัวก็ไม่อยากรู้, แต่ว่า หล่อตมเต็ม
อกเต็มใจด้วย หรือ? เจ้าฉันทอมไม่ระ

“เฮ, พุตราวกับว่า ไปแอบเป็น

มันมองฉันสุดเข็ญไปดูลูกเขาวัง “ง่าย
เหลือเกิน” มันว่า “แม่อินปดามันก็เมื่อ
เจ้าของเผดอ ล้างไหมพิ ยังแม่ปด
คังนคอยให้กินอยู่แล้ว แมวมันก็เกือบ
ไม่ต้องระวัง”

ด้วยคำพูดนั้นแท้ ๆ ที่ความซนเถียง
ของอินจางลง “แม่ปดตัวนั้นเป็นใจ
คอยให้แม่อินอยู่” พยานาอาวก็เลย
กิดกิดเกิด เมื่อเมื่อเราระย่ำเราจะไทย
ได้ ขาชว่ามันระย่ำอย่างไร? คณ
หาหนามันได้ เกิดขึ้นจากการย่ำของชนวน
เขยด้วยหรือ?

เพียงแต่ฉันเลือกเจ้าของอินไม่ต้องระวัง
นักไปก็พยานาอาวก็เลย มันก็จะวิ่งลง
ไปคยหักตายอยู่ใต้ต้นตาล อย่างหนัก
ฉันก็เพียงจะเดินเข้าไปรับใน ฐานท่ากระแซ,
แต่ไอ้เรณูเล่า มันเมาพดักตกลงไป
ตายเองข้างหาก เท่านั้น, ไอ้เรณูทำตาย
ฉัน ทำตายเมื่อนั้น ก็จะไม่ม่ในโลก
ฉันขอเจ้าแล้วทั้งอยู่ อย่างนั้นไม่เลือกชอก
ไป ด้วยน้ำใจฉันแท้ ๆ เขยวณะ ที่
ยังไว้ได้ โดยกิดว่า อย่าพาคนที่ยัง

อยู่ในความสงสัย รออีกหน่อยก่อน -
รอจนกว่าจะคาหลังคาเรา!

ฉันยังไม่ขาดใจตาย เสียใจวัน นั้นคน
นั้นหรือ? ปดอย่างนี้คงเป็นใจนคอย
แม่อินอยู่ และแม่อินก็คงจ้องเจ้าของเผดอ
อยู่ คัดละ, ไอ้ปดไอ้แม่อิน เจ้าของ
จะจ้องจับมันบ้าง ภูกัน ความ ขาชาฏ
มายึดทำให้แล้วในหัวใจของฉัน

เมื่อลงจากต้นตาล กระแซ่หมดกระ
บอก ใจฉันเร็วเกินไป แต่ไม่เร็วพอ
ที่จะทำให้คนเมาอย่างไอ้เรณูรู้สัก ระวัง
อย่างไร ฉันเห็นมันปด ราวได้ ทาง
หลัง บอกมันว่า

“น้องชาย ผ่านไปบ้านช่วยจะบอก
เมื่อกี้ได้ ด้วยว่า พี่จะไปธุระในเมือง
สักหน่อย และคงจะกลับดึกก็จะขอของ
หวานมาฝาก” เราเดินคู่กันมา มัน
เขิน ๆ ก่อนจะแยกกัน มันคมหลัง
ฉัน อืออือว่า

“ไว้ใจเถอะพี่ ฉันจะรอบอกเม
ื่อกี้ได้ และจะไปธุระเหมือนกัน บาง
ทีจะเคยไปพบกับพี่ในเมืองด้วย”

รู้ทันมันหรือ มันจะไปพบกับฉันใน
เมือง เอ๊ะ, โอ้ตายง่าย! มันคิดว่า
มันมองเห็นสัตว์รค์ในบ้านของฉัน แต่
ก็มันมันรค์ของมันต่างหากเจ้า!

ฉันมุ่งเดินห่างจากมันไป มันมุ่งเดิน
ตามฉันไปบ้านฉัน ไปบอกกับได้ว่าฉัน
ไปในเมือง จา! อปถาคฉันจะดีใจ
และใช้แมวก็คงดีกว่าเจ้าของแมว ก็นะ
เชิญเลือกกันตามชอบใจ กันให้อัน—
รออีกสักประเดี๋ยวก่อนเถิด!

ข้างโลกข่อยธำธรา ฉันนั่ง พัดลมพัด
ปาดตาข่อยด้วยหัวใจแรง เวลา ทุก
ระยะหัวใจเต้นเป็นวาทกตมจหระธา คอ
ดิบ ๆ ริมทรวงไป ทอฟ้า เหมือนกับ
จะร่วมกัน เราใจฉันที่ริม ทร์ ให้คัม มีค ดง
ด้วยความธำธรา ข้างแรมอย่างนั้น พระ
จันทร์ไม่ เอาใจใส่ กับโลก ปลดปล่อยให้
สัตว์อยู่ในแสงดาว เป้าเหมือน กับจะ
เข้าข้าง ฉัน—ฉัน รอ—รอ—รอ อย่างเพื่อง
อย่างใจข่อย จันระฆังวัดโลกเคาะแว้ง มาเข้า
หู กระเนตุ ประมาธ ขาม เห็น จะ ได้
จึงตาจากจอมปลวกโลกข่อย เดินเกาะ

ละเมอมุ่งตรงไปบ้านทางด้านหลัง แต่ง
ไฟจากหน้าต่างเป็นเป้า

อ้อมเข้าทางหลังยังช้า มันขบ
มัน และคณายาเหยียดแนบอยู่ คัดราย
กาจาก ซึ่งคัมคงมาติดกับยังช้า ใน
ระยะนี้ ชักตักจาเดียวก็มาถึงฝ่าห้อง—
ซึ่งมีปลาดำกับ แมว ขะโมย อยู่ด้วยกัน!

ผิดไปเมื่อไร เจ้าฟ้าน้อง เข่น เดือน
หิวระ คอ กระชาก จาก ห้อง นอน ของ ฉัน
ห้องหอ ที่ฉัน ปลุก สร้างไว้ สำหรับฉัน กับ
เมีย โดยนะเพอะ มีได้ หมายถึง ว่าจะมี
ฉันเรือน เป็น โคไม่ คัม ครอง ห้องไว้ ให้ แก่
เจ้าของผู้ สู้รัก นจะว่าเทพยเจ้าไม่ รัก
กับคนผิด กระไรได้ เทพยเจ้าองค์ ไท
ที่รักษาแม่ฉันได้ และองค์ โคที่ รักษา
โอ้เรณู เร่งรักษาเกิด ฉันผู้ไม่มี
เทพยเจ้าผู้ต่างคัม ครองนี้แหละจะส่งหาญ
มัน เออ, หรือบางที พระตาของ มันจะ
ขาด?

ฉันกตัญใจ ไต่เข้าไปเขวอนตัวสัตว์เผ่า
คาตอดเข้าไปในช่องลม ไต่เขย ถ้าฉัน
เป็นคนใจไม่มั่นคง ก็คงหลุดลงไปเอา

ทองคำที่ คุณแดงเพราะตั้งได้เท่านั้น มัน
วางนอนอยู่ไปหรือ ?

มีปากแดงอยู่ในมือขวา ดันในหัวเข่าออกมา
หน้าต่าง—

ตะเกียงถ่านก็ยังจุดสว่างไว้ แต่แสง
ใด ๆ ก็ไม่ขาด ซึ่งกะหัวใจตัวนั้นได้
เมื่อก่อนได้ เข้มปากด้วยไขแท่งฝรั่งทึบซอ
ฝากันแดงๆ เข้มไขว้ก็แดงไปด้วย

คุณเอะเทอะ มันนั่งเบียดชิดกันเป็นคน
เคี้ยวกันอยู่ บนท่อนท่อน ซอจนหาอย่างสุ
ขาวมณี แร่นขาวไขว้ไขว้เข้าใต้เรณ
ขาวเมื่อก่อนได้ เอะไฟไปกุ่มแน่น, แร
ซอเมื่อก่อนได้ โอบ คอไป ห้อย ปลาย ซอที่
ใต้ไขว้ไขว้ กอเมื่อยกกัดแทะๆ เม
คุณ อ้อย หล่อนจะลงห้อง มากตรงท่อน
ฉันไม่รู้ แต่เดี๋ยว คราวนี้ไม่ใช้ อ้อย หล
เพราะมันดำถูกตาฉันอยู่จะแจ้ง, เอะง

มี ล่อนฉันไม่ขอจะหลุดมัน—เอออะไร!
“จริงนะแม่ได้” ขึ้นซัก รัดขมอ้อย
อ้อยงั้น เคี้ยวไขว้ดำมัน น่าถึง นรกกัน
เท่านั้น” เอะงไขว้ไขว้หลุด คุณเอะไขว้
กัดควั่นเรียวกัดตาอ้อย เมื่อหัวดำกลายเป็น
ไขว้ดำไปแดงเหมือนหน้าตาจะกินคนเมื่อนั้น

เมื่อก่อนได้ หัวเราะเรอมนัก ร้องเป็น
ปลาทูเตา ร้องรักรของหล่อนแล้วก็เขยง
ให้มันจับคอบ ทอดตัวลงนอน ปล่อย
แร่นเขี้ยวขาวไปอย่าง กว้างขวางทางหัว
หายใจออกกระเพื่อมเหมือนบัวถูกคลื่น แล้ว
เจ้าเรณู - ไขว้เรณู - ไขว้เมอระไมยก็กระปบ
ปลาทูใจดี แล้วทำตะกุกตะกาย

ญาติ เอ๊ย, สุดทนจะทนอยู่ไหว
ด้วยกำลังขอ-กำลังเดือดเดือด ฉันรัก
มีดบาดคอมาไว้ในมือขวา จับกรอบ
หน้าต่างด้วย มือซ้าย โทนตัวเหยียบ
กรอบหน้าต่าง บ้านใหญ่ของมกระก่อน
สีหน้า ฮา การ ของฉัน มีรูป ร้าง อย่าง
ไร ฉันมองเงา ไม่
เห็น ฉันเห็นหน้า
มัน - โอ้ นพ อ่อน
ผลจากกัน แม่
กากของฉัน ผิด
ไปควาณารณบดก
นอน แรง เหมือน
แบบนั้น โอ้เมวระ
โมยแผ่นอก ฉันยืน
ฉันดูท่าน ทำท่า
เหมือนเห็นฉันเป็น
ตัว 'ความตาย'
ฉันเห็นคายนก ที่
ฉันได้ เห็น ภาพ
ของการ เด่นฉัน
แค่เพียงคนเดียว!

๑๖ โฉนกับฉันนี้ทำท่าเหมือนเห็นฉันเป็นหัว 'ความตาย'

อย่างไรกันต่อไปอีกนึ่ง ปลดสัดใจง่ายลูก
ผวามหาทานัน ทำเสียงเหมือนร้องไห้ว่า
“พจ่า พ่อเริญร่มขึ้น”

ใจฉันคำมืดเขี่ยแล้ว ร้อยต้น ตะเจะ
คำพูดนั้นแล้วเข้าหูหัวใจฉัน ฉันโหม
เข้าไปหา รังห่อขึ้นมาให้ถนัด บัดนี้
ปาดตาของขุ มันลงไป บนอก ห่วงบัวที่
กำลังกระพือม คณัน อยู่ เมื่อกี้ จอม !
นุอะไรอย่างนั้น หมัดคำมั่วอย่างเหมือน
ได้ลงในมือของมัน ก็มิได้ร้อง กัด ! ดัด
เสียง ถอนตัวจากมิดเซเร็กซ์ไปเป็นบท
นอนเลียคตาด อ่า ! โอ้ดีใจจังแล้ว
ที่เห็นปากนั้นแดงดู เลือดสด ๆ บนหน้าอก
ก็มิได้ ไต่ เมื่อไหร่ ?

ทันใดนั้นเอง โอ้เมวระโมยก็โชน
แล้วไปหาหน้าต่าง มันคิดว่า มันจะ
กระโดดลงไปให้ ขว้างหักข้าง ล้าง ตักว่า
ออกหระคายบนบ้านตะกระมัง ? ไม่ทัน
เฉยเฉย เมื่อมันเป็นรูด้วยกันไต่ มันก็
ต้องคายด้วยกันไต่ ถ้าวเดียวเร็ว ๆ หน้อย
เท่านั้น ฉันถึงตัวมัน ไม่ต้องถาม

ต้องพูดอะไรหมด ฉันคืนมีปาดตาลที่
มีเลือดแม่ก็มิได้ อาบอยู่ แล้วฉันไปให้มัน
เต็มเห็นยอ...หัวใจพอด ! ฉันปล่อยตัวมัน

ปล่อยให้เลื้อยบอกฟุ่มฟาดพาดหน้าต่างอยู่
กลางคิ้ว มันครอญ คราง เปน เสียงจ้ว
อู พิก ทนกกะแยบ สวรรค์ หรือ นรก
ช่วยส่งเคราะห์ ให้มันไป เปนรู กน ท่อนที่
ไม่ใช่ โลกนี้ด้วยเกิด !

ผู้เฒ่า-นายคำใจคำ หอบถ-เห็ดออก
สาธิตนั้นรอนาอกลกหนึ่ง อีกเดี่ยวเท่า
นั้น เวลาที่บดตัวบอก “ตาถอนพ
บ แล้วจ้วอูอู, ช่วยส่งตมนต์ขึ้นนอน
ให้วิญญาณ ของ ฉันไปอื่น-ไปที ๆ ไม่มี
วิญญาณโอ้ และอู่นั้นอยู่ !”

สวรรค์ช่วยฟอกหัวใจนั้นให้ขาว
ด้วยเกิด !

โรมาสคาร์โลส

เหนือ ทั้งหมู่บ้านเรย์วอร์ชันเป็นเขต
ของปากแม่น้ำไรโดเวย์ในสังกัดแคว้น เป
ทตงของหมู่บ้านเล็ก ๆ แห่งตำบลเช็ค

เฟคเซน เป็นหมู่บ้านเล็ก

และเด่นจวบจน - ประกอบ
ขึ้นด้วยท้องแถวซึ่งปลูกท
ต้องฟากถนน - มันเล็ก, ไม่
นำลูก จึงคิดว่ามันเป็นท
กำหนดของโรมาสคาร์โลส
นักคิด นักเขียน ที่สุด และ นัก
ประพันธ์การปกครองการ เป็น
ต้นคิดอย่าง ยิ่งคุณหนึ่งในร
สมัย ของ พระนางเจ้าวิกตอ

เรีย พระบรมราชินีนาถแห่งกรุงอังกฤษ

บิดาของคาร์โลสเป็นคนจน แต่ท
งานดี ไปนที่เช็คของคนที่ไป คาร์
โลส ได้กล่าววิญญูพรรณาถึงบิดาของเขา
คนหนึ่งว่า

ตลอดโลกอันเต็มไปด้วยเงามืดของความ
ชั่วร้าย แต่ก็จากไป ด้วยการ คำหนึ่งแต่
น้อย มันเป็นเรื่องที่มากกว่าความหวังทั้ง
หมด ของข้าพเจ้า "

โรมาส คาร์โลส

ได้รับ มรดก อุปนิสัย
ที่เบ็ดเสร็จ, กระตือรือร้น
ยศศิธรรมจากบิดา ซึ่ง
ดูเหมือนเป็น สิ่ง ที่ม
คชวัตถุและงานประพันธ์
ของเขาทั้งหมด คาร์
โลสรู้ดีว่า เขาเป็น
หนี้บุญคุณ อย่าง มาก

มายแก่บิดาของเขาด้วย แต่ความจริง
นั้นคาร์โลส ไม่ค่อยชอบ มารดานัก ด้วย
ว่าหล่อน เป็น หญิงช่อนโยน และ เงียบ ๆ
ส่วนโรมาส นั้นไม่ช่อนโยนหรือ เงียบ ๆ ดัง

อ. ยมพรวิภา

อย่างหนึ่ง คาร์โลส
ชอบ จึงรัก สนกับท

"ข้าพเจ้า สามารถ แต่งหนังสือได้เช่น
เดียวกับท่านสรวงบ้าน ข้าพเจ้าสามารถ
ดำเนินไปในวิถี ของข้าพเจ้า อย่าง อง ภา

หนึ่ง ๆ ซึ่ง มี รวม ด้วย กัน ถึง ๔ คนตาม
ถนนและ ทั้ง หมู่บ้าน ไม่ ค่อย จะ เป็น อัน
รำเรียน ชาญได้ ๗๐ ปีจึงถูกส่งไปเรียน

ที่โรงเรียนในจังหวัดขอนแก่น ซึ่งเป็นจังหวัด
ติดต่อกัน ห่างจากบ้านไป ๕ ไมล์.

คาร์โลได้เข้ามาหาวิทยาลัย เขตินเบ็ก
เมื่ออายุ ๑๕ ปี เขตินเบ็กอยู่ห่างจาก เข็ก
ดีเฟกแซนเป็นระยะทางมากกว่า ๘๐ ไมล์
การจะเดินทางไปมาด้วยรถม้าเก่านั้นเปิดข้อ
ค่าใช้จ่ายมาก ฉะนั้น คาร์โลจึงต้อง
ออกจากบ้านไป มหาวิทยาลัย เขตินเบ็ก
ก่อนพระอาทิตย์ขึ้น เพื่อชิง กระเป๋าใส่
หนังสือเรียนบนโต๊ะ บิดา มารดา ตามไป
ส่งเพียง ๒-๓ ไมล์ แล้วก็กลับ ปล่อยให้
คาร์โล ไปกับเพื่อนร่วมชั้นเรียน ซึ่ง
บางคนก็อายุน้อยกว่า จนกระทั่งถึง มหา
วิทยาลัย

คาร์โลได้เข้าเรียน อยู่ ในมหาวิทยาลัย
ได้ ๕ ปี เขาใจได้ใน การ เข้าเรียนจน
ถ่มน้ำถึงขนาดนี้ เป็นเหตุให้เกิดโรคไฟ
ธาตุขึ้น แต่ไม่หายตลอดชีวิต ทำให้
เขาเป็นคนขี้คัน จะคันเฉยๆเฉยๆ.

ออกจาก มหา วิทยาลัย คาร์โลได้
พยายามสอนหนังสือ ในโรงเรียนกฎหมาย
และเขียนเรื่องลงในหนังสือรายเดือน แต่

จำเริญเพียงเล็กน้อย คาร์โลได้วิตก
วิจารณ์ถึงความ หวาดกลัว และความ
เคลือบแคลงสงสัย ในที่สุด เขาจึงบอก
ให้เรทราบในหนังสือเล่มหนึ่งว่า:

“ความที่คนอื่นหนึ่งได้ผิดใจกับข้าพเจ้า
ข้าพเจ้าได้ถามตัวเองว่า ‘เจ้ากลัวอะไร?’
ทำไมเจ้าจึง คร่ำครวญ และ สิ้นเทา เสมือน
เจ้าคน หลอด กลัว อย่างนั้น ? มันเป็น
ลักษณะของสัตว์ที่ต่ำต้อย ! อะไรเล่า
ที่เป็นสิ่งรวมของความชั่วร้ายซึ่ง ขวางหน้า
เจ้าอยู่ ? ความตาย ? เอาละ ความตาย
... เขียวมาดักหนอยเถอะ ข้าพเจ้าจะ
พบและต้องคืน !’ เมื่อข้าพเจ้าคิดเช่น
นั้นแล้ว ก็รู้สึกเหมือนว่าต้องวิญญาน
นั้นถลกกระหน่ำด้วยธารอัคคี และข้าพเจ้า
ก็ได้อ่าน โศกนาฏ ของ ความกลัว ออก
สิ้นเชิงเท่านั้น”

ระหว่างนี้ คาร์โลได้พลี เวลาทั้งหมด
ของเราให้แก่งานประพันธ์ ได้แปลเรื่อง
“Wilhelm Meister” อันเป็นนิพนธ์
ของโกเตและนิยายภาษาเยอรมันอื่นๆ อีก
หลายเรื่อง คัดจากนักได้เขียนประวัติ

ชีวิตของ ซัตเตอร์ แต่งเรื่อง ลงพิมพ์ใน
หนังสือรายเดือนหลายฉบับ ทั้ง ๆ ที่
กำลังอยู่ในงานประพันธ์ การ์โลดได้
แต่งงานกับเจนเวธ นักประพันธ์การ์ตูน
ชื่อโซซานนาห์หนึ่ง ซึ่งเคยยอฉลาดเช่น
เคยกับสามี

แต่งงานประพันธ์ให้ผลเป็นที่น่าสนใจ
มาก ทั้งสามีภรรยาจึงจนเป็นที่รัก เพื่อ
เป็นการประหยักรายจ่ายทั้งสอง จึงย้ายไป
อยู่ ณ ที่นาใครเย็นพักตอ เป็นเวลาถึง
๖ ปี และทันเมื่อที่การ์โลดประพันธ์
ความเรียงขึ้นเยี่ยม และ หนังสือเรื่อง

“Sartar Resartus” ของเขา ใครเย็น
พักตอเป็นคำบอกเล่าจากทุกๆ คน แล้ว
ในที่สุดการ์โลดก็ตัดสินใจย้ายเข้ามาอยู่
ในกรุงลอนดอน ทั้งที่เขาอาศัยได้ ใน
ท่ามกลางประชาชน การ์โลดเข้ามาน้อย
ที่เรย์ โรว, เซนต์ หินการ์โลดเป็นที่รัก
จึงหันหลังออกไปว่า เป็นนักคิดที่ดำมืดคน
หนึ่งของสมัยนั้น เรื่อง “The French
Revolution” เขียนเมื่อปี ค.ศ. ๑๗๘๘

อีก ๒-๓ ปีต่อมาได้ปรากฏ “Heroes and

Hero Worship” ก่อนจะได้พิมพ์ออก
การ์โลดให้เพื่อนคนหนึ่งยื่นต้นฉบับเรื่อง
“The French Revolution” เดิมไป
อ่าน นางคนรักใช้ของเพื่อนคิดว่า เป็น
เศษกระดาษไม่มีค่า จึงเผาไฟเสีย ทำเอา
การ์โลดรู้สึกเหมือนว่าใคร มาควัก เอา
ทองใจไป แต่เพื่อนให้เพื่อนพลอยมา
ดูอีกเล่ม คุยกับเขาด้วย การ์โลดจึงไม่ยอม
ให้เพื่อนดูถึงความเจ็บช้ำของเขา เขา
จึงเพียงแต่พูดกับภรรยาว่า :

“เราต้องพยายามบีบไม่ให้เขารู้ว่า
งานชิ้นนี้ดองด้วยเพียงไร”

การ์โลดยังไม่ตกลงใจจะเรียบเรียง
ใหม่หรือไม่แน่ จนหนึ่ง การ์โลดเห็น
ร่างเป็นกำลังถือ ก้าวพุ่งสูง ไหลยวบ
กันขึ้นไปสู่ระฆัง ๆ การ์โลดจึงพูดกับ
ตัวเองว่า :

“ถ้าคนงานนั้น ดำมืดทำงานไปก็
ละน้อยได้ โดยยุดชำระ ข้าพเจ้าก็ดำมืด
เขียน The French Revolution อีกครั้ง
หนึ่ง”

การ์โลดมักไปเขียนเรื่องในช่องหลัง

บ้าน เกบนันธุ์ ซึ่งครั้งนั้นเป็นท้าวหนุม อา
ยุ้ยอันกว่า คาร์โลต ๑๔ ปี ชอบมาเยี่ยม
เยียนเสมอ เทศเคอเรีย, เอ็มเมอร์ตัน
และนักประพันธ์ ซึ่งมีชื่อเสียงโด่งดังหลาย
คน ก็หาเวลามาเยี่ยมเหมือนกัน แล้วคน
เหล่านั้นต่างก็มีความคิดไปในแนวเดียวกัน
ว่า เราได้พบกันจริง, ชัยชัย และเกษ
เทเราคนหนึ่งแล้ว

ในปี ค.ศ. ๑๘๐๕ คาร์โลตได้พิมพ์
"History of Frederick The Great"
ซึ่งเขาใช้เวลาเรียบเรียงก็พอ ๆ กับที่เคย
กล่าวดัง ๑๐ ปี พร้อมกับถูกแต่งตั้งให้
เป็น Lord Rector of Edinburgh
University กำลังทบทวนตนอยู่ ด้วยเกียรติ
ยศนี้ การขายของ คาร์โลต ได้ถึงแก่กรรม
ลงโดยมีจำนวนหนี้ก้อน ๆ ทำเอา คาร์โลต
ซึ่งขณะนั้นอายุได้ ๕๐ ปีแล้ว ปวดหัว
อย่างรันทดไม่หาย ชีวิตต่อมาอีก ๑๕ ปี
ส่วนมากเป็นเวลาพักผ่อน แล้วในปี ค.ศ.
๑๘๑๓ คาร์โลต ก็ถึงแก่ชนิชากรรม ความ
ภรรยาสุดแสนรักไป ด้วยคำขอร้องของ

คาร์โลต ศพของเขาหาได้ถูกฝังรวมอยู่
กับบิดาผู้มั่งมีชื่อเสียง เกียรติคุณ ทั้งหลาย
ในโบสถ์เวสต์มินสเตอร์ไม่ว่า แต่หากถูกฝัง
อยู่รวมกับวงศ์าคณาญาติในสุสานที่เชลล์
เฟลเชน

บางครั้ง, คาร์โลต เคยถูก คำหิ่นว่า
ใช้ภาษาหนังสือไม่ดี เป็น ความจริงต้ง
นั้น ประโยคหนังสือของเขาไม่ละมุนละ
ไม แต่ที่แท้จริงแล้ว, ฉากฉกรรจ์ และ
อวัจนวาทะไปตรงมา ซึ่งดะ ด่วนเหมือน
ลักษณะของ ผู้แต่งหนังสือ มีอยู่ดัง หนังสือ
ที่แม่แก่นักเขียนที่ระมัดระวังหนักหนา ก็ยัง
หาทำได้ โดยบริบูรณ์นักไม่ ดังนั้นคือ
การบรรยาย ให้ผู้อ่านมองเห็นภูมิภาพอัน
สวยงามตลอดเรื่อง โดยปกติ คาร์โลต
ก็อยู่ข้างแปลกกว่าคนอื่นโดยมากแล้ว ฉะนั้น
จึงประพันธ์ของเขา ก็แปลกกว่าคนอื่น แต่
หากมันเป็นเรื่องที่ถูกต้องสำหรับเรา ด้วย
มันเหมาะเจาะ ต่อการ ที่เราจะกล่าวอะไร
เขาตามใจ

เรื่องใหม่ของคุณะ ต.เง็กชวน

คือ

“ ม่านมรณะ ”

ของ

“ ทองแท้ สดศรีทอง ”

คุณะได้นำ “ ทองแท้ สดศรีทอง ” มาพบกับท่านอีกในเรื่อง โศก โฉนตัม พิศดารของเรามาเคย ทดลองเขียนเรื่อง “ พรธำเนน ” ซึ่งได้ขายเกลี้ยงตลาดราวกับเทน้ำเต้าไปแล้วนั้น “ ทองแท้ สดศรีทอง ” ได้พยายามค้นคว้าหาพล็อตเรื่องใหม่อยู่เป็นเวลานาน จึงได้พล็อตเรื่องส่งประสงค์ แต่ถูกจำไว้เป็น “ ม่านมรณะ ” นั้น “ ม่านมรณะ ” ของ “ ทองแท้ สดศรีทอง ” จึงเป็นเรื่องพิเศษพิศดารยิ่งเรื่องอื่น เราเขียนด้วยความพิจารณาให้ทุก ๆ ตอนประกอบด้วยเหตุผลที่เป็นไปได้ สมจริง ไร้ถ้อยคำฉาวโฉ่และดลด้วยกระตือรือร้นเหมาะสำหรับมหาชนทุกชนทุกวัยจะอ่าน และเหมาะใจในที่สุด “ ม่านมรณะ ” เป็นเรื่องตลกขนาด มีกลิ่นโต โศก โฉนตัม ผสมเข้าอย่างฉกาจฉกรรจ์ โศกที่เด่นเศร้า แดงกตเด่นหวาน เป็นเรื่องของชายหนุ่มที่มีความกตัญญูต่อบิดา คิดคำนึงไปจะญคนร้ายซึ่งประหารบิดาของเขาจนถึงขั้น มีการต่อสู้กันหลายยกหลายตอน ฯลฯ ท่านจะคิดค้นเค้น จะคิดจนตกรวมทอง จะคิดจนแก้วแตกใจ และจะคิดหัวเราะ ท่านจะได้รับความบันเทิงเริงรมย์จนลืมตัวไปเมื่ออ่าน “ ม่านมรณะ ” ของ “ ทองแท้ สดศรีทอง ”

ท่านอย่าลืม อย่าพลาด “ ม่านมรณะ ” เสียเป็นอันขาด

เตรียมหา - เตรียมซื้อ - ไว้

ออกตลาดในเค่อนก้นยายนี่ -

ท่านที่อ่านและเขียนหนังสือมาก ๆ

มักจะเป็น โรค ปวดศีรษะ

ที่จะทำให้ท่านหายได้ โดยรวดเร็ว

เมื่อท่านปวดศีรษะจงพักจากกิจที่ทำเคย และรับประทานยา "ชาวม" ของบริษัทเยอวราช ๑ เม็ด ยาชาวมของ บริษัทเยอวราชจะขจัดอาการอันทำลายความสุขของท่านโดยทันที ยาชาวมรับประทานง่ายละลายเร็วไม่ก่อกวนหัวใจ และไม่ทำให้ท้องผูกเหมือนทั้งยาแก้ปวดศีรษะชนิดอื่นๆ

บริษัท เยอวราช จำกัด

ถนนเยอวราช

พระนคร

เจ้าของ.

ระเบียบะทาน

เราตั้งใจจะจัด ให้ อาหารในท้อง รับประทาน นี่เป็นเหมือน
อาหารมื้อหนึ่ง คือมีทั้งข้าวหวานพอ ที่จะจัดเป็นโต๊ะได้
ที่เดียว วนาครในประทานในครัวเรือนย่อมๆ โดยจัดคล้าย
ข้าวทั้งแห้งและน้ำหวาน, เด็ม, เผือก, เป็รียวสำหรับมื้อพอได้

โดย จ.กรณิก

รายชื่ออาหาร

กาว

๑. แกลงไก่ระกำ
๒. แกลงจิต สามกษัตริย์
๓. ไข่เหมนัด
๔. ข้าวคอกขจร
๕. ปลาสำออง
๖. กุ้งกระด
๗. ผักหุ

หวาน

๑. น้ำ กระต๋นมะรุค
๒. แกลง จันนพแก้ว

คาว

แกลงเผ็ดไก่ระกำ

เครื่องปรุง ไก่ ๑ ตัว พริกแห้ง ๑

เม็ด พริกไทย ๑ ช้อนชา พริก หักกระ
เทียม หักหอม ลูกผักชี ยี่หว้า ลูก ร้อยทนต์ พริกไทย ผักชี แกลง

จันนพ และคอก จันนพ ข้าวคอก ๑

มะกรูด มะพร้าว ๑ ผล ระกำ ๑ ผล

พริกขี้หนู ใบมะกรูด ใบโหระพา เกล็ด

กระเทียม น้ำตาล น้ำปลา

วิธีทำ ใส่ออกเครื่อง แกลงให้ละเอียด

ล้างไก่ให้สะอาด เนื้อ มะพร้าวคนกันๆ

เคี้ยวกระเทียมให้แตกมัน แล้วจึงใส่เนื้อไก่

ลงไปเคี่ยวจนเนื้อนุ่ม ตักเนื้อไก่ขึ้น น้ำ

พริกแกงที่ใส่ออกลงไปผัดให้หอม ใส่เนื้อ

ไก่ ระกำ น้ำปลา น้ำตาล หางกระเทียม ใบ

มะกรูด พริกขี้หนู ชิมดูให้รสพอเหมาะ

ใบโหระพาใส่ตาม ตักแกลงซึ่งกำลังเดือด

ใส่ขามนั้น แล้วจึงค่อยๆ เติมน้ำโหระพา

ขึ้นไว้ข้างบน จะเขี่ยยอดน้ำตาลรับประทาน

แกลงจิต สามกษัตริย์

เครื่องปรุง เครื่องในไก่ เนื้อไก่

เนื้อหมู กุ้งใหญ่ หัวผักกาดขาว แกลง

ร้อยทนต์ พริกไทย ผักชี แกลง

วิธีทำ คั้น กระตักไก่ จาน น้ำจืด
ร้อนพอที่จะกรอกเอาแต่น้ำ ได้ในหม้อแกง
เครื่องในไก่จกให้ เป็นดอก เนื้อหมู
เนื้อไก่หั่นเป็นชิ้นเล็กๆ กุ้งใหญ่ผ่าหลัง
รกรอกออกให้เป็นชิ้นเล็กๆ หัวผักกาด
ขาวและแดงควา จก เป็นริ้วๆ แล้วจึงหั่น
เป็นชิ้นๆ บักริ้ว แคบๆ สดักเป็นดอก
ไม้ ใบไม้ แล้วจะระอบ พริกไทยทั้ง
ใส่ลงในหม้อต้มแล้วตั้งไฟอ่อน พอ
เดือดจึงใส่พริกผัก ใส่ น้ำปลา รินน้ำให้
อยู่ข้างเค็มเล็กน้อย พอระบกลงจากคาน
ใส่เตงกวา ตักใส่จาน โรยผักชีและพริก
ไทยบน

ไข่เหม็นคัส

เครื่องปรุง ไข่เบ็ด กุ้งสดเล็กน้อย
เนื้อหมู ผัก กะเทียม พริกไทย น้ำ
ส้ม น้ำปลา พริกแดง

วิธีทำ คั้นไข่ หมั่นคนเสมอ เพื่อ
ให้ไข่แดงอยู่ตรงกลาง เมื่อสุกแล้วตัก
ออกเสิร์ฟ เย็นไว้ เนื้อหมูทั้งสดคั้นให้
ละเอียด (หรือใส่เครื่องบดก็ได้) โรยถ
รากผักชี พริกไทย กะเทียมลงเจียวพอ

เหลือง ตักตักคลุกกับเนื้อ หมูที่คั้นไว้ ใส่
น้ำปลา ปอกเปลือกไข่ ผ่าสองแฉกไข่
แดงออกให้หมด แล้วบรรจุเนื้อ หมูลง
แทนไข่แดงทอด ด้วยน้ำมัน จนกรอบเพื่อ
ให้เนื้อ หมูสุก) ด้โรยกับพริกแดง (อย่า
ให้ รุน) กระทาน้ำมันเค็มอบ คั้นบน
ไฟอ่อนๆ ตักไข่ใส่ถ้วยใบของโรยเป
เส้นยาวประมาณ ๔ นิ้ว แล้วโรยตามน
ขวางให้เป็นตัวขวางดีเหลือง ไม่รังๆ เร็ว
จว “หุ่ม” พอเสร็จก็ตักขึ้น (อย่า
ให้เกรียมจะกรอบใช้การไม่ได้) ใส่ใน
ใบตองซึ่งทาน้ำมัน เกรียมไว้ หั่นพริก
แดงเป็นชิ้นยาววางลงบนหุ่มด้ ๔-๕ ชิ้น

ทั้งๆ นั้น แล้ววางผักเป็นใบๆ คั้นบน
พริก ไข่ที่ทอดเย็นแล้ววางหางท้ายหุ่ม
วางเรียงลงในจาน ให้หางพริกแดงขึ้น
จะสวยงามมาก

น้ำจิ้มไข่เหม็นคัส

เครื่องปรุง ไข่แดงที่คั้นสุกไว้แล้ว
รากผักชี กะเทียม พริกไทย น้ำส้ม
เกลือ น้ำตาล พริกขี้หนู

วิธีทำ ไข่แดงกับน้ำตาลทราย แล้ว
ไข่อกรากผัก พริกไทย กระเทียม พริก
ชี้ขาวรวมกัน ต้มละลายในน้ำตาลผสมไข่
เหาะเกิดขึ้น น้ำตาล ตามชอบ ผักชีโรย
ยกไปตั้งให้ จมไข่

ยำดอกขจร

เครื่องปรุง เนื้อหมู กุ้งสด กุ้งแห้ง
หอมเจียว กระเทียมเจียว น้ำตาล น้ำ
ปลา มะนาว ดอกขจร

วิธีทำ ดอกขจร ถ้าง่าย ปลิดก้าน
ล้างให้สะอาด น้ำ เนื้อหมู กุ้งสดต้ม
พอสุก หั่นชิ้นยาวๆ เล็กๆ กระเทียม
เจียว หอมเจียว น้ำตาล น้ำปลา มะ
นาว กุ้งแห้งปั่นคุดกให้เข้ากัน ชิมให้
จัดเปรี้ยว เค็ม และหวาน แล้วเอาดอก
ขจรคลุกเบาๆ อย่าให้ร้าว

ปลาสาบอง

เครื่องปรุง ปลาช่อนหรือปลาดุกตัว
เล็กรูปร่าง นำนํ้าหมพอต้มจน

วิธีทำ ปลาดุกหรือปลาดุกตัวเล็กตัว
ใหญ่ๆ ย่างให้สุก มีค้ำหัดหรืออกเป็น
ตองซัก แกะทางออก ใช้ช้อนกับเนื้อ

ปลาให้ฟู แต่ให้คงติดอยู่กับหนัง ได้
น้ำมันลงกระทะ กระเนให้พอท่วมเนื้อปลา
ตั้งไฟจนน้ำมันร้อนจัด จึงได้ปลาที่ทำ
ไว้ตั้งแล้วลงไปทอด ในระหว่างทอดต้อง
หมั่น คอยเขี่ย เนื้อปลา ให้ ชน ชน บน แผ่น
ปลาจนเป็นแผ่นกลมๆ พอเหลืองเขี่ย
ขึ้นข้างกระทะให้เด็ดน้ำมัน แล้วตักขึ้น
ได้จานได้

กุ้งระคน

เครื่องปรุง กุ้งใหญ่ มะพร้าว หัว
หอม พริกชี้แดง เขียว เหลือง ข้าวหอม
มะลิ

วิธีทำ กุ้งล้างสะอาด ฝักออก มันกุ้ง
ได้สามไว้ต่างหาก เนื้อกุ้งสับให้ละเอียด
เขี่ยค มันกุ้งคั้นให้แตก คนกะทิ ให้คั้นๆ
ตั้งไฟพอเดือด เนื้อกุ้ง มันกุ้งมะลิขอย
ได้พอมีรสเปรี้ยว เค็มอมมัน ข้าวหอม
ได้ในผ้าขาวบางที่สะอาด บีบเอาแต่น้ำให้ม
ีรสหวานพอเหมาะ หัวหอมซอย พริก
ชี้ได้ตั้ง กระเนพอสุกยกขึ้น

ผักหูก

เครื่องปรุง หัวปลี แตงกวา มะเขือ
ใบหอม ใบสาระแหน่ ใบมะกอก ช่อมะ
ม่วงและใบมะม่วงอ่อน ผักขี้อ้อม ใบชา
กระเทียม พริกหยวกสีแดง

วิธีทำ หัวปลีจักเป็นซีกเล็กๆ แช่ใน
น้ำซึ่งผสมกับน้ำส้ม (หรือมะนาว, มะ
ขามเปียกก็ได้) เพื่อไม่ให้ดำ ตัดปลาย
ก้านโค้งมาใส่ไว้ โคนก้านให้แน่นเป็นรูป
ใบซ้อน ใบหอมทำให้เป็นฝอย แขนง ไข่
มะเขือจักเป็นดอก แตงกวาจักเป็นดอก
หักดิบ คล้าย ความฉ่ำ ความเผ็ด ทั้ง
ความกลางดอกให้เป็นวงกลมเล็กๆ แล้ว
เอา หอม จักตรง หัวให้เป็น ฝอยเสียดตรง
กลางดอกลงมาเป็นก้าน ทำเป็นกระช้ำ
รูปต่างๆบ้าง แล้วแต่งด้วยดอกและใบ
ผักกับพริกแดง หรือสดักเป็นร่องๆ
ตามยาว หั่นเป็นชิ้นตามขวาง อย่าให้
ขาดจากกัน แล้วมัดเส้นด้ายให้แน่น เพื่อ
ให้ร้อยเชือกกันจะตุ๋นน้ำดี พริกหยวก
แดงคัสดอกเป็นสองท่อนจักเป็น ๔ - ๕ กลีบ

กะได้ออกเตี้ย ทำด้วยเตี๋ยก้น กับดอก
แตงกวา แล้วเสาน้ำใจกับจะบานตุ๋น
ตาม มะม่วงดิบ ก็ผ่านเป็นชิ้นบาง ๆ สดัก
เป็นดอกไม้ ใบไม้บ้าง เวลาจัดลงจาน
ดูให้สดดกกันให้เป็นรูปทรงสูงๆ แล้ว
เสียบดอกพริกหยวกปลายหลัง

หวาน

แห้ง - วุ้นนพเก้า

เครื่องปรุง ผลของไม้ มะพร้าว
หวาน ปอกหัวคว้านเมล็ดออก เาะ ตำ
โยนล้างด้วยน้ำ แดงจีน กะเมดดอก
สุหัวจันจักเป็นดอก ลูกขี้ดเชื่อม พิมพ์
รูปต่าง ๆ ก่อนล้างใหญ่ให้พอตุ๋น วุ้น
น้ำคาวเมดใหญ่

วิธีทำ เคี่ยววุ้นกับน้ำคาวเชื่อมที่อบ
ไว้จนหอมผสมสีทำขนมพวย เป็นสีอ่อนๆ
พออุ่นได้ก็ เอาเมล็ดไม้สดเรียงลงในพิมพ์
ให้ซ้อนกัน หักเป็นชิ้นแล้วเอาวุ้น
ลงในพิมพ์ให้มีคนดไม้ พออุ่นจนแข็ง
(อย่าเพิ่งให้แข็งทีเดียว) เอาเมล็ดไม้

วางเรียงลงไปอีก ให้เยื้องกับที่วางไว้เก่า
แล้วเทวน้ำที่ชงลงไปอีก (ถ้าวันร้อน
จัดจะทำให้ผลไม้ตายหนึ่ง) ทำเช่นนี้จน
เต็มพิมพ์ จึงหย่อนน้ำแรงให้เย็นขึ้นทุก
เดี๋ยว ก่อนจะเทวน้ำออกจากพิมพ์ ต้อง
ใช้พิมพ์จุ่มลงไป ในน้ำร้อนสักครู่หนึ่ง
เพื่อให้วนตามรอบ และกันพิมพ์ตอนคว
นิดหน่อยจะเทออกได้โดยง่าย (การหยอ
น้ำแรงหรือน้ำร้อนต้องให้ต่ำกว่ารอบพิมพ์
นิดหน่อย เพื่อมิให้น้ำไหลลงในพิมพ์)
เมื่อจัดใส่จาน แล้วหยอ น้ำแรงอีก หนึ่ง

น้ำ กะท้อนมธุรส

เครื่องปรุง กะท้อนผลงามๆ เกิด
มัน น้ำสตงอชคอกมดี

วิธีทำ เตือกกะท้อนระนิตกับนมหรือ
มันนวด ปอกเปลือกชั้นนอกออก แล้ว
ปอกเปลือกชั้นใน เติมน้ำบางๆ อีกชั้นหนึ่ง
แล้วแช่ลงในน้ำเกิดที่มรส เค็มเล็กน้อย
แล้วเป็นชั้นบางๆ ผ่านเมล็ดออกด้วย
ใส่ลงในน้ำสตงอเชื่อม คั้นๆซึ่งเชื่อมโดยน้ำ
สตงอชคอกมดีหอมแล้ว

ไม่ต้อง อยู่ ไฟ ยาคลอคบุคร่ง่าย เกิดก่อนใครและดีกว่า
คือยาตราณกยุง

เป็นยาไทยรณแรก ทมชอเลียงมีมากกว่า ๓๐ ปีแล้ว สำหรับใช้ในการ
กลอดคบุคร โดยไม่ต้องอยู่ไฟ มียาประกอบ ทั้งมารดาและเด็ก ใจใจได้จริงๆ
คนทำงานหนัก เช่นชาวนา - ชาวด่วน - รับประทานยา กลอดคบุครตรา

นุกยุง ทำงานได้เป็น ปกติเสมอ

ท่านสุภาพสตรีไทยทั้งหลาย ท่านต้องการความสดวก สบายในการกลอดคบุคร
จงใช้ยาตราณกยุงชุดใหญ่ราคา ๓๒ บาท ชุดกลาง ๘ บาท ชุดเล็ก ๖ บาท ที่

ร้านแม่เลือน

เชิงสะพานเจริญรัช เลข ๓๙-๕๑๔ ปากคลองตลาด ทรนคร

ภัณฑุอุปกรณ์

ท่านสุภาพสตรี

ไปรคอย่าลืม

ภัณฑุอุปกรณ์ถนนพาหุรัด

ร้านจำหน่าย เครื่องแต่งกายสตรีโดยตรง ที่ถนน
 พาหุรัด มีแพร, บาน, ผ้า, ไหม, ม่วง, ชนิดเยี่ยมรับ
 ประกัน ดีด้นไม้ดก เครื่องอุปกรณ์ความงาม เครื่อง
 ดำอย่างทุกชนิด ดึงคกมาใหม่ๆ ราคาขายถูก หัก
 เมืองคือการ ตั้งตั้งทาง พ. ก. ง.

สินค้าท่านสุภาพสตรี

พอใจแต่ต้อง ใช้ทุกวัน

ภัณฑุอุปกรณ์ถนนพาหุรัด

แพร, บาน, ผ้า, ม่วง, ไหม, ชิน, ชนิดเยี่ยมรับ
 รองดีไม้ดก ดอกเด่น ดีดก เครื่องอุปกรณ์การแต่งกาย
 เครื่องใช้ของสตรี เครื่องอุปกรณ์ความงามเครื่องดำ
 งามทุกชนิด ไปรค ตรง ไปที่ถนน พาหุรัดท่านจะพอใจแน่ๆ
 เติราคาไม่แน่นอนทางจังหวัดตั้งทาง พ. ก. ง.

"ยอดแห่งยาครรรักษ์"

สตรี ทั้งทั้งต่างจะต้องแก่นิยมชมชอบสิ่งนี้ทอง จำเป็นยาครรรักษ์
 รักษาดีเลิศ รับประทานแล้วมีความดีรสอดใจทางคลอเคลียอย่างปลาด
 กลิ่นหอมรับประทานทำให้ใจสดชื่น แก้อดของตะเขี่ยต่างๆ มีผู้นิยม
 ทั่วไป ผู้มีครรภ์ไม่ควรลืมรับประทาน!

คำอธิบายอาการแสดงนี้

ออกใหม่ ขยายละเอียด

เข้าใจง่าย ราคา ๑๕ สตางค์

คำอธิบายภาณการคำ

ราคา ๑๕ สตางค์

คำอธิบายพินัยกรรมอย่างใหม่

" • บาท

พระราชบัญญัติเกณฑ์ทหารใหม่

,, ๓๐ สตางค์

คำธรรมเนียมที่ดินทุกอย่าง

,, ๕๐ สตางค์

เหล้านมท

== พิรุณพานิช

หน้าโรงหวย

กิม มลิ

บุญ ใจ

ด้วยเกล้าไกรงมละสำนวน
ใหม่ เอี่ยม "มลิ" จะนำให้
ท่านพบ ชีวิตของคนในชาติ

ทางกัน อย่างจริงแท้ มันเป็นทางที่ทั้งต้นและ ทั้งมีด
เลื่อน เกล็ดที่หัวใจ จะ ทนทานได้

รักคุณ
แน่นอน

มี ห่วงดีเป็นเพื่อนได้พบ ความชอบ ชื่นชอบ

(ต่อจากฉบับ ๔)

ทัก ไพบดสมบัติ

เรารู้พามยสาวที่ด้วยและ อ่อนหวาน
ของเรามีมา เร็วมนที่ นิ่ง หอมอบที่
ไต่ตรงมุนทางหนึ่ง ข้าเวลาด้วยการ
คุยและการมองชายหญิงที่แต่งตัวเก๋ ๆ มา
เที่ยว ชณะที่รอ ออกริมอยากจะพบพพิศ
เมื่ วัคสาวที่เข้ามา ยี่ของเรออีกครึ่ง จาก
กันจนจนถึงวันนี้ เรารู้ไม่ได้เห็น หน้า
คำตาของเธอเลย หายสาปสูญไปราว
กับว่า พระนครไม่มีพพิศแล้ว เรารู้จะ
รู้ได้ยั้งไรเล่า พพิศนั้นชอบ ชมอยู่กับ
บ้าน และด้วยหัวใจที่ไม่ได้ สำหรับการ
ปรารถนาในสิ่งใด ๆ อีก นึกถึงซากปฏิกิริยา

ของพพิศในวันนั้น เรารู้เด็ดขาดใจ
ทั้งที่ยังระงงของทองเหลืองนั้น ไม่พูดจาซึ่ง
ไต่เมื่ วัคสาวที่อ่อน ท้อจนหวาน ชัด, ที่เร
เราจะได้ดูการคำอธิบายอะไรอีก ชื่อของ
พพิศก็ถูกขยแหยกเหลืองขย ทรมณปากของ
คนทุกชั้น ระวัคก็ของเข้าไปในโลกรัประ
ดำทของนายสุรศักดิ์ นึกถึง พพิศ แล้ว
ก็คิดถึงดวงหน้าอันอ่อนหวาน ของภรรยา
สาวไม่ได้ แต่เธอกำลังจับตามองอยู่
ทางหนึ่ง เรารู้จึงมองตามก็ พบร่างของ
ชายหญิงคู่หนึ่ง กำลังลงมาจากศาลฟ้า
แม้ ห่วงคนที่เคียง ข้างราว ด้วยและ พวัง
เพราะ ทำทางปราดเปรี้ยวเหมือนผีเสื้อ
ตัวยง เลื้อยทักงานทองแดงอัน วัคใจเค

เฮวดีเดียวกับเฮว ในครั้งแรกเชษฐีคิด ธรรมดา ๆ ธรรมดา ? ”

ว่าหมั่น แต่จำชัดว่าเป็นไทยในเมื่อ

พิศเป็นครั้งแรก ไม่ไหว ! ถ้าอุษาของ

เราเบ็ดเตล็ดถึงเพียงนั้น เชษฐีเป็นไม

ยอมเด็ด กันเป็นเมืองร้อน หน้าแม่หนา

และทุกคนส่วนรวม เป็นไทย แม่เชษฐี

ไม่ชอบให้หญิงสาวนั่งผ้าตาย แต่เราก็ก

ไม่ชอบเห็นผู้หญิงแต่งตัวแบบนั้น

“ด้วยนะคะ คุณ” อุษาหันมาพูด

เสียงเบา

เชษฐีพยักหน้ารับ “ก็คิดอก,

แค่คงพัชราของฉันทน์ในความเรียบร้อยอัน

หวาน ”

“ก็ใช่, พังเชษฐีพูด, สมควรแล้ว

ไม่ว่าที่ไหน ” นางสร้อยศักดิ์ขยิบตา แล้ว

หันไปมองแม่หญิงนั้น “แหม, เพิ่งเห็น

โฉดหน้ามาจนหนะเองแหละนะ ”

“ใครกันจ๊ะ ? ” ดั่งไอศกรีมเจ้า

ปากแดงเงยหน้าจากมอยล์ถาม

“ก็ พ้าพิศไงล่ะคะ ”

“อ้อ ” เชษฐีขมวดมุ่นมาทักคว้น

แล้วหันกลับไป “เห็นจ๊ะมา กับ หอวง

ดำดีของสามครั้ง และคืนนี้จากเราด ไม่มี

“จะมากับใครเดี๋ยวอีกเด้า ” อุษาขม

“คุณไม่รู้จักหอดวงธรรมดา คอกหรือ ? ”

“คนไหนเจ้าจ๊ะ ? ” เชษฐีถามเสียง

ธรรมดา แต่ในใจเค้นแรงด้วย อยากจะ

เห็นหน้าพาพิศของเรา

“ก็คนที่เดินคลอกกับ พาพิศ อดมาจาก

ลาดบ้านนั้นใจคะ ” อุษาของหน้าสามค้อย

พิศวง

“อ้อ ” เชษฐีพยักรับ “แค่นั้น

ไม่ใช่พาพิศนี่ อุษา ”

“อ้อ, เหว ! ” อุษาบึ้งปากหัว

เราะ “ถ้าตาคุณฝากเสียงแล้วกระมัง ? ”

หรือไม่ว่าคุณไม่รู้จักพาพิศเลย ”

เชษฐีทอดคั่ง “อะไร, เธอว่าคน

นั้นหรือ พาพิศ ”

อุษายังคงไม่ทรงรอยหัวเราะกรนฝนปาก

“ถึงนะจ๊ะ ”

“นั่นหรือ อุษา ? ”

“ทำไมคะ ? ” นางสร้อยศักดิ์ขยิบ

ตาถาม “ก็ฉันเคยเห็นเขาไปหาพิศ

ดำดีของสามครั้ง และคืนนี้จากเราด ไม่มี

ห้อง เกศินี

First class

permanent

waving

Saloon

Salon coiffeur

pour dames

et ondulation

indéfectible

เกศินี สถานัดัดผม ที่ใช้เครื่องมืออย่างทันสมัย และมีช่างที่ชำนาญ
ทำการตัดและแต่งผมให้เข้าตามลักษณะของดวงหน้า!

ห้องสำอางเกศินี

ถนนจันทระ ตรังข้ามห้างเฟิร์ชเชอร์ สอนคีนีย์ พระนคร

At Last!

A Simple Scientific

way to
reduce
the Bust!

สตรีโสค มีอายุน้อย

หากนมใหญ่เป็นกระพุงชอกนม
มากเกินไป จะเป็นที่ขมเยาะ
ของเพื่อนฝูง เป็นการประจาน
ตนเอง และการรัดรังคั้นน้ำ
ทรง Brassiere เท่านั้นยังไม่

เพียงพอ และโดยลักษณะนี้หากมีบุตรแล้ว นมจะยาน,
เตี้ยทร (ต้นเหตุของน้ำหนักชอกช่นอกฐาน gravity) นอก
จากไม่งามตา ยังเกราะกิน ตนเองรู้ ดีกว่าตาญจะแต่ง กาย
อย่างไรก็ดีในกระหัดรัดกระดุมกระดอง ซึ่งมีนัยเป็นต้นเหตุของ
การสตรี จึงมีวิธีและขายยาคิดได้

จึงมีความจำเป็นว่า ลดและลดตัวได้ คู่กัน

เฮนลีย์รีดิวซิงครีม

HENLEY'S REDUCING CREAM

เป็นครีมรณานเคมีจากสูตรแพทย์เป็ชอันมาก
วางใจและนิยมใช้ สามารถลดขนาดนมซึ่ง
ใหญ่ให้เล็กลงได้จจุใจท่าน โดยไม่ทำให้
ผิวแห้งหรือระคาย

เห็นรอย รดองครีม ราคากระป๋องละ ๔.๕๐ บาท

ฟ. พิงพระเกียรติ

มีเครื่องสำอางค์ทุกชนิด, อย่างดีเยี่ยม,
มากกว่าที่เรารู้จัก ในกรุงเทพฯ.

จำหน่ายที่

กัณฑ์ภรณ์	บ้านหม้อ
ฉดับวันหลี่	เชียงใหม่
สำอางกัณฑ์	ราชบุรี
พิสนุโลกพานิช	พิสนุโลก
มณีพานิชย์	สมุทรสงคราม

(ขอส่งรายการถึงตัวได้เสมอ ไม่รับผิดชอบด้วยว่าท่านพบแจ้งความในหนังสือฉบับนี้)

อะไรที่จะทำให้ฉันถึงกับจำเขาไม่ได้”

ปดครัววเหมือน ถูก ถังมของ อย่างรุนแรง ความจริงเห็นชัดเลยว่าเธอจำ พว พิศของเขามิได้ทุกสิ่งทุกอย่าง มัน เป็นความ เข้าใจผิดอย่างเหลือแหลกเหลือล้น ที่จะ อยุให้ หวน นึก ถึง ประ โยค ของ พวพิศ

“As you like it, I will do my talking when the right times come ” เธอ

ฟังเข้าใจ ว่าทำไมพิศจึงพูดกับเธออย่างนั้น แต่เธอมาจนบัดนี้กลับเกินไป ไม่ยอม จะ อธิ บาย อันใดให้เขาได้ แม้เพียง ดังคำ นอกจากธรรมเนียมที่ยังละพิศของของ ของ ความเป็นผู้ หญิง

อิมโฮดกริม เพราะเขื่อยก เข่นหนักหนา ทัดจริงหัวใจ แม้จะเป็นลม ของฤดูร้อน ที่พัดเข้ามาในเวลานั้น แต่เธอยังตั้งหน้า เหมือนคนจับไว้ ททนอากาศไรจะมีได้ แวด ไนลงดา เจ้าประคุณเฮ้ย มันอ่อนเคี้ยว ไร้โลก จมตองเบือนมิดให้พ้นความ ไรเห็นของธนา—เมียววิญ แดนจะเชื่อม แดนจะไทยให้ หัวใจเรียวร้องหาแต่ไป

หน้าของทรภะภักตร์เจ้าจ เมื่อหันมาสนทน อย่างปกติอีกครั้งกับนางผู้รักดีนั้น ใน หน้าของเธอชัดเชิบ จนนูนจากใจ

“เธอรู้, คุณไม่สบาย ?”
“บอดศีรษะ นิดหน่อยเท่านั้น ไม่เป็นไรดอก”

“คงเป็นเพราะถูกลมพัดเกินไป, ไม่สบายอีกสักเดี๋ยวนะ”

“ก็ฉันสบายดี, เธอไม่ชอบดอกหรือธนา ?” เธอรู้เดี๋ยวน
“ชอบค่ะ...”
“อ้อ, งั้นทำไมไม่รับถาดนี้เดี๋ยง?”
เธอยังคงยืนให้เบ็ด นูนปาก

“ก็คุณไม่สบายอีกนะ เธอรู้ หน้าตา แสงออก”

“อ้อ, นี่ไม่เป็นไรธนาคุณก็จะชินมา ชาติความดีธ ธาณูของธนาจะ” มันพูด ทั้ง ๆ ที่หัวใจเรียวระบม แต่คุณธรรม คอกที่สอนให้เธอยังพูดเช่นนั้น “ฉันปด ศีรษะนิดหน่อยเท่านั้น เดียวก็คงหาย”

“แต่ฉันจะขอถามเธอว่าคุณไม่บอก อย่างที่คุณพูดเลย” ธนาหน้าเคี้ยว ความ

มีจรรยาดีและลักษณะอันงดงามของ
ภรรยา เธอรู้ว่าสามีของเธอไม่สบาย
มาก จึงเต้าน้ำนมยั่วล่อลวงของ “ดิฉัน
อยากกลับบ้านค่ะ เรษฎู คุณยังไม่กลับ
หรือคะ?”

“อ้าว ทำไมเดี๋ยวนี้?” มองตา
ด้วยสงสัย

ชะโงกกระซิบเบา ๆ ที่ข้างหูว่า “ดิ
ฉันปวดท้องค่ะ”

“อ้อ, แต่แรกก็ไม่บอกเสียด้วย ฉัน
ก็กลับรีๆ” เรษฎูอุทาน, ตั้งใจถาม
ที่พนักเก้าอี้ ให้ภรรยาเล่าให้ฟังตรงหน้า
ที่หลับ

“ฟังไร ไฉนต้องวัน รวรอยของพยาย
ยังปรากฏ อยู่ที่ใบหน้า แต่ก็อาจะจาง
หายไม่ได้ในไม่ช้า แต่รอยที่ดวงหัวใจ
ของพาศิสต์ รวดร้อนเต็มเมื่อไร นั่นแหละ
จึงจะลบเลือนได้ ทนอยู่ มีหัวใจไหน
ถ้าจะมีได้ นาวะเบิดความในหัวอกหัวใจให้
เรษฎูทราบ ว่า ในโลกนี้พาศิสต์ไม่ต้องการ
ผู้ชาย คนใดนอกจากเรษฎู แม้เรษฎู

จะรุนแรง, แม้เรษฎูจะรังน้ำหน้าเธอ แม้
เรษฎูจะไม่ต้องการ แต่ในทางหัวใจ พาศิ
สค์ปลอบตนเองว่า เธอเป็นของเรษฎู
จนวันตาย เท่านั้น ก็ดีพอใจคู่ควร เกี่ยม
อันโลกของเธอเป็นที่ดีแล้ว

นึกถึงความโอชะของบ้าน เป็นแบบ
ใหม่ทั้งสร้าง ซึ่งพาศิสต์ไม่กล้าที่จะเดิน
เข้าไปแล้วเลยว้ายขึ้นห้องรับแขก จึงร
รออยู่เพียงนั้น กระทั่งเด็กหญิงเล็ก ๆ

ผ่นออกมา

“หนู, คุณเรษฎูอยู่ไหม?” เธอ
ถามเด็กด้วยเสียงอ่อนหวาน

“อยู่ค่ะ” เด็กหญิงตอบหน้าคอม
“หนูช่วยไปบอก ลงมาหน่อยรีๆ”

ร่างของหนูน้อยหายลับไป พาศิสต์
ทอดสายตาดูจากดูบ้าน แบบใหม่สองชั้น
ของคนที่รัก ดีกว่า หนึ่งเด็กน้อย ก็ออกมา
บอกว่า เรษฎูให้เชิญขึ้นไปนั่งบนบ้าน
ดังอารมณ์หนึ่งอยู่บนอารมณ์แรก จาก
ความกังวลขวางและโอโงะของบ้าน แต่
ถึงฐานะสูงของเจ้าของ พาศิสต์ไม่เคย
เข้าใจได้ความมานะของเรษฎู แต่เมื่อ

ได้มาเห็นบ้านของเขานั่น ออกประหม่า
เขาเป็นอันมาก ใจเต็มแรงเพราะรู้สึก
พิศม เมื่อเงยหน้าพบ เขายืนอยู่ตรง
บันไดคั่นสุดท้ายคด้วยดีหน้าเธอไม่เข้าใจ

เขารู้สึกดีอยู่ เป็นครูใหญ่ ไม่ทัน
เตรียมคิดว่าเขากลับมา เด็กขึ้นไปบอกเมื่อ
ครูจะเป็นเจ้าของดวงหน้ากเห็นอยู่ ในสาย
ตาคนนั้น ถ้าพาพิศมากินกอนหนักเด็ก
น้อย เขาคงจะแปลกใจเขามาก และเขา
จะหยิบทำทางกบงชาติสุด ของเจ้าชาย
องค์ ใดสักองค์หนึ่งออกมาใช้ แต่ทำทาง
ที่ปรากฏ อยู่เคียง ในความรู้สึกของ
เขาคือตึง แล้วกักใจพร้อมๆ กับเหว
ใจ จนแทบจะเซลง มาจากบันไดคั่น
น้อย

พาพิศ ถูก ขนขึ้น ครางเสียง แล้ว เขา
ทั้งใจและต้นเค้น

“เขารู้!”

เสียงซ้ำ และ เหมือน ชายหนุ่มในวัยนี้
จะรู้จักอาการตื่นอกตื่นกลัว พาพิศ ไม่
เข้าใจในแววตาเขื่อนขันธ์ของเขา เธอรู้สึก
ขนลุกเรงจนเกินกว่าที่จะได้ใจในใบหน้า

กตของเขารู้ เธอยังคงคิดว่าเขารู้แน่
เธอในความเข้าใจเธอเองที่ เกิดขึ้น
จึงทำให้เขารู้แสดงอาการเช่นนั้น

“พาพิศ!” ได้ยินเสียงของใคร
คนหนึ่ง ที่เขารู้เกือบไม่เชื่อว่า เป็น เสียงที่
ผ่านริมปากเขา มันซ้อนเสริมว่า ได้
และไทยให้ อะไร เข่นนั่น ตลอด ทั้งใบหน้า
ของเขารู้ เขาไม่มีมธุราหวั่นจะต้อนรับ
เขาค่อยๆ ขยับตัวลงนั่งตรงกันข้ามกับ
หญิงสาว ในดวงตาที่จับจ้องพาพิศเป็น
เดิมหนึ่งคำถาม คำชวนชวนออก และ
ความเข้าใจของหัวใจ

“เธอคงแปลกใจมากนะเขารู้” ที่
กนิษฐียเธอทนน พาพิศคง พุดโดยไม่
เข้าใจได้ในใบหน้าของคนที่เขารัก “ฉัน
ทนต่อไปไม่ได้แล้วนะ เขารู้ คิดถึงเธอ
เหลือเกิน นานพอแล้วที่ฉัน ทรมานตัว
ของฉันด้วยหัวใจที่ออกช้าอย่างแสนช้าที่
ฉันทนให้เธอเกลียดฉันและ คิดขาด จากกัน
เลยไม่ได้บอก เคียงฉันอยากจะมีเธอ
เธอว่า ถึงที่ดวงมาแล้วนั้น เขารู้เข้าใจ
ผิดทั้งนั้น”

อมฤตายุขยัน

เป็นขามีสรรพคุณศักดิ์สิทธิ์ที่ใช้กัน

แพร่หลาย

แม่บ้านทุกท่านควรมี อมฤตายุขยัน

ไว้ประจำบ้านสำหรับใช้ในเวลามีเหตุ

เช่น -

ปวดศีรษะ, ปวดขัดตามข้อ,
ปวดบั้นเอว, ปวดเส้นประสาท,
ข้อเข่าตึง, บาดแผล, แผล,
บวม, ถูกไฟ, ฆ่าตัวตาย, ใจ,
ใช้อมฤตายุขยันไว้ช่วย

ทดลองใช้แล้ว

จะเห็นคุณ!

ราคาขวดละ

๖๐ ส.ต.

มีจำหน่ายทั่วไป

อมฤตายุขยันเดวี่ปด บอมเบ, มัดราช, กัลกัตตา,

“ฉันไม่ได้รู้ซ้ำ อย่างที่เชษฐีเข้าใจ
เลย” เธอพูดคือเมื่อเห็นว่าเชษฐีนิ่ง
“คนที่เล่นเมียนฮั่นของอรรถก านัน แห
จริงเขาคือ พาพิศ ศิริภักดิ์ ไม่ใช่ฉัน พา
พิศ รุทระภักดิ์ เธอคงโทษฉันผิดๆ เธอ
จะไปหาพาพิศด้วยกับฉันก็ได้ เราเป็น
เพื่อนกับฉันเอง หรือจะให้เธอมาหาเธอ
เพื่อพิสูจน์ความจริง....” พาพิศหยุด
นิ่ง คิดว่าเชษฐีจะคืนใจจะคง และ
ภรรยาถามเธอว่า ทุกสิ่ง เป็นความจริง
อย่างที่เธอพูดหรือ? เธอจะแก้แค้น
ชาติ ที่มีแคววร้างร้างมาได้ เต็มไปด้วย
ประกายรักของเธออีก แต่....!

เรือบ ๆ อ่อน ๆ และ อ่อน ๆ นายตัว
เล็กจึงตอบว่า “ไม่ต้องพิสูจน์ออกพา
พิศ ฉันเชื่อว่าทุกสิ่งที่คุณพูดเป็นความ
จริง แต่ทำไมวันนี้เธอจึงไม่ ให้ความ
จริงแก่ฉัน?”

ยมน้ำเย็นดูเล็กน้อยก่อนหันหน้าตอบ
“ความมานะและถือตัวของฉันนะ? เชษฐี
ฉันรู้ คุณเคืองในคำร้ายแรงของเธออย่างบอก
ไม่ถูกและถือถือที่จะฟังได้ ฉันไม่ชอบการ

มองดูผู้หญิง ‘อย่างต่ำๆ’ ของเชษฐี โดย
ไม่ใช่มอง ดังนั้นเมื่อเธอคงโทษฉัน ฉัน
จึงไม่อยากจะอธิบาย และถ้าฉันบอกเธอ
เวลานั้น คำพูดของฉันก็คง จะฟังไม่ขึ้น
อย่างไร เธอ ก็คงเข้าใจ จำเป็น คำแก้ตัว
มากกว่า”

ก่อนข้างเห็นจริงในเหตุการณ์พาพิศว่า
เธอเป็นไมยคดียกรรมเสียเลย ที่ ทั้ง เธอ และ
เธอจะรักกัน มากมาย ด้วยกรรมอันเคย
ใหม่ เธออาจ จะได้อยู่ ใกล้ รักกัน แต่ทั้งนี้
เธอก็ยังต้องการช่วยกันก่อกรรม จะโทษ
ใครเธอได้ เธอ ไม่ถนัดนัก

“เธอไม่ตั้งใจออก หรือคะ เชษฐี ใน
ความจริงที่ได้ทราบนี้?”

“ทำไมจะไม่ตั้งใจ พาพิศ” ตอบ
เสียงแผ่วเกือบกระซิบ

“ฉันดู หน้าตาเชษฐี ไม่ยิ้มเสียเลย
เชษฐี ไม่สบายใจกระมัง? หรือว่า...
อ้อ...” พาพิศตะกุกตะกักเปลี่ยนปลาน
หัวใจเมื่อพูดออกไปว่า “เชษฐี มีคนรัก
ใหม่และไม่ต้องการ พาพิศเสียแล้ว”

“เชษฐีของเธอเป็นภรรยาจริงที่สุดนะ? จะ

พาพิศ ผู้หญิงที่อยู่ ในหัวใจของฉัน พาพิศคนเดียวเท่านั้น ไม่มีอะไรจะหลุดกระซอกความคิด^๕ ออกไป จากหัวใจของได้หรอก”

“เธอเป็นคนดีเสมอ เธอรู้” พาพิศ หัวเราะอ่อนหวาน “รักของเราคงดีฉันเชื่อว่าฉันจะไม่ขุด...”

แต่ด้วยคำเหล่านี้มันบีบแค้นหัวใจเธอ จนทนไม่ได้ ฉันทนาของเธอ เปลี่ยนแปลงไปรวดเร็ว จนพาพิศตกใจ

“เธอรู้!”

ถ้าเป็นเด็กกว่านี้สัก ๑๐ ปี เธอรู้ยากที่จะร้องไห้ทั้ง ๆ ที่เป็นเด็กผู้หญิง มันช่างแสนจะคันคันและปวดร้าว อะไรเช่นนั้น

“เธอเป็นอะไร?” ถูกมายืนข้างๆ นายสุรศักดิ์ มีหนึ่งเท้าโต๊ะ และมือหนึ่งวางไว้ที่ไหล่เธอ “หน้าซัดเหมือนคนไร้น้ำ”

แต่แทนที่จะเอาได้ในอาการที่พาพิศเป็นกังวล เธอรู้และมือหญิงสาวออกจากไหล่ ถูกขยับลงถึงและนั่งลงบนโต๊ะ ห่างจากเธอในระยะพอควร รุกขภักดิ์ มันเป็นคนดี มันเป็นคนดีที่แสนจะดี

สาวตั่งจนล้มที่จะโกรธและน้อยใจในอาการเห็นของเธอ

“พาพิศ จำ หมัดโยกสาดสำหรับเราเสียแล้ว — — —” เธอรู้คร่ำครวญ

พาพิศใจหาย ยืนตัวแข็งอยู่ กับที่แทบล้มหายใจ

“ความจริง, ฉันทราบตั้งแต่เธารักฉัน แต่เพราะว่า — ฉันแต่งงานแล้ว — !”

“แต่งงานแล้ว!” ทวนคำอย่างหมดสติ “แต่งงานแล้ว เธอรู้!”

“จ๊ะ, พาพิศ” ตอบเศร้าๆ “ตั้งแต่ฉันทราบความบริสุทธิ์ของเธอ, ฉันปวดร้าวหัวใจเพิ่มขึ้น ยิ่งกว่าเดิมสัก ๒-๓ เท่า

ฉันแต่งงานเพราะเป็นความประสงค์ของ

คุณพ่อ เวลานั้นฉันกำลังเจ็บช้ำน้ำใจในเธออยู่ด้วย จึงหวังจะได้เธอเป็นเมีย

ยามนี้ ถึงแม้ฉันจะไม่รักเธอเลย แต่ฉันก็เสียใจที่ฉันจะทอดทิ้งเธอไม่ได้ เธอ

เป็นคนดีไม่มีบาป ฉันหัวใจฉันจะขาดและจะยับเยิน เพราะชีวิตที่ทรนาคทรกรรม

นี้ ฉันกลัวทน” จบลงอย่างเงยบเหวห่างจากเธอในระยะพอควร รุกขภักดิ์ มันเป็นคนดี มันเป็นคนดีที่แสนจะดี

ครึ่งใจ เธอรู้สึกความรักและคุณธรรม ของหญิงที่ไม่มีวิญญาณ แต่ก็ยังคุมสติ
ออกไปคนละทาง เธอไม่กล้าแม้แต่จะพบ ได้มันพอที่จะนำตัวเอง กลับมาดั่งบ้านโดย
ดวงตาเชื่อมตาของพาพิศ

ยะเยือกเย็น และกายสั่นเทา เหมือน
อยู่ในท่ามกลางน้ำที่เย็นจนกระดูกของ
สายลมพริ้ว เหมือนเสียงให้ของบัก
โหย รอย ๆ ข้างเหมือนภูผาที่ กำลังจะ
ฉีก อ่อนแอออกไปเกิด เธอจะพูด
กับเธอรู้ ว่าอะไรก็จำไม่ได้ รู้สึกแต่
ว่าออกมาจากบ้านของเธอด้วย ลักษณะ
ดั่งภาพ ทั้งเห็น ก็เกิด ความแปลก
ปลาดขึ้นในพาพิศ เธอมาเพื่อกันเป็น
คน 'กนิษฐ' คือไม่ยอมรับอาหารใดๆ
เลย นอกจาก มะพร้าว หวาน พยายามจะ
กลืนคุณ บุญกุศลให้ แก่ตนเองไว้ สำหรับ
ชาติหน้า และผลที่เธอได้รับในปัจจุบัน
นั้นก็คือความสงบ ของหัวใจ !

มังกรตัวละบาทกว่า

ปากตรอก โรงหนังบางลำภู พระนคร

มาจากเชียงใหม่ ไม่ใช่นกไทย คือ กวางแดงแพรวสมัยใหม่ ด้ายมังกร
แสดงอื่น ๆ มีครบทุกตัว ราคาตั้งแต่ตัวละ ๓ บาท ๕๕ สตางค์ จนถึงตัวละ
๓๒ บาทเศษ หัวเมืองต่าง พ.ก.ง. ก็ได้

ร้าน ค. เจริญ

ปากตรอก โรงหนังบางลำภู พระนคร

ผ้าเช็ดตัวขนคัต

ขนาด ๓๐/๖๐ ผืนละ .๗๐

๖๖ ๓๓/๕๕ ๖๖ .๗๕

๖๖ ๓๓/๔๔ ๖๖ .๗๕

ราคาผ้าขาวแพง .๕๕ กม

ผ้าห่มนอนขนคัต

ขนาด ๕๗/๗๒ ผืนละ .๔๕

๖๖ ๓๐/๕๐ ๖๖ .๕๐

๖๖ ๓๓/๖๕ ๖๖ .๕๐

ผ้าห่มนอนขนคัตดำมีมาก

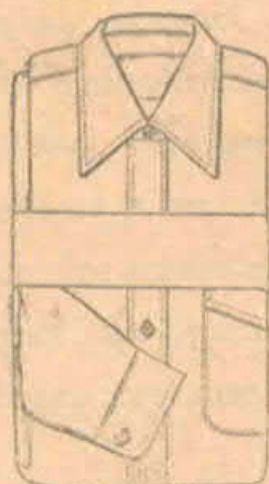

ชายกก

เพื่อ

เสื้อ

หรือเสื้อ

เสื้อสอปอว์

เสื้อสั้น คอแบบ

เหมือนภาพมีขนาด

ตั้งแต่เบอร์ ๓๕-๓๕

๓๖ และ ๓๗ คัดพิเศษ

แขนสั้นคอกระดุม

เบอร์เบอร์ ๓๗ ไร่

ค่า .๗๐ เทียน

ผ้าผืนกว้างเพรศทุกดั่งมีมาก กางเกงสั้น

ใหม่ไร้นกตัวละ .๕๕ กม ไร่

สุวรรณวิไล

เสื้อสั้น

เสื้อแขนยาวคัต

คอตย ผ้าอย่างดี

เนื้อละเอียดทุก

ดะ .๕๕ แขนสั้น

เนื้อละเอียดเพรศ

ตัวละ .๖๕ เสื้อแพร

แขนยาว และ แขน

สั้นเนื้อนุ่มมาก

เลขที่ ๓๐-๓๒ บางรัก พระนคร

ห้องกวี

ผู้หญิงชอบแต่งตัว

โดย “เจ้าเงาะ”

กลอนสุภาพ

๑ “การแต่งตัว” ทักไปให้ผู้หญิง
มีค่าเขาค่อนว่าน่าจะจริง
ชอบอย่างยั้งตั้งหนึ่งพิงพิเคราะห์
เหตุเชื้อใจในคนคนทั้งผอง
คงจะต้องมองดลิตดลิตดลิต
ดลิตดลิตทั้งเท่าใครแผ้วเปาะ
รูปมีเหมาะ หน้าไม่งามก็ตามใจ
แต่ใครจะตะเดยตะอ้อย
ไม่เด่นให้รู้คัมภีร์ไหน
ถ้าคนหรือมือด้วยด้วยอย่างไร
คงมีใครได้เห็นเป็นแน่ครั้น
จะนกกตกตกตกตกตกตก

ดลิตงามแล้วไม่แต่งเหมือนแปลงผัน
ให้เลื่อมล้นจางงามความเพ็ดพรณ
ไม่กลัวเขาเห็นหน้าเราบรพท
ขอว่าหญิงทุกสิ่งย่อมด้วยหรือมอ
ดลิตมีดี ดูบ้าง คำอย่างหมก
ก็อาจมีงานตามแก่นก
ชอบรู้ดีดลิตอย่างในร่างถาย
รักมาเทียบเมื่ยบดัง ฝรั่งเค็ด
ดลิตเพ็ด เพ็ดเขาเราหมก
ปรังแต่อย่างดลิตดลิตเพ็ดพราย
เรียบรยายเยี่ยงนัยมดลิตคคราว
ค่าเขาค่อนค่อนว่ามาดลิต
จริงเท่ามันไปอยู่ กับผู้ดลิต

แต่หญิงไทยสมัยนั้นเกรี้ยวกราด
 หนักชื่อนางแข็งแรงแสดงการแค้น
 ถึงอย่างไรอย่าให้เราต้องเข่าซ้าย
 อันตรายร้ายรวมครอบคลุมทั่ว
 ด้วยรู้ คมดัดศรเป็นริ้ว
 บังกันทอรวงเกินเรื่องเงินทอง

ดูรูปดูถ่ายจ่ายรวมท่วมรายได้
 แคงเพื่อไปใจความงานทั้งผอง
 นั้นใช้ “ เนตรนารี ” ที่ควรของ
 ลูกกระพรวนของท่านองค์ของขรรณเดช !
 (๑๘ คำ)

สรรพเครื่องคิม เครื่องว่าง
 สอาด—และรสดี, เตรียมไว้
 รับรอง

พร้อมที่

เฉลิมกรุง—
 —ไอศกริม

เวลาค่ำมี หุบลานลาม!

แม่เมียรัก

"ทศนิยม"

"—ชาตเคยบอกไว้ ว่าฉันชาตจะไม่รักอันไหน
 เคี้ยวหัวใจของชาตก็ยังไม่ได้เปลี่ยนแปลง สักวันหนึ่ง—"
 แม่นอนที่เคียว, "ทศนิยม" ได้ยินอันเป็นอันมากสำหรับความ
 รักของชาตที่หือ "แม่เมียรัก" เป็นความรักของแม่ ชาตซนดที่หาได้ ไม่รู้จำอันนี้
 แต่ "ทศนิยม" หมายได้แล้วอย่างเปิดเผยและหนักแน่น ไม่แพ้ที่นั่น ด้านความกระบวน
 ความจริง เขาก็หนักพอที่หือจะต้องจ้ออยู่ แทนทุกหัวอิศร ผู้รัก "ทศนิยม"
 ค่อยอมแสดงความมั่นใจอยู่ อย่างนี้

อีกสองปีข้างหน้า ข้าพเจ้าก็จะม
 วยุครบ ๓๐ ปีบริบูรณ์ รู้สึกดีใจและปลื
 ใจอยู่หนักหนาด้วยของข้าพเจ้าได้ผ่านมา
 ด้วยความดีดัดจนถึงรอบนี้ เพื่อนๆ ม
 พากันดีใจ เจ้าบรรดเคยบอกไว้ว่า
 ข้าพเจ้าผ่านไปถึง ระยะเวลาจริง ๆ แสดง
 จะให้ของขวัญแก่ข้าพเจ้าสิ่งหนึ่งซึ่งแปลก
 และไม่ซ้ำแบบกับของใคร ๆ จะเป็น
 สิ่งใดจนกระทั่งบนต้นข้าพเจ้าก็ยังคงเดิม
 ไม่ออก คุณย่าท่านจะกรุณาให้ส่วน
 ยางที่ส่งลดตาเงิน คุณอีก ๓๐๐๐ บาทเพ
 เป็น หอกร้อยให้ข้าพเจ้า และ เมีย รัก ได้ ยด
 เห็นขอ

พูดถึงของขวัญ และสิ่งอื่น ข้าพเจ้าไม่
 เคยภาคภูมิใจเท่าที่กับสิ่งหนึ่งซึ่ง ข้าพเจ้ามี

อยู่แล้ว—ซึ่งนั่นคือ ในันทนา แม่เมียรัก!
 ในโลกนี้ข้าพเจ้าไม่เคยต้องการอะไรมา
 ไปกว่าในันทนา ในชีวิตของข้าพเจ้ายิน
 ติที่จะเสียสละอะไรทุกอย่างให้ได้เพื่อคนๆ
 เดียวนี้ กอนะถึงงาน, เรารักกันมากเกือบ
 เสมอเสมอ ทุกคืนและรุนแรงยากที่จะหา
 รักของคนใด มาเทียบได้ เสมอเหมือน
 ข้าพเจ้าเคยฝันใจภูมิไฉนในวัยนั้น ใน
 ครวงนั้นใคร ๆ ก็พากันพูดว่า เจ้าชาต
 มันมีอะไรพิเศษหนักหนาจึงสามารถชนะ
 ความรู้สึกของนันทนา บุญใดก็ได้ แต่
 ข้าพเจ้าเคยบอกแก่นันทนาว่า

"ชาตไม่มีอะไรพิเศษผิดกับผู้ชายอื่น
 แต่ชาตมีสิ่งเดียวที่รู้สึกของหนักหนาจำไม่
 มีของใครเหมือน สิ่งนั้นคือ ดวงใจอัน
 สุจริตซึ่งอยู่ ภายในแผ่นอก"

นัทนาเคยคุมตรง หัวใจ ข้าพเจ้าเมื่อ
ได้อินตงนั้น “ขอบพระคุณค่ะ, แต่
ฉันทนเป็นคนยากจน มีแต่ความทุกข์
ดังเคยเท่านั้นที่จะมอบให้แก่คุณได้ คุณ
อย่าลืมส่งสาร ฉันทนให้ตลอด รอคอยไป
นะค่ะ”

เขยคางเด็ก ๆ ของ หล่อชนให้ใจ ชื่น
ใจใช้มือเหยยผก กระดาษ มาปรก เก็บ
ให้เคยไปทางหลัง ก่อนที่จะ วางรูป ลงบน
ริมฝีปากบาง ๆ ที่ข้างพุดนั้น

“มันใจอะไรจางใจ ในความมั่นคงของ
ชาญเกิดนะฉันท์” ข้าพเจ้าปลอบปลอบ
ด้วยคำจริงซึ่งผ่านมาจาก หัวใจ “ผู้
ชายอื่นเขาจะมีความ รักมีความ รู้จักในผู้
หญิงที่ตนรักนั้นอย่างไรบ้างชาญไม่รู้, แต่
ถ้าหรับผู้ชายอย่างชาญแล้ว แน่ชอน ปาก
พูดอย่างไร หัวใจ ของ ชาญก็ ต้องพูด
อย่างนั้น ชาญรับของตัวเองได้ ว่าฉันท์
จะไม่ได้รับความเดือดเนื้อร้อนใจจากชาญ
แม้แต่อย่างหนึ่งอย่างใดเลย หากฉันทน
ยังคงคง แคลง และกรังเกรง อยู่ ยินดี

เหลือเกินที่จะปฏิญาณเข้ามาดให้ฉันทนฟัง
เดียน.

เขยมือเด็ก ๆ และฉัน, ฉันมาคบปาก
ข้าพเจ้าไว้ พร้อมกับพูดว่า

“ฉันทนไว้ใจคุณ เชื้อ มันในคุณ
อย่างจริงจังที่สุด เรารักกันเกินกว่าที่จะ
ต้องใช้ ความปลอดภัยในใจ ด้วยคำ คำมาด
นะค่ะ”

“ความเชื่อมั่นของ ฉันท์ ที่มี ต่อชาญ
มากมายเพียงใด ก็ขอให้ ฉันทนรับรู้
ใจฉันทนเกิดว่า ของชาญทั้งหมดฉันท์
หากฝ่ายใดรุนแรงเกินกว่าอีกสักคนเท่า”
ถ้อยคำเพราะ ๆ ฉันทนเคยได้ยิน
มาจากสามีคนชายต่าง ๆ บางเรื่อง บางชิ้น
เต็มไปด้วยพิษสงอย่างฉกรรจ์ ไม่แปลก
แต่เจ้าหลอกหลวงไม่ผิดสัก

“ฉันทนสงสัยในสามีคนนั้นไม่ใช่
ของประหลาดอย่างใด ความรู้สึกของ
คนเราห้าม กันไม่ได้หรอก แต่ฉัน
เขาความ จริง ของ หัวใจมา พูดให้ ฟังต่าง
หาก ฉันท์ยังจะพยายามเข้าใจว่าชาญ
พูดโดยเห็นแก่ความสนุกเช่นนั้นหรือ?”

เสียงหน้าต่างชมไว้กับหัวโหล่ของข้า—
พลเจ้า เด็กอนงค์จะรีบ ข้างเจ้าที่ใด คง
ครึ่งหนึ่งก่อน เรา ถ้ายังมี ความ สุข
ความ สุขนั้นและ เบิกบานใจ แม่ จร
เป็นเวลาที่ต้อง มาว่า ต้องมี ข้างเจ้าก็ยัง
จตุรพักตร์ ครึ่งใดที่ระลึก นึกถึง นึกแห่ง
ความ สุขนี้ เห็นหา ที่ เรา มี ต่อ กัน ครึ่ง นั้น
ข้าพเจ้าก็คลมคลานไปกึ่งใดที่ทุกบททุกตอน
ความ พึงตาพอใจความ ทนุยอมเอาใจ ได้
เจ้าออกเข้าใจในกัน และกัน หัวใจ และ
ปรารถนาที่จะทำตัวให้ เป็น ประโยชน์ ต่อ
กันเหล่านี้เองที่ ประกอบ โกรธ ฐานนั้นเป็น
ความรัก

“ คุณนางดังสาร ที่สุดคือ คุณท้าวทอง
ความรัก ” ภายหลังบทนี้ข้าพเจ้าเคยพบ
มาครึ่งหนึ่ง แต่จะเป็นน้ำโหมและโหมหนึ่ง
ดีอะไรจำไม่ได้ ในเวลานั้น ข้าพเจ้า
เคยอ่าน และให้ ความ เข้าใจ แก่กัน เองว่า
จะเป็นความจริงไปไม่ได้ เป็นอันขาด ก็
ทำในขณะที่ท้าวทองมีความ รักจะต้องเป็น
คุณนางดังสารด้วย ยิ่งคิดยิ่ง โท้งนอง
ดังดี ความ เบิกบาน หวานชื่นก็กำลังมี

อยู่ในหัวใจ ขอดรัก ขอด ขาดดี ก็ยอม
ทอดกายถวายชีวิตให้ แล้วฉัน ข้าพเจ้า
เดาไม่ออก เดียวว่า อะไรกันแน่ ที่ จะ ร้อง ให้
เกิดความน่าสงสาร

ความปรารถนาของหัวใจเดิน มา ด้วย
ความรarinและเรียวร้อย ที่สุดเราก
ได้แต่งงานและอยู่ กันกันตามประสาผัวเมีย
ที่รักกัน ข้าพเจ้าพยายามอย่างที่สุดที่จะ
ทำตัวให้เป็นคนดีสำหรับแม่เมย์รัก ข้า
เลื่องเลื่องทำงาน—เวลาอาหารและเวลา
ประสูติประโลม แต่งความทำนุยอม
ได้ อย่างพอเพียง เวลาที่ข้าพเจ้าหรือเวลา
ที่งาน—ข้าพเจ้าก็หักใจไม่คิด ถึงแม่เมย์รัก
แต่ในใจของเธอกัน แม่เมย์รักข้าพเจ้า
อยู่กับแม่ เมย์รักใจไม่คิดถึงอาหารและ
การงาน ฉันทนาในเวลานั้นคือข้าพเจ้า
เหมือนคนเมย์รักทั้งหลาย นั่นเอง รอบ
รู้ และเข้าใจความปรารถนาของพี่พร้อม กตัญ
กันตอนกลางเรา ออกมา มั่ง รบ ขาดดี
บริสุทธิ ระเบียบบ้าน คุยกันรักกันไป
ตามประสาผัวเมีย แม่เมย์รัก แม่เมย์รัก
ที่ข้าพเจ้าคิดถึงงาน เวลาหนัก ต้องคิด

ถึงเมื่อยกไปด้วย มืดระอิดของข้าพเจ้า
เมื่อได้ รวม กับ ร้อง ฉันทนา สุรเหล็ก
๒๕ มีของข้าพเจ้าฟังพบความดีอย่างจริง
จริงในครั้ง เราเที่ยวกันบ้างในบางเวลา
แต่ก็ไม่ค่อยไปกว่าอาทิตย์ ละสอง ครั้ง
หนึ่งคู่ละคร บางทีก็เล่นก็เที่ยว ตาม
บาร์ ตาม ซอสด เลี้ยงอาหาร เลี้ยง
สถานที่ไปตามความพอใจ หวังเพื่อได้
พบได้เห็นความเป็นไปในสมาคมต่าง ๆ
ครั้งหนึ่งในวันเสาร์ ที่ “คู่ซอสด”
ฉันทนา ดัก ขึ้น อยู่ ในถ้ำอัน กำมพิย
เหลือองลายเส้นคำ ๆ ข้างบนก้นฉันทนา
ม่วงถั่งฉัตรมาทำงานเกือบ เป็นสัปดาห์ ฉันทนา
เราคอยกันลง จากระดแล้ว เลี้ยว ตาม ถนน
เล็กอันบรรไดตรงของซอสด เป็นเวลา
กว่า - ห้า นาที ฉันทนา คงนั่ง จม อยู่ คน
ออกจะกักกักหนานั่นไปตามธรรมชาติของ
กันวันเสาร์ ด้วยตัวของมนุษย์หลาย
สิบปี ที่ต้อง ถูกใช้ ทำงาน อย่างหนัก เมื่อ
ข้าพเจ้าและเมื่อยกได้ผ่านไป แต่ในทุกๆ
ถ้าหากงานจะมี ความ รุ้สึกก็คิดไปในตัว
ของข้าพเจ้าไม่มีโอกาสที่จะทราบ แต่

ก็ไม่อยากที่จะทราบเสียด้วย แต่แน่นอน
ใครได้เห็นฉันทนาใน คืนนี้ แล้วจะ ต้องยก
นิ้วแสดงความเห็นสัก คัดอง ต้อง กันแบบ
เสียงเดียวว่า “เธอสวย!” แต่ข้าพเจ้า
ได้ พบได้ เห็นอยู่ ทุกวันยังไม่เบื่อ คาดจะ
นั่งคุยวันละหลาย ๆ ชั่วโมง

เพียง ตรง ขาน ของ ซอสด ที่ใกล้ เวที
เห็นว่า ข้าพเจ้าก็ต้องระงับทันทีเมื่อได้
ขึ้นเสียงฉันทนาอย่างดัง ตกใจ พริ้ม
กับฉันทนา ออก จาก ซอสด เรนของ ข้าพเจ้า
หันขวับมาทันทีพอดีเห็นนายผี ชาย คนหนึ่ง
กำลังโง่งงอย่างงดงามอยู่ ข้าง ๆ เมีย
รัก ของปราศ เดียวก็ให้ ความ เข้าใจ
แก่ตนเองว่าเขาต้องเป็นสภาพบุรุษคนหนึ่ง
ซึ่งอยู่ภายในชุดราตรีที่ไม่ธรรมดา เมื่อ
เขายกกายขึ้น ดังที่พูดว่าข้าพเจ้าเป็น
ครั้งแรกก็คือ ทุกอย่าง ดีแรง คือกใหญ่ที่
เขียนปากกระหม่อมบนของชาย

“ประธานโทม เด็ด ขอบ - คุณนาย
เป็นความรับผิดชอบและ ด้วยเพรา ของฉันมี
แต่ ๆ” ก็ริยาทำทางอย่างจะ ขอบประ
ทานอภัยความผิดจากฉัน ซึ่งก็คิด

อยู่ข้าง ๆ จะดูภาพและ นมมดเมื่อ
ได้พิจารณาใบหน้าทักทายของเขา แต่
ถึงที่ข้าพเจ้าไม่พอใจอยู่บ้าง ก็คือ นม
ตาทักทายและมองตรงอยู่ ทดวง หน้าของ
ฉันทักทายเท่านั้น! มันคล้ายกับจะมีอะไร
ลึกซึ้งอย่างที่ได้อธิษฐาน ในดวงใจ ของข้า-
พเจ้าในขณะนั้น

“ไม่มีเจตนาร้าย อย่าง หนึ่งอย่างใด
เลยรอบรับ, ได้เท่า” เขาหัน มาทาง
ข้าพเจ้า เมื่อเห็น ฉันทักทายนม อย่าง
ฉลาดและระแวดระวังอยู่ “ผมขอ
จะรีบร้อนเกินไป ที่ จะ ออก มา พบ พระ
พินธุเราชาว นอก หวังว่าคงไม่รัง
เกียจที่จะให้ ออก”

“ผมไม่มีสิ่งใดจะให้ ออกแล้ว คุณ
ทักทายทุกอย่าง” พูดแล้วข้าพเจ้าก็หัน
แขนออกไปให้ฉันทักทายเกาะคืบเกาะ “เรา
พากันเข้าไปข้างในก่อนเกิด คัมชะไร
เสียสักเล็กน้อยแล้วจะได้กลับ คนออก
จะแน่นเกินไป”

“รอบรับ เป็นธรรมชาติ ของคนวัน
แล้ว” เขาพูดสนมรอยและเรียงประจบ

เขาใจ “ถ้าได้เท่าและ คุณนายไม่รัง
เกียจ ไปรดให้ผมพา ไปนั่งโต๊ะข้างใน
จะเหมาะกว่า”

“ขอบใจในไมตรีของคุณ” ข้าพเจ้า
หันมาตอบ “แต่เราพากันเดินมาถึงเพียง
นี้แล้วทั้งใจจะเดินต่อไป หวังว่าคงจะไม่
ลำบากและถ้าเกรงจะเป็นการรบกวน...”

พูดแล้ว ข้าพเจ้าก็ยิ้ม ให้ แก่เราด้วยน้ำใจ
อันดีจริง

“โปรดกรุณา อย่า คิดว่ารบกวน”
เราพูดซ้ำ ๆ “ผมยินดีที่จะทำให้ ได้เท่า
ทุกอย่าง—ถ้าเป็นที่พอใจ”

รวมทั้งของเราร่วมกันกล่าวคำขอบใจ
เบา ๆ แล้วก็ออกเดินต่อไป ไม่ได้ เหลือยมา
มองว่านายผู้ ร่ายคนนบนนของข้าพเจ้า
อยู่ ออกหรือเปล่า เล็กน้อยที่ข้างคนทาง
มุมห้องภายใต้ดวงไฟสีน้ำเงินอ่อน ๆ ที่ล้อม
ไว้ด้วยกระดองปลาหมึกและตัวกันรัง

โอดกริม และระเนนสีม่วงดูน่า น่าอัศจรรย์
ให้ตามความต้องการของอุณฑล ดังนั้น
ข้าพเจ้า เล็กน้อยหน้าผด ไม่เป็น ของแก่
กษัตริย์ เราพากันนั่งเงียบ ๆ คู่แม่พูด

พาสร์ เนอร์และคู่เล่น ราชที่เป็น ผังดีห้า
ที่ถ้างหม่นขยู่บนถ่าน ไม่ รัชมน ชาติ
ด้นจบลงพิชฌ กับการ ปรมมิช ของหม
สุภาพบุรุษท่งคยู่ ถุ่ม ไทเย ริมเจก้น
เหี้ยวกดบมำกพบนาย ญุช่ายก ใต้สนทนา
กนเมือกเคนตวงเข้ามาหา แชนช่ายอก
วังไค คยู่ถ้างมชชะวของญ หนึ่งคนหนึ่ง
รูปร่างเล็ก ๆ บาง ๆ ภายในชุด กำนมดัด
เขาแนะนำคยู่เองคยู่ การ ถ้างนกับค
แผนหนึ่งให้ ราชเจ้า เหี้ยมดมของ
เห็นนามปรากฏชัดและเรยบรอยว -

ปรีชา—อรรถเสวี.

ศิริวรรณพานิช-

เงยหน้าขึ้นจากแผ่นนามบัตรนั้น ก็ได้
ยินพุดชว “เพียงเวลายอนนชยที่โตพบ
ได้เท่า รุสักระหายและไคจะรุจักเพื่อ
เป็นการผูกไมตรีคอกันไว้ หวังว่าจะไม่
พบความรังเกียจ ฌมมันใจ”

ได้คอบเขาออกไปว่าความรังเกียจน
ไม่เคยคิด ขอให้นับว่าเราเป็นเพื่อน

ใหม่ที่จะ เวม คูนเคยถนอง รัชคยู่ไปเกิด
คยู่เขาแสดงความยินดีปรีดาเป็นอันมากเมื่อ
ได้ ยินคยู่ นั้น แล้วเขาก็แนะนำให้เป็น
รุจกระวางฉันทนาของราชเจ้า และฉันท -
นเมียงคยู่คน

คอกเทดและแซม เปญก ถูกตั้งมาโดย
ปรีชา ถ้างเกตุเขาออกจะเป็นคนชอบคยู่
ด้นก ฉันทนาคยู่ ช้างพอใจในเพื่อนใหม่
ท่งด้องคยู่ นก ในฉายดาของราชเจ้า
และ ในเวลาอนนชยนั้นราชเจ้ากรุจกปรีชา
ไคออก ไปถักนิต หนึ่งว่า เป็นนาย
แพทย หนึ่งมกดำเรจ ปรีชาญา M.D. มา
จวคอเมริกา

พอกษัตริศ ครางขึ้นช่อน ๆ เมื่อ
ไฟตรงกลางเจกัทรึงประปรายฉัตราม

“จะไม่เค้นดักเพลง หนึ่งหรือ รัชบ
คยู่ชานญ” เขาชะโงกหน้ามาไคฉั ราช
เจ้า “ฉันทเคิงจะว่าคยู่ที่จเค้นกับฌ
ฉัก, ต้องเปดชยให้ คยู่ฌผู้เป็น ฌผู้นำมา
บางที่จพอใจ” ประโยคคยู่ปรีชาหัน

ไปทางเพื่อนหนึ่งของเขา
“ฉันทนาคยู่ไม่ยินดีกับ เกยรคยู่คยู่เป็น

พาสวี เนอร์ ของคุณ ปรีชา ตูบัง หรือท
หรือข้าพเจ้าหันมาทางเมียรัก เมื่อเร
ชวากำลัง โอบเอว ของ ดิน อยู่ แต่เพียง
เบาๆ “เรียมดี - ซาญอนุญาต” เป็น
ประโยคท้ายก่อน ที่ข้าพเจ้าจะ ถ้าว ความจ
หระของพ่อคหระ

หลังจากการค้นคว้าอย่างถี่ถ้วนนาน
ใจที่ “คู่ชอติ” แล้วเราก็คงไม่ได้ ไป
เที่ยวเตร่โดยอก ดำเนินตอนตามมารวม
เพื่อนใหม่ ที่ดินนี้ เคย กันจน อักคน หนึ่ง
คือ ปรีชา - อรรถเสด็จ และดินนี้ หนึ่งราย
คุณเท่าข้าพเจ้าทราบ ไม่ได้เป็นอะไร
คือกันมากกว่าเป็นมิตร ที่ถูกออกถูกใจของ
กันและกัน ปรดาโคณิกเฟรนด์ซิมใครๆ
เขาพากันกันว่า มีไม้โต ในโลกนี้ แต่ปรี
ชาและดินนี้ เขายืนยันว่า มี และการมีนั้น
เขาคงต้องเป็นคู่ หนึ่งไม่ว่า นวนที่น้อย
นักน้อยหนา.

ความผูกพัน ระหว่างปรีชา และครอบครัว
ของ ข้าพเจ้า ผ่าน มา อีก ๑ เดือนเศษ
เป็นเวลาอีก ๒ ปีกว่าๆ ข้าพเจ้าก็ จะมีอายุ
ครบ ๓๐ ปีบริบูรณ์ ข้าพเจ้าได้ ใจปรีชา

วาง ใจในถ้อยคำและเจตนาของเขา แม้
แต่การที่หนึ่งตระกูลนี้ทนากยิ่ง แะขออนุ
ญาต ข้าพเจ้าให้ ปรีชาเป็นผู้นำ ในเวลา
ที่ข้าพเจ้ากำลังมีงานถึง หนึ่งวัน จะต้องทำ
และดำกัญ กว้า และไม้ ไร่ครึ่ง เดียวที่
ข้าพเจ้าเคยอนุญาต รูปภาพบุรุษเขาย่อม
ทำตัวให้ เป็น ที่ได้วาง ใจของคนอื่น หด
ขันข้าพเจ้าและปรีชาเคยได้ พุดกันมานาน
กว่าครึ่งหนึ่ง

ความใจเมย์ใครจะมายังไปกว่าข้าพเจ้า
เริ่มที่จะชักให้ ทง นั้น หากมันจะนำ
ความผดุงให้แม่เมียรัก! ข้าพเจ้ารัก
เมย์เกินกว่าที่จะมี คัมภีร์ ให้เราอยู่ แต่
ไม่นานได้ หากถึงนั้นเป็นการรักคือความ
สูง ครอบการดูสิ่งให้ สัมควร แล้วก็ไม่
กักทาน ไร่ - โดกจัญไร รูปภาพ
บุรุษที่มีหน้ากากรัสน์โลม. นักเรียนนอก
ที่ผ่าน มาจาก คุณ ชรรณ และ อารณ ชรรณ
อย่างเจ้าปรีชา - อรรถเสด็จ!

ข้าพเจ้าไว้, ชื่อ - และระแวงน้อยเกิน
ไป จึงได้ นานี่ ระทมใจ ในยามเศร้า
ณทนาเมียรักเมื่องามทอดทิ้งจากข้าพ -

เจ้าไป ในการที่เขียนบรรทัดนี้ใครจะว่า
ข้าพเจ้าเป็นไอ้พาลใจที่ปกครองเมียไม่เป็น
เอาความไม่ดี ของตัวมา เอาให้คนอื่นฟัง
ข้าพเจ้าก็ไม่ค่อยใจ, ไม่แปลก! เชิญดี,
ใครจะให้อะไรหรืออย่ามาข้าพเจ้าเองก็เชิญ
ในเมื่อข้าพเจ้ายังมีหน้าใจและขาดรัก
ฉันทนอยู่แล้ว ฉะนั้นข้าพเจ้าไม่เห็นสิ่งใด
เป็นของประหลาด

บรรทัดของหัว
ใจนี้ ข้าพเจ้า
เขียนจน นเวลา
นอนไม่หลับและ
ในยามที่ระตึกนี้
ถึง เมื่อรัก ชาญ
รักฉันทนมาเกิน
กว่าที่จะ
ทนได้
ง่าย เทียบ
นะ ขยอรัก

เหลาหมด-สุยหมด-เหี่ยวหน้าเมื่อรัก

แต่แปลกใจว่าทำไม ฉันทนจึง ได้ทนถึง
ชาญไปในเมื่อเรากำลังรัก และเต็ม ความ

ความความรัมนั้นใจอยู่ด้วยกันฉัน หรือ
โกรธชาญในข้อหนึ่งประการใด ทำไม
หนอฉันทนจึงไม่แจ้งให้ชาญรู้ก่อน ไม่
ให้ โอกาส สำหรับชาญ
ที่จะ กลับ คบ บ้าง อยู่ ๆ

ฉันทนก็มา
มีค าก ลง
โดยปัจจุบัน
ทันด่วน ไม่
มี เวลา ที่
เรา จะ ทำ
ความเข้าใจ
กัน ได้ เลย

แม้แต่คุณของ ขรรษาคิยังรัก
อาลัยอาวรณ์ต่อกันเมื่อคราวจะ
จาก. เหมือนคุณผู้สันทัดใจ
เพื่อให้ โอกาสแก่คุณท้าว ยัง
ทำเสียงกริ่งๆครางอย่างอ่อนระ
โหยโหยแรง ใครๆเขาเรียก

กันว่าฝนซึ่งฟ้า เหย-กันฉันทนมาคิดอย่าง
ใครหรือ? จดหมายต้องบรรทัดที่ใคร

แต่งตัวนั้นเธอบอกว่า “แข่งเถิดกะ จา มา ขาญก็มีแต่ความทศหัวใจ หมด
ฉันทนาทศทั้งคุณ ทำลาย ความผาสุก ความดีราญบานใจ
ของคุณด้วยการจากไปเงียบ ๆ ฉะนี้” ขาญเคย บอกว่า ขาญจะไม่ฉันทนา

ใช้ ฉันทนาเมียรัก คำสาปแช่งนั้น ฉันทนา เคยฉวนหัวใจ ของ ขาญ ก็ยังไม่
ขาญไม่ม่ที่จะให้แก่ฉันทนาดอก ขาญมี ได้เปลี่ยน แปลงดำ หรับฉันทนา วิดก และ
แต่ความรัก - มีแต่พร และ ความ ห่วงฉันทนา หวาดเกรง เหลือเกิน ว่าฉันทนาจะไป
บริสุทธิผุดผ่อง รัหรือเปล่าเจ้าฉันทนา ตกระกำลำบาก ถ้ารู้ ว่าฉันทนาทศทั้ง
ต้องอาทิตยจากไปใหม่ ๆ นั้นขาญคิดความ หวงกลับมาราญ อีกเกิด อันที่ที่จะ
ฉันทนาไปทุกหนแห่ง ครั้งแรกบ้านเจ้า อกัยให้ ขาญไม่โกรธ ไม่รัง เกียจ
ปรีชา เสียใจเหลือเกินที่รู้ว่าฉันทนาไม่ เคยแม่แต่คิดหึง รธเมียรักคงเห็นหน้า
เสียก่อนแล้ว ต่อจากนั้นขาญก็เที่ยวไป ใจของขาญเกิด เวลาฉันทนา ว่า ฉันทนา
สืบหาฉันทนา เมียรักต่อไป ความขำ ไปฉันทนาอยู่ ในสถานใดขาญจะรอติดตาม
ความซอสด ช่วนหัด สยามไฮเค็ด ถัดจาก ไปให้พบหน้าให้จงได้ ถึงแม่ หขทางจะ
ชั้น โรตซอสด ปาวีตเขียนซอสด และ โทตเด่นโกลธราญก็ยินดี ราครักขาญ
ไฮเค็ดทุก ๆ แห่ง จะได้พบฉันทนาฉันทนิก กำถึงบวรที่ทศหัวใจได้ น้เค็ดอน หงาย เปน
หนึ่งก็หาไม่ ขาญไปทุก ๆ แห่งที่ส่งสัย จันทร ๑๕ คำ พระจันทรทศแสงนวลอยู่
ว่าจะได้ข่าว เทวดาหมด - ธุญหมด เทียว กตางฟ้า ขาญเก็บความระออดถึงได้ไม่หัว
หนาเมียรัก ขาญนี้หมดบัญญัติหาบยังจะ ใจ แอ่ฉันทนาฝากมาแก่จันทร เจ้า เพื่อ
มาพลอยหมด ห่วงได้ พบได้ เห็น หน้าของ จะได้ ไปรด ประทานให้แก่ฉันทนาเมียรัก
ฉันทนาอีกแล้วฉันทนาหรือ นับจากวันนั้น ของขาญ แม้ว่าฉันทนาไปแอบแฝงอยู่ มุม

ใครในโลกขอให้พระและกรรมกรของชาวนา
คิดความมายิ่งกันทนายเกิด ชาวนาเกิดมา
แล้วจะไม่ขอประพฤติกินเป็นผู้ทำดาบเป็น
ชั้นชาติ แต่ชาวนาถึงดีว่า เจ้าปรีชามันไม่
ไม่ใช่ผู้สร้าง มันจะเป็นผู้ทำดาบหรือ
อย่างไรกันแน่ ได้พบได้เห็นบรรดาคนใน
ที่ใด รอดพ้นจากอันตรายด้วยความพิณจำ
เพราะเหตุเกิด รู้จริงเห็นจริงแต่ก็ยังไม่หา
ชาวนาเป็นรองชาวนาเหมือนดังแต่ก่อน ความ
หลังแต่เก่ามาคงพยายามดั้นเดินให้เด็กชาวนา

ชาวนาขึ้นดีที่จะอภัยให้ ท้องฟ้ากระจำจ้อง
ด้วยดวงจันทร์เมื่อใดก็ว่า ผืนดินใหญ่
ฟังจะหยกเมื่อนาฬิกาตี ๓ น. รู้จักแยก
เย็นนิตทนายที่ร่างกาย แต่ตั้งหน้าใจเป็น
ที่ยิ่งเมื่อคิดถึง แม่ แม่รัก.

น้ำมันหอมวิสัย

น้ำหอมได้

๕
ฉนวนกัน๕
ได้ราคาขาว๕
ไปหลาย๕
ควรมาหลาย๕ ๕
ควรหม๕ ๕
บดินได้๕
ตกเข้ามา๕ ๕
ชักกรง๕
หนึ่งแล้ว๕
กตณคงกั๕
และที่เดิมช

รักษาเรือนผมให้ยั่งยืน เท่า ๆ กับเกิดรักษาความเต็มราคา ขวดละ ๒๕ สตางค์
ร้าน ก. เง็กชวน

หน้าโรงหนังบางลำภู พระนคร

ห้องประชุม

สตรีต้องรักษางานบ้าน

โดย สมถ สสวิมล

เราตั้งใจให้บทความนี้เป็นห้องประชุมสำหรับผู้อ่านนักเขียนทุกท่านที่มีคามปรารถนาแสดงความคิดเห็นเป็นสาธารณะ ในเรื่องที่มีวัตถุประสงค์เป็นส่วนตัว เพราะ การสนทนาเป็นส่วนตัวนั้น เราได้เปิด "ห้องสนทนา" ไว้ก่อนรับท่านโดยตลอดแล้ว

“จริง ๆ นะ ฉันรู้สึกหัวใจคือ
การแต่งงานของฉัน อย่างไรก็ดี”
ปรารถนาอยู่กับข้าพเจ้า ด้วยน้ำเสียงที่หนัก
ความหนักใจของเธอ “ข้อใหญ่ในความ
คือ ฉันเกลียดการบ้านการเรือนที่เรารู้
กระฉิกก็ยากเหลือเกิน เธอจะพูดให้
ฉันไม่เคยเข็ดขวิดเพื่อหุงต้ม อาหารเลยใน
ชีวิต คงแสนจะลำบากเหลือเกิน เธอ
ช่วยแนะนำฉันทีสิ ว่าฉันควรจะทำงาน
ไรดี ?”

ข้าพเจ้ายิ้มในความไม่เต็มใจของจรี
ผู้เป็นเสมือนน้องสาวของข้าพเจ้าเอง
ปลอบใจเรากับยิ้มอ่อนโยน แล้วพูดให้
เข้าฟังว่า

ในฐานะการแต่งงาน ฉันมีคำแนะนำ
กับเธอสำหรับเธอคนหนึ่ง คือจะประวิง
การแต่งงานของเธอไว้ก่อน หรือพูดง่าย ๆ
ว่า เธออย่าคิดถึงการแต่งงานจน
กว่าเธอจะรักใจไปรักการบ้านเรือนได้
เสียก่อน ถ้ามีเช่นนั้น - แม้เธอ จะยังรับ
แต่งงานในขณะนี้ คงจะต้องหันไปก่อน
ว่า ความเป็นไปในชีวิตจิตใจของเธอ
จนวันนี้ยังเหวอเหวองอยู่ทุกที อย่าถาม
เสียว่า การบ้านการเรือนเป็นหน้าที่
ของเธอโดยนิตินะ มันแปลถึง ถ้าจำเป็น
ที่สุดในชีวิตของเธอมันหนักแค่ไหน ดังนั้น
ว่าเธอคงทนเกลียดความหนักจะเป็นของเธอ
เสียในขณะนี้ คงหวังไว้เถิดว่า เธอจะ

ไม่ได้รับความสำเร็จ หรือผลงามในความ
ดีในการแต่งงาน ของเธออย่างเต็มเม็ดเต็ม
หน่วยเลย ทำไมเธอจึงไม่พยายามพอใจ
มัน ในเมื่อเธอเกิดมาเป็นลูกผู้หญิง ?
มันเป็นหน้าที่ของเธอ - ลูกผู้หญิงโดยตรง
เรียนนะ จรีเอ๋ย !”

“ฉันก็คิดเห็นเช่นนั้นเหมือนกัน -” จรี
รับรอง

“จริงนะจรี !” ข้าพเจ้า พูดต่อไป
“ถ้าเธอเดินทางเข้าวัด ชีวิตที่ดีจะเป็น
ของแน่นอนว่า เธอจะคงเปลี่ยนแปลง
ไปจากชีวิต ดังเคยพบเธออย่างที่เคย
เธอจะคงมีการรับผิดชอบตามลำดับ และ
ความรับผิดชอบอย่างใหญ่ หลดลงของเธอ
ก็คือ หน้าที่แม่บ้านเอง ! ถึงแม้มันตรง
เธอจะไม่ได้ ช่างแบ่งปัน หน้าที่ให้เธอ แต่
อย่างใดโดยฉะเพาะ ก็ดี เธอจงรู้ไว้เถอะ
ว่า การบ้านการเรือนนั้นแหละ เป็นภาระ
หน้าที่ของเธอ ซึ่ง เมื่อบ้านที่ดีจะละเว้น
เสียมิได้ ความหมายของ มันความกว้าง
ขวางไป ถึงการ รักษา ระเบียบ เรียบร้อย,
ความสะอาด หมดจดภายในบ้าน และการ

ในครัวทุกอย่าง ฝ่ายผู้ชายแทบจะไม่มี
หน้าที่อะไร สำคัญ อยู่ภายใน บ้าน เลย
นอกจากไปทำงานแค่เช้ากลับมายังบ้านเย็น
เพื่อได้เงินมาจับจ่ายใช้สอย ซื้อหาอาหาร
เลี้ยงครอบครัว ครัวให้เป็น การเพียง พอเท่า
นั้น ผู้ที่จะเป็นภรรยาที่ดีได้ จะต้องมึใจ
รักการบ้านเป็นนิสัยด้วยดีตาม รอบรู้ และ
สามารถ ในครอบครัว, การบ้าน เว้นทุก
อย่าง ถึงแม้มันจะเป็นงานจุกจิกน่าเบื่อ
หน่ายสักหน่อย แต่มันก็เป็นงานที่เบาแรง
จริงไหมเธอ ? ถ้าเธอจะกลับใจมารัก
การบ้าน และ การ ครัวได้ โดย จริงใจแล้ว
ฉันมั่นใจว่า ชีวิตชีวิตของเธอจะประ
ดังความราบรื่น และน่า สดชื่น รื่นรมย์ ชด
ภาคนาน -”

“หมายความว่า ผู้หญิงทุกคนจำ
ต้องบังคับใจให้รัก การบ้าน เสมอไปกระ
มัง ?”

“แน่นอนเกิน เธอเอ๋ย !” ข้าพเจ้า
รับรอง “ยิ่งสำหรับผู้หญิงที่หมายมั่นใน
การแต่งงาน ให้เป็น หล่อจ้าน ยึด ยาง แล้ว
เป็นการจำเป็นจริง ๆ แต่ที่ว่านี้ไรจะ

รักโดยอาการ บังคับใจหรือกะ จะต้องพยายามหักโหมมันส์เสีย รักโดยจริงใจต่างหาก จงจำไว้ว่าการแต่งงาน ที่เต็มไปด้วยความรัก 'งาน' หรือ 'อาชีพ' อย่างหนึ่งของเราเหมือนกัน มัน คือการ ความสามารถ, ความรอบรู้ หรือ คุณวุฒิ เพื่อประกอบการให้เป็นไปโดยราบรื่นและดีเลิศ ปราศจาก ข้อขัดข้อง และ ผิดพลาดทั้งปวง อย่างเดียวกัน, เธอไม่ควรจะทะเยอทะยานอยากเป็น นักพิมพ์ดีดอาชีพ หากเธอ พิมพ์ไม่เป็นเลย จริงไหมล่ะ ?”

“จริงค่ะ !” จรีรับของเบา ๆ

“อย่างไรก็ตาม, มันมี ข้อ เียงอยู่เหมือนกัน” ข้าพเจ้ากล่าวต่อไป “ในลักษณะการที่หวังได้เต็มที่ว่า ถ้ามีของเราอาา จะเคย รายได้เพื่อ จดจำแม่บ้านหรือแม่ครัว มาได้ สำหรับ ทำงาน บ้าน งานครัวแทนเรา เราก็ต้องรู้ลึกเบาใจแม่จะมันส์เสียเถิดงานบ้าน อยู่ บางทีเห็นอะไรไม่เป็นไร ? แต่ - จะเป็นการเบาใจเราตรงนั้น ๆ หรือ ? คนใช้เราจะทำทุก ๆ

อย่างให้เป็นทีที่พอใจเราได้เสมอไปหรือ ? ข้อหนึ่งคือไม่มีใครกล้ายืนยัน ในที่สุดก็ไม่พ้นความรับผิดชอบของแม่บ้าน ดังนั้น, จึงน่าจะเห็นได้ว่า ในกลุ่มมรดกทายาทรายใดก็ตาม ถ้าฝ่ายภรรยาเป็นผู้มีคุณวุฒิในกิจการงานบ้านงานครัว หมายความว่า มันส์เสีย—เขาใจผกไม่รัก, ละเยียดถักถอ อยู่เสมอแล้ว จะเป็น การเหมาะสมและดีที่สุด ! เหตุหยุมๆ หยิมๆ ภายในครอบครัว ซึ่งมักจะโต้แย้งโต้แย้งกัน มีอยู่ ๆ จรีรับหู โดยมาก มัก เนื่องมาจากความหยาบคาย, ละเอียด, ไม่ถนัดงานบ้านของแม่บ้าน ซึ่ง เธออาจเป็นเหมือนกับคนธรรมดาหรือหยาบกับเรื่องธรรมดาอีกทางของความ สงบสุข ภายในครอบครัว นั่นเอง ถ้าเธอเป็นหญิงที่ฉลาด เธอจะต้องหักโหมมันส์เสียรักความละเอียดถี่ถ้วน จะอย่างกรวยไปทางไหน ทว่าความเพียรพยายามเรียบร้อยภายในบ้านและหมั่น จิต อยู่เสมอ ถึงแม้ว่าเธอมีมันส์เสียเถิดงานบ้าน เมื่อเห็นว่าเข้าตัวชีวิตจิตใจ จะพลันรู้ลึกสำนึกตัวในไม่

ว่า ถ้ายังไม่แต่งงานก็จะดีกว่าเมื่อเป็น
เซ่น, เธอคิดเขาเองก็ได้ว่า จะควร
ทำตัวเช่นไรดี? และเมื่อเธอแต่งงาน
แล้ว อะไรเสียอีกเล่าที่จะเป็นข้อพิพาท
ถึงคุณสมบัติของแม่บ้านดีไปกว่า 'เรือน'
และ 'ครัว' ?"

"ผู้หญิงควรจะพึงในเรือนหรือ?"
จรัลถาม

"แน่นอน!" ข้าพเจ้าตอบ "เธอ
ควรจะพึงควรภูมิใจใน 'เรือน' และ 'ครัว'
ของเธอให้จงมาก แต่ควรจะภูมิใจ
อย่างเต็มที่ ก็แต่เมื่อเธอเห็นความ
หนักในการหมั้นทำให้ เรือน และ ครัว
เป็นระเบียบเรียบร้อย น่าพิศมัย คุณ
แม่ใจว่า ถ้าเธอใช้ความพยายามใน
นี้ ในกาต่อไป เธออาจจะเพาหนีด้วย

รักงานบ้านของเธอเช่นได้ อย่าง แน่นชิด
จนหนึ่ง ก่อนอื่น, ขอให้เธอนึกถึง
ที่เธอรัก เธอจะทำทุกอย่างเพื่อ ความ
สุขตาดีใจของเธอ บางทีจะเป็นเครื่อง
ปลุกปลอบใจให้เธอ รื่น รื่น รื่น ใน งาน
เพียงพอกระมัง"

ดังกล่าวกู รู้ดีว่าใบหน้าของจรัล
นั้นและอ่อนหวานขึ้นกว่าเดิม

"ทำงาน — เพื่อ ความ รัก ที่แท้จริง
ไม่เป็นดัง ที่ยาก และ รื่นรมย์อย่างใดมิใช่
หรือ?" จรัลถามอย่างใช้ด้านอน
ข้าพเจ้ายิ้ม แต่ไม่ ตอบ ประการใด
ปล่อยให้ความรู้อันลึกซึ้งของเธอเอง
ไปสู่ ความสุขอันดีในวินวินาที่อนาคต
กาลนั้น

—จบ—

ประยงค์ พิงสุนทร

ณ กรุงศรีอยุธยา วันที่ทำ การ คดขุ่นครุ และ พยาบาล จำหน่าย
ยารักษาโรค

ดำรงกิจไอสถ บางลำภู พระนคร

หิ้ง -

สุขภาพ

ของ "แม่เลื่อน"

สุภาพศึกษา ต่อจากฉบับที่ ๒

ท่าที่ ๒

เดียวกัน การบริหารท่านเรียกว่า "ท่า
ท่าที่ ๒ และท่าที่ ๓ เป็นท่าติดต่อกัน
บริหารกล้ามเนื้อบริเวณท้อง กล้ามเนื้อ
ทั้งสองด้าน เป็นการออกกำลังกาย ดังต่อไปนี้ เหวลง มา อย่าง ง่ายดาย จน ทั้ง คิด หรือ

ของร่างกายค่อย ๆ พอง ความตึงตึง เกือบ ๆ คิด พน ที่ เดียว ก็ได้
เทพใจ และปลดปล่อยเท้า กังขณพณใจ เช่น ประกอบ

ท่าที่ ๓

ในท่านั้น ให้ยกหรือโค้งตัว

จนได้ ส่วน อกภาพประกอบ ให้ทำซ้ำๆ แก่ท่านมาก.

ลงๆจนท่านรู้สึกปวดกล้ามเนื้อ
ของท้องหรือบน

เอว ถ้าจะ

ให้บริหารยาก

ท่านก็ให้ คอ

ให้ เขยิบ มือ

ออกไปข้าง

หน้าอกกว้าง

ฟุตหรือจะ

มาก กว้าง

ก็ได้ ให้สังเกตตัว

ของท่านจะใจแน่นๆ ถ้า

จะเลือกเวลาเช้า หรือบริหาร ท่านแล้วควร

เลือกเวลาเช้าเป็นเหมาะ ทำประมาณ

๕ นาที ท่านจะรู้สึกสบายและมีประโยชน์

(สำหรับท่านควร
ตั้งอก ตั้งใจ ทำ
ให้ไปไปตามคำ
อธิบายจริงๆ

จะทำให้

เกิดความ

สมบูรณ์

แก่ร่างกาย

ของท่าน

มาก)

ต่อไปนี้เป็นกายบริหารหญิง-ต่อจากฉบับที่ ๒

ท่าที่ ๕

นอนหงายบนพื้น

เหยียดเท้าตรง มือ

ทั้งสอง ประสานอยู่

เห็นศีรษะ ในทันใดนั้นให้งอเท้าทั้ง ทั้งสองยืนพันไว้ และค่อยหยายลงมา
 ต้องขึ้นมา และใช้มือของท่านที่ประ สาน จมหัวให้ลึกลงใน ครอบ ประ กอบต่ำ
 กนอยู่เห็นศีรษะจนจะ จดให้เรียบ ร้อย หรับในอาทิตย์แรก ท่านจะ ทำไม่ได้โดย
 ครอบประกอบ ท่านอีกท่าหนึ่ง ที่ บันทอนกล้ามเนื้อ ต้นขา
 อีกท่าหนึ่ง ให้ท่านลุกเข้า แล้วใช้มือ และ หัวเข้าให้ เรียงได้ดังนี้

ท่าที่ ๖

ยืนตรง เท้าชิดกัน

ทั้งสองข้างให้ปล่อยอยู่
 ตามธรรมชาติ ในทันใด
 นั้น ให้เอนตัวไป
 ข้างซ้ายและขวา

ซ้ายและขวา ส่วน
 เท้าขวาให้ยกขึ้นและ
 ชิดตรงใต้ ระวัง กลาง
 และ มือขวาให้ ชิดตรง
 ขึ้นไป ครอบประ
 กอบ ให้ทำดังนี้
 กันเป็นระยะๆจนเมื่อย
 ถ้าจะใช้เข็มเบลดประ
 กอบด้วยก็ยิ่งดี.
 (ยังมีต่อ)

โปรดทราบ

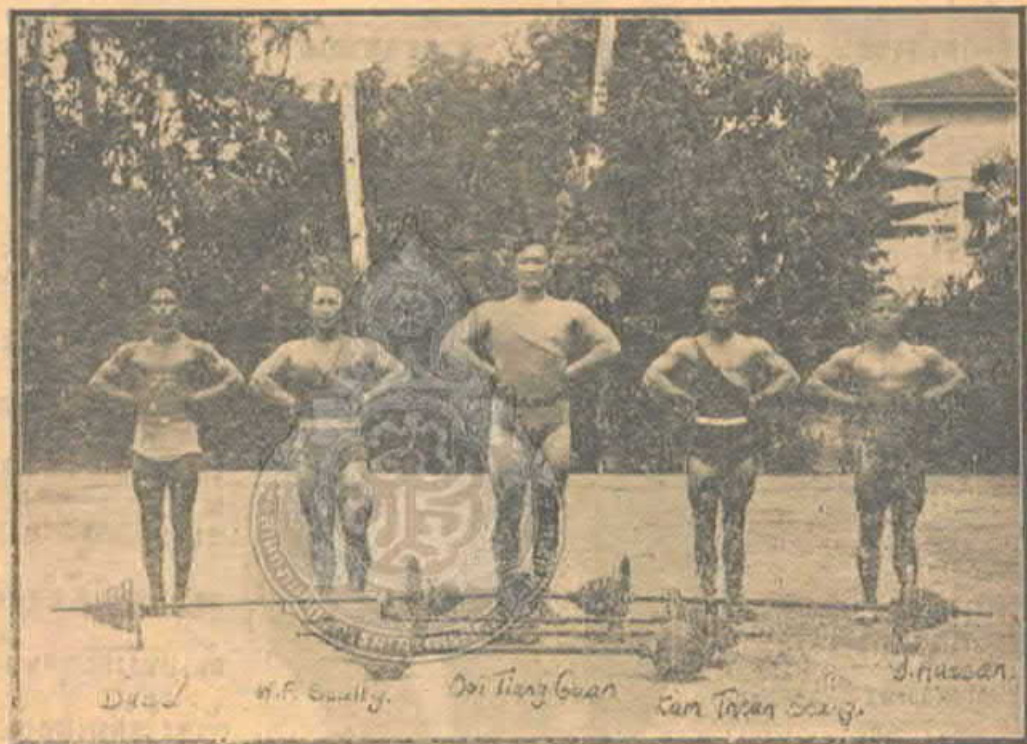
ท่านผู้ทบทวนกำลังความในหนังสือนี้ จะเปลี่ยนแจ้งความใหม่ หรือจะจัด
 ของประการใด โปรดทบทวนออกล่วงหน้าให้แนบวันไว้ทราบ ก่อน หนังสือออก
 ๑๕ วัน มิฉะนั้นจะจัดการให้เป็นไปตามความประสงค์ของท่านไม่ได้ เพราะ
 หนังสือของพิมพ์ล่วงหน้าเป็นเวลา ๑๕ วันเสมอ.

“คณะเนตรนารี”

นักเพาะกายลือชื่อของ บินัง

จากซ้าย คาสส์ ดับบิว แอฟ สะเคลลี อูยเตียกวน คำเทียนแสง บังฮาสนัน

(ด้วย อุปกรณ์จาก โรงงาน ส.ทอนิช)

คาสส์ นักยกน้ำหนักด้วยในวัน ๘ ตัน
 ดับบิว แอฟ สะเคลลี แรมเมียนยกน้ำหนัก (weight lifting) ขนาดหนักของดิงคโปร
 อูยเตียกวน แรมเมียนยกน้ำหนักขนาด ๘ ตัน ของแหลมมาดา
 คำเทียนแสง แรมเมียนยกน้ำหนักขนาด ๘ ตัน ของแหลมมาดา
 บังฮาสนัน ระยะที่ ๓ ในการแข่งขันยกน้ำหนักขนาด ๑๐ ตัน แต่เป็นผู้ดำรง
 ตำแหน่ง บุรุษผู้มีร่างกายสมบูรณ์เด่นชัดที่สุด

(malaya s' mast pefectly develpsel man) ในแหลมมาดา

วิธีประดิษฐ์ดอกไม้

โดย

ศรีวิมาลี

มาลัยเกด็ยว

เครื่องใช้ มติ กุหลาบมอญ ใบ
กระบี่ธำมรงค์ เข็มร้อยขนาดใหญ่ ค้าย
กุดม แบนคองคาน

วิธีร้อย ร้อยมติ & ดอก กุหลาบ
มะโนกระบี่ธำมรงค์ & ดอก ร้อยเหลื่อม
กันขึ้นไปทุกชั้น จนเป็นเกด็ยวดอกออกพวง
ของใช้ จำปา มติเป็นสาย ผูกกับ
สีหะตรงกลางพวง เป็นเสร็จ

ผ้าปูโต๊ะดอกไม้นิต

เครื่องใช้ ดอกมติอ่อน จำปา
แดงค้อย

วิธีทำ ร้อยมติอ่อนเป็นสายร้อยดอก
สีดำน กว้าง ๓ หลา ยาว ๓ หลา เป็น
รูปสี่เหลี่ยมจัตุรัส ผืน ตามริมใช้จำปา

เป็นขอบเป็นสายร้อยรอบผืนทั้งสี่ด้าน เย็บ
แบบดอกแดงค้อยรูปกลมขนาดเหรียญบาท
ติดตามริมให้ ระยะห่างกันพองาม เหนือ
สายร้อยขึ้นมาเล็กน้อยจนรอบผืน ถัดมา
ว่านเป็นเส้น ใช้คลุมโต๊ะกลมสี่เหลี่ยม
ขนาดเสกตั้งข้างเตียงนอน

พวงมาลัยสายเข้าหาลามตก

เครื่องใช้ พุทธชาติ แฉวมยุเรศ
บานไม้รุโรยสีม่วงดำ เข็มร้อย ขนาด
กลาง ค้ายกุดม แบนคองคาน

วิธีร้อย ขึ้นหนึ่ง แฉวมยุเรศ พุทธ
ชาติ ๓๔ ชั้นของแฉวมยุเรศ ๓ พุทธชาติ
๑๒ ชั้นด้าม แฉวมยุเรศ ๕ พุทธชาติ ๑๐
ชั้นดีแฉวมยุเรศ ๘ พุทธชาติ ๗ ชั้นห้า
แฉวมยุเรศ ๕ พุทธชาติ ๑๐ ชั้นหกแฉวม

เช็ดเล็กน้อย น้ำดอกไม้เทศเล็กน้อย มะ
กรูดบับเอาแต่น้ำ นำนมหอม ทกๆ อย่าง
เคพอกควรผสมลงไป เทของทั้งหมดจาก
โถทิ้งลงในขวดน้ำกรวยหรือขวดอื่น เหย้า
จนเข้ากันดีแล้ว ใช้เทียนอมสัก ๒-๓ ครั้ง
จนรู้สึกกลิ่นเข้ากันดี แล้วใส่ขวดเล็กๆ
สะอาดตามชอบใจ แล้วหยดน้ำผสม ลงใน
ขวดให้ชุ่มดีแล้ว ปิดจุกแน่น ทำไว้แจก
ชาววัยหรือแจกญาติมิตร

น้ำอบไทย

เครื่องปรุง น้ำสะอาด รสดี เทยหอม
ดอกกุหลาบ กระดังงา จำปา ดอก
เจียวก เทียนกิ่ง ชำมะนา ดอกพิกุล
มะลิ เทียนหอม พิมเสน น้ำคั้นดอก
หวน้ำมันกลั่นกุหลาบ ดอกแก้ว พุท
ราธิ บุเก ไข่จีน น้ำดอกไม้เทศ กระแจะ
กำยาน พิมเสน

วิธีทำ น้ำสะอาดต้มพอเดือดใส่รสดี
และเตยหอมลงด้วย เคี่ยวด้วยไฟอ่อน
ใส่โถหรือขวดที่จะใช้อบ ตั้งไฟ ให้เย็น
คักเตยหอมและรสดีทิ้ง ชั่งแห้งอย่างเท่า
กั่วยวนบนโต๊ะเยือกแล้วกับขมิ้นพอกควรควน
เป็นเทียนอบไว้ใส่โถๆ ควนเสร็จแล้ว
ทวน้ำมัน หอมทลาย ได้ เทียน ทงต้อง ช่าง
ใช้เทียน ขมๆ น้ำดอกไม้เทศสัก ๒-๓ หยด

เวลาเย็นตอกไม้บ้าน เอาดอกไม้ทั้งหมัด
ลงลงในน้ำที่อบควันเทียน รุ่งขึ้นเช้า
เก็บดอกไม้ทั้งหมัดทิ้ง ทานควันเทียนไป
อีก เย็นตอกดอกไม้ทั้งหมัดใหม่ ทำดัง
นี้สัก ๓-๔ วันพอหมดสีกายเก็บดอกไม้ ขึ้น
แล้ว ตั้งทวนลงในน้ำที่ระอบ เผาตะคัน
ให้ร้อนกับไปตั้งบนทวน กายานผก กับ
แล้ว นำตาลทราย ผสมมะกรูดหั่นแฉลบ
สอย ใส่ลงในตะคัน รินบีบผ้าโศก แกะว่า
หมดกลิ่น หอม แล้ว ก็เผา ตะคัน ไปเปลี่ยน

ใหม่ ประมาณสัก ๒ หรือ ๓ ครั้ง จนกลิ่น
หอมระอบในทั้งเด็ก แล้วหาดอกไม้ด้อย
เหมือนดอกไม้ทั้งหมัด รุ่งเช้าก็กรวดด้วยน้ำ
สะอาดลงในโถใหม่อีกโถหนึ่ง แบ่งตา
กระแจะ รสดีเช็ดเล็กน้อย น้ำดอกไม้เทศ
หวนน้ำมันต่างๆ พิมเสน ทั้งหมัดลงผสม
ใน โถทิ้ง บดตะเกียบแล้วใส่ ในโถน้ำอบ
ใช้พวยแก้วคนจนเข้ากันดี บางคนชอบ
ทวนควัน เทียน น้ำอบ ที่ปรุงแล้ว ออกครั้ง
บางคนก็ไม่ชอบไม่คังไรก็ได้

โถที่ใช้ออบควรใช้ ประจักษ์ อย่างง่าย
หรืออย่างไป ไร้อย่างอื่น กลิ่น หอมจะ
จางไป.

“ พวงคราม ”

เปิดทำการ
ทุกวันอังคาร-วันศุกร์

ดูลูกหลาน แล้วย้อนดูตัว
บ่มีเบาะเล่นหัว เต้นเขวเหมือนฝัน

ข้อนี้เป็นความจริง เคยมีผู้
มีบรรดาศักดิ์สูงๆ ไล่เสีย
ด้วยเมื่อเล็กรูปตัวไม่ได้ถ่าย
รูปไว้เลย และเวลานี้ลูกหลาน
จะได้เห็นความทุกข์ยากเข็ญ
พวกลูกหลานนั้นเท่านั้น

นี่ก็ถึงโอกาสจะย้อนแล้ว
ควรพาลูกหลานมาถ่ายรูปไว้ด้วย
จะได้ไม่ถูกขี้เกียจกลับหลัง ดังที่
เคยได้ขึ้นกับรูปท่านเอง หรือจะ
เรียบเรียงไปถ่ายก็ได้ กับมีที่โล่ง
อัด-ค่าก็ไม่คิดทั้งเวลาซ่อมแซม
เต็มใจทำโดยสมบูรณ์ปรารถนา ซึ่ง
ไม่เห็นแก่จะมีดีด้วยตัวเอง

~ ฝีมือแพง แต่ค่าจ้างถูก

นางเล็งฮาร์ต

ช่างถ่ายรูป ๓๓๓๓๓๓๓๓

แผนกทำ
ไฟได้ไม่วอรี่!

สำหรับเราไม่ขอ
จะคอยให้คนอื่น
ทำด้วยตัวเองได้
มือที่ทำงาน
หรือช่างฝีมือ
เช่น
หมวกกลัด ลูกกระ
ต้อน ล้อรถเข็น
และเครื่องมือ
เหล่านี้เป็นต้น

๖

หีบศพคนตาย

-โดย-

“เล้งรีม.”

แจ่มศรี (วัดสุทธาวาส) - รอม
ใจ ที่รับรองว่าจะเป็นผู้ดีคนหนึ่ง เนตร
นารี จันทาไม่ น, ยังจึงจะเป็นพวก
พ้องกันได้ พุทธะโรอย่างใจทงนั้ เม
วันจะเป็นพี่สาวคนโต อ้อ, ได้ชะละ
ได้แน่ ๆ ที่เคยว เมวันเป็นผู้หญิงนระ
ผู้หญิงจริงจริง ไม่มีอะไรไปขัดเลย
ทำไมแจ่มศรี คลางแคลง? บรรณา
ธิการไม่เคยปรากฏว่าเขียน เรื่องฮานเจิน
เห็นจะ เขียนไม่ เปน กระมัง? ด้านจน
บรรณาธิการกักรุขระชย ในห้องบรรณา
ธิการนั้นแล้ว ดาก่อน แจ่มศรีทักทวง

ขุจิตต์ วงศ์วิไล (ประคณัภาชี
เจริญ) - เรื่อง ของเธอ เมวันพลอย
เขาใจได้และเปนทุกขพร้อมทั้งเห็นใจด้วย
เพอันมาก รอมรับปากว่าจะช่วยโดย
เจตนาดีจริง ๆ แต่ทว่าเธอยอม ทราบ
แล้ววว่า เราจะต้องพูดกันเป็นส่วนตัว

เชิญแจ้งคำบอกไปให้ ทราบเพื่อเมวันจะได้
ตอบมาให้ละเอียด โปรดทราบวว่า เม
วันมี จรรยา อย่าง หมอคน หนึ่ง เหมือนกัน
ไม่ใช่หมอยา หมอความ หมอวัน เปน
หมอรักษาโรคในหัวใจ

ส.พ. ศิวสุดสง่า (สามเสน) - ความ
ฉบับนี้บอกอ้อมรอมเมวันก็เห็นใจชย การ
ที่พูดกันนั้นชยนั้น เราขอมา สันทนา
พาทักกับเธอ นั้น ได้ให้หมายว่าเรารักเธอ
หรือท เปนธรรมดาของมนุษย์ เรา
เห็นเป็นน้ำซึมซ้น เราได้สันทนาพาทักด้วย
พอเพนทีเรึงรมย์ ผู้หญิง ควร ต้อง เข้า
ใจตัวเรามากกว่านั้น ผู้ชายก็ยังไม่ต้อง
หมายความว่าเขาหยอกไปเสียหมด เราหม
เพื่อ ไม่ควรคิดคัมภีรภาพอะไรก็ได้ทง นั้น
ถ้าเราคิดว่าเราเปนเด็ก ละก็ ละ ย่อม
สายตาทำนผู้ ใหญ่ มาได้ เปนส่วนบุญบ้าง
เป็นไร?

นายอุทัย (พระนคร) นาน ๆ จะ
ได้พบเรื่องสนุก ๆ ราชกับแม่เลี้ยงที่ระหอง
ระแหงกันมาก ๆ อย่างนี้ เราถือโทษ
แล้วต้องแยกไปอยู่ต่างหากเสียที จะดีกว่า
ไหม? บิดาเป็นฉันนี่พระคุณ มากอยู่ไม่
น่าจะทำให้พ่อชย ร้องไห้กับเราด้วยเรื่อง
ความผิดของหลานในชั้น ปดาย แม่บ้านเอง
ก็ชยอยู่มาแต่หม่อม พึงจะหนัก ที่เจ้านาย
ให้ฟัง ว่าเราอาจเป็นอะไรก็ได้ อะไรก็ได้
ตามใจนึก และก็ยังมรดกมรดก ที่คิดไว้ใน
ครัวเรือนอย่างนี้ ยังไม่เห็นว่า เป็นอัน
มากที่หลานจะ แต่งงาน ที่ไหนก็เคยฟัง
เรื่องทักว่า เหลือ ทน อยู่ แล้ว จะชวน
คนทักหา รถม้า เหลือ ทน ด้วยก็ควร
หากปดยใจว่า จะ แต่งงาน ด้วย ชย ที่จนด
ก็ควร

สีกาเฉลิม (วรจักร) ท่านอยาก
เขียนจดหมายถึงสตรีที่ ท่านไม่รู้จักตามด
แต่ไม่ไรวิชา ไปหาไปให้เขา อ้อ, แม่
นอบ เราหม่อมจอนทักว่าเยอะเยอะ จวแรก
ที่คิดจะคิดทักก็คือ เขียนเป็นจดหมาย
ดังมาดถึงห้องประชุมของนครินทร์ โดย

รหัสที่ท่านกับเจ้าหล่อนรู้กัน นี่, เท่า
นี้เท่านั้น ถ้าเจ้าหล่อนมีความไม่กระจัด
ต่อท่านก็คงจะตอบจดหมายในห้องประชุม
เช่นเดียวกัน ว่าแต่ส่งประดังค์ จะ
ให้ สิบบนอะไรแม่บ้านบ้าง นานนี้ระกานะ
ไม่รับประทานแน่ ๆ

อ.ส. ๑๑๑ (ส.พระยา) - คุณวัน
พันกับ อ. ส. ดั่ง เพนเรียกเสียตัว
เขา ใคร ๆ ก็เรียกแม่บ้านทงนท ก
หลังไปอย่าเรียกคุณเด็กว่า จ.ม. ๕ หน้า
ตรงตามเขียนเสียเพี้ยน คนอ่านก็อ่าน
เสียเพี้ยนเหมือนกัน เพนว่านี่เป็นเพื่อน
ที่รัก หวังว่าแรกทักดี พร้าหม่อม
ก็รัก - แล้วอะไรก็ทักไม่ผิด เห็นจะ
แม่บ้านเอง, ทง ๆ ที่แม่บ้านเป็นเจ้าหน้า
ทักจนทชยอยู่, แต่ขอบอกว่าคุณไม่ได้
จ้อเท่า อ.ส. เดย ความตบคิมใจที่จะ
ถาม ชนิดที่คิมมากทักจนทชยไม่มี
หรือ? เท่าที่ถามไปนั้นง่ายเสียยิ่งกว่า
ง่าย คือ อ.ส. ต้อง ทัก ใช้ พร้าหม่อมทัก
นาย ก็ควร ใช้ ส.ต่างค์ ของ อ.ส. นั้นเอง
หรือ ส.คณบดี ๕-๑ ต่างค์ ส.คณบดี ๕-๑

พร้อมทั้งคำถามและคำตอบ พราหมณ์
ว่า ๆ ท่านก็จะได้อ่านต่อไปให้ จะ
ไปตัดเนตรนารีทำไมเล่า เมื่อไม่ชอบตัด
เรื่องทหน้ากระดานเนตรนารี ขจรระไม่ใช้
ความผิดของบรรณาธิการ จะเรก ดัก
เท่าไรบรรณาธิการก็ไปตัด กระดานเอง
ไม่ไหว หน้าทีของคนที่ตัดกระดานซึ่งตัด
เป็นเรือนหลาย ๆ พัน ทำอย่างไรก็คง
เคลื่อนบ้าง ฉะเพาะอย่างนี้ที่เล่มซึ่งหน้า
ไม่เต็มยกนั้นไปตกที่ด.ธ. น้หะเขาว่า
คนเคราะห์ร้าย ละใหม่ละ ถ้าชยชโยได้
ให้หน้าเท่ากันเรียบร้อยทั้ง ๒ เล่ม ต้อง
มาเปลี่ยนที่ด้านข้าง ทจริง ๆ ว่าคง
จะเจียนมาพบกันอีก คุณด.ธ. ๑๙๓๙

นายรังสรรค์ เทพร (ราชบุรี)
หน้าทีของเมริน ทรบทำชยชโยหน้าที
ไม่รังเกียจใครต่อใครทุก ๆ หน้า ไปรด
วางใจได้สนิท คนที่ไปชยชโยในเมือง
ความจริงเป็นคนช่างสังเกตต้องมากกว่าคน
ในเมือง “สัญญาตัวแทน” เป็น

หนังสือสัญญาระวาง ตัว การ กับ ตัวแทนที่
ตกลงกันว่าตัวแทนจะทำกิจการอย่างใดให้
ตัวการ และตัว การ จะให้ ดั้นจ้าง อย่าง
ใดบ้างแก่ตัวแทน ก็ระบุไว้ในสัญญาตัว
แทนนั้น พระราชบัญญัติทุก อย่างทั้งใหม่
และเก่าจะต้อง การ อะไร สำระพัด ถึงได้ ที่
“กฤษฎีกา” หน้าโรงหอ ถนนเจริญ
กรุงพระนคร ที่นั้นเขาเป็นคตง หนังสือ
กฤษฎีกาหน้าโดยเอ พระราชบัญญัติต่าง ๆ
นายเลอ, นายชวัญ, และนายโรย ต่าง
คนต่าง ชยชโย เป็นวิธีที่ เกววม กัน เขาไม่
ได้ ชยชโยกันเข้ากตงเข้ากตงเข้ากตง

จดหมาย ถึง คุณ ชยชโย ส่งไปให้ เลอ แต่
เชื่อว่าคงตอบไม่ทัน เพราะมากคตมมาก
ด้วยกันนัก รออีกสักเล่มคงได้รับคตบ

เรณู ถนอมเพื่อง นกร-บรรณาธิการ
ฝากให้ช่วยคตบว่ามีคตมเต็มใจละยงค์
คตบรับเรื่องของเขอละเมอ และขอรับ
พรที่ประสาทให้ด้วยความชอบคุณชยชโย

เมื่อเจ้าจำปาต่อเรือไปหา—

ถ้าในโลกล้วนมีชายคือชายรักกัน
อย่างที่สุดสักคน หนึ่ง แด่ความรักของ
ชายคนหนึ่งได้ทราบถึงหัวใจ ผู้สาวหนึ่ง
คือไทยของ กระทรง ทรงการ ออกแล้ว
ไม่คิดสงสัย, ชายที่รักกันที่สุดคนหนึ่งคือ
นายจำปาเจ้าบ้าน กับนายจำปาบ้านนอก

วันหนึ่ง, ซึ่งจำได้ว่าวันนั้นออกจะ
พายุๆ ฝนอยู่ อากาศเย็นๆ แต่ถึงนั้นก็ยัง
ให้ยิ่งกว่าพายุ ก็ทำให้ให้นายจำปามีค
จากนายจำปาไปไม่ คงอย่างไรก็อย่างนั้น
อยู่เสมอ แด่ซึ่งทำให้ให้นายจำปามีค
เรือเอื้อเอื้ออยู่ได้เสมอ ก็คือ เรือของ
แบ่งชาวหมากและชาวเหินขอ

กำลังนั่งเล่น ๆ อยู่ ประเดี๋ยว ก็ได้
ยินเสียง ชาย คุมเท้า เกรียว ๆ วนทางหลัง
บ้าน ไม่ต้องมีเหตุตามาบอก นายจำปา

ก็รู้ได้ทันทีว่าดังที่ ชาย คุม บอกกล่าวจน
ไม่ใช่คำหรือ เป็นคนเร่า ๆ นั้นเอง ข้า
คน ๆ นั้นก็ไม่ใช่ใครที่ไหน คือ นายทวด
โทวกเทวก ท่านนั้นคำบอกรับฟังจนซื่อ
ถือว่าเป็นคน จม ของหมากของเหินอย่าง
สนิท.

“เรียนหมากเหินทักาน” นายจำ
ปายกมือขึ้นบอกรับทักาน ในเมื่อเห็นก
นั้นทวดเดินตาเร่ “ฮันทราย” เจ้า
มาแต่ “หาเห็ดหรือ? เปื่อยการ! แด
ไม่เห็ดหรือ นินหาเห็ดเหินแล้ว”

เจ้าหน้าท ของรัฐบาล หันขวบ ไปทาง
ลูกบ้านของตัว ยืนให้เห็น “เห็ด” ซึ่ง
คิดซื่อ กับ ร่ายพัน แล้วตอบว่า “นำ
ทวดนะ ฉันมาหาเห็ดออกไม่ได้มียา
ดังที่จะให้ชายทวดฉันเห็ด”

นายจำปายกมือขึ้นบอกรับทักาน “อ้อ—

หงปรากนา มายังบ้านเกิด ขอเชิญ
เป็นเกล็ดของข้า จงเก็บรักษาไว้
ปลงยาไว้บนร้องกันตามอริยาสัยเทอญ

เซ็น เจ้าจำปาเจ้าแม่

พ่อค้าส่งหนังสือมา นายนจำปา
จึงเรียกให้ หุส และ -- -- หอมอิน
ละ ๓๐ มาเคาะ ๆ แล้วก็กล่าว

“งานเขาหนังสือไป ให้เจ้าจำปา
ปาทิเถระ ช้าย - ไม่ต้อง คำนวณ ไม่ถึง
กรมไวยากรน หุส - ดิฉันก็ยังไม่
หวั่นคำเสกมัม ของ วิญญาณ และดิฉัน
ใจไม่ได้ เราก็นั่งของ วิญญาณ ก็เหมือนดิฉัน
อุทหนวี วิญญาณเหาะเหาะ”

“ดิฉันยังไม่ได้ หุส” นายน
คนส่งหนังสือว่า แต่ดิฉันยังไม่ได้อันละ
อัย เติมนายเรา เรา ก็ต้องเจ้าได้อัน
กันเท่านั้น”

“มันยังไม่ไปหรือ” เจ้าจำปาถาม
“เชื้อหุสยารเืองเถระ การตั้งเงินให้วิ
ญาณด้วยตนเอง กับงานคนขายเหาะของ
วิญญาณ ไปส่ง มันก็ เติมนาย เติมนาย

เหาะเพื่อนเฮีย!”

หน้าหนักของต่างค้ เท่ากับหน้าหนัก
ของคำพูด นายนจำปาต่างค้ มาอยู่ ใน
มือแล้ว พุคคะนเปย ๆ ว่า

“เขาเถระ เพื่อไม่ให้เสีย ไม่ควร
ดิฉันเขาหนังสือของพี่ ไปส่ง ให้ ฐานะเพื่อน
ผู้ ส่วนตงันนี้ โอกาสจะ ส่งตามไปภายหลัง”

แต่พอนายส่งหนังสือไปแล้ว นายนจำ
ปาจึงนึกขึ้นมาได้ว่า ดิฉันได้กำหนด
งานในหนังสือนี้ จึงรีบกระโดดจาก
จากกระท่อมตรงไปทางหลังบ้าน เหลือ
ด้วยเวลาไม่ เห็นตาของ วิญญาณ ผ่องอยู่
กับค้อยและรูปโศกหน้าซึ่งฝังคืนไว้ ได้มา
แบกไปลงเรือ จิตเจงเขา เชื้อดิฉันเพน
คลุมคิมค้แล้ว นายนจำปา ก็รีบ ๆ ก่อคำ
เหาะ ๆ ตรงไปบ้านเจ้าจำปา ทั้ง ๆ ที่นายน
ค้อยค้อยกันจุ่มไปค้อย.

ต้องถึงบ้านไปค้อย ความสงบ แต่
กลืนใจในใจไม่ยอมสงบเสียเลย นิตาไม่
ได้ชะโรมาค้อยกันเสียบ้าง แทนที่จะ
ถ้อยเรือไปหาเจ้าจำปา ก็น่าจะกลายเป็น

มด?

รูปใหม่ของ "อตา-กอนต์" สำหรับวาง
และป้องกันมด

อันพระยา-ดาบรัง

จุมกมด!

ตู้อาหารจะไม่ถูกมดวิ่งเข้า
รบกวน "อตา-กอนต์"

ถ้าพระยา-ดาบรัง-จุมกมด อะไรจะได้อะไรเหมือน? ท่านถูกมดรบกวนให้
รำคาญ อาหารที่จัดทำไว้ปริมาณนี้สำหรับประทาน ก็ยังถูกรังควาญโดยมด หยาก
ยวดยาวไหมจะกำหราบมัน? เพราะอะไรก็โดนรังควาญมันอยู่? เพียงแต่นำ
หลอดอาหารของ มันไม่ว่าจะสักปรก และคิดหาวิธีรักษา

บัดนี้ — มดจะยอมแพ้! ไม่กล้าเข้าจากหน้าใจท่าน

หนอนอ่อนนุ่มเพื่อห่อหุ้มพระ
"อตา-กอนต์" ดังทางเดินของมด

กิดา-แกนต์

นี่ เป็นของเคยอดมด
ถัดจาก ของไร "อตา-
กอนต์" รวดเร็ว, ใต้
เตียงเด็ก รวด

ก็กำหนดใจได้ ในเรื่อง
มด รังควาญ!

มีจำหน่ายที่

และอาหารจะไม่ถูกมดรบกวน
อาหารจานได้

เกอร์สันเฟอริเจอร์, ชู, ยอง, ทอง, เท็กส์.
(มีลวด เป็นเซเซนต์)

ถ้ายสำหรับใช้ในการเย็บปัก

ควรใช้แต่ถ้ายตรา "กางเขนซีบี" เท่านั้น

ได้รับความยกย่องจาก สตรีช่างเย็บปักทั้งหลายสำหรับ
ความอ่อนนุ่มและยืดได้ในตัวซึ่งทำให้งานง่ายเข้าและเป็นทีพอใจ
เหนียวแน่นและทนทาน ไม่ขาดง่ายและเส้นด้ายไม่กระจาย
สีทนมและสดใส ทนต่อการซักฟอกและคงามอยู่เสมอไป

มี ๕๐๐ สี

ทุกสีรับรองอย่างมั่นคงว่าไม่ตกหรือจางสได้เลย

มีจำหน่ายที่

บริษัท เทวาพานิช/ถนนมหาไชย ข้างวังบูรพา พระนคร
ห้างโมติยาภ - ถนนพาหุรัด พระนคร
ห้างอยู่ยงหลี - ถนนเจริญกรุง เยื้องไปรษณีย์กลาง
ห้างฝรั่งโกอิสเตน - เหนือเขื่อนต้นตอคูเตียบ

หล่อเรือไปหาตัวรอดเป็นแม่นมั่น

แต่จะได้ อะไร เจ้านาคับ กลืนในกลาง
หน้า นก ชน ถึง ของแดง ก่อ พระ ทราบ
ทางท้ายเรือ จึงหยิบมาปักไว้ทางหัว
เรือ พอเสร็จแล้วพอสักพักพอสัก เที่ยง
หัว ๆ จึงออกมาทางริมคางว่า

“เจ้าจำปา นั้นเจ้าจะหล่อเรือไปไหน
นะ ?”

ก๊อแทบหลุดมือ เถลี่ยไปพบเจ้า
ของเลี้ยงกำดั่งยี่นจึงกำอยู่ จึงสนความ
จริงออกไปว่า “เฮ้! มันไปหาเจ้าจำ
ปาละ!”

“แล้วเขาจะไปฝากด้วยอะไร? เถลี่ย
เก็นหรือ?”

“มัว! มันขอขมาเรือมันทุกเหล้า
ของเจ้าก็เอามาละ”

นายคำมดที่ยังไม่ได้รับแจ้งกรของออก
มาว่า “ฮั-งันขอโดยดลาร ไปคุหนพนา
คาหมอหลอดักหนอยเถะ มัวละ! เกิด
มาไม่เคยพบเห็นเลย เขาจำมัน น มั่น
ถึงกับนอนกระหมักได้”

“ก๊อทุกเรวัก ๆ นเฮอร์ หักัน!

ข้า-ตะว่า มันคิดว่าพิกานพอย่างคง
ไปคุมันเลยดีก่า เที่ยงเสวระหัทามยาม
ร้าย--”

ก้านนหวาดโมกม็อยอย่างฝรัง “อย่า
หัดทำตัวเป็นเต่าใหญ่ไปเลย ถ้าเกไม่
ให้ ข้าโดยดลาร ข้าต้องขอไปในนามของ
กฏหมาย”

“ฮะ ก้านนไม่ม็ลอะไรน” เตะ
โดยไม่เกะและไมกันให้ขาดคำพูด นายจำ
ปากก็ดลารัก ๆ ไปทันที บดอยให้ท่าน
ก้านนยี่นร ถ้า บัรชอน ๆ อยู่ ริม ค้าง คอย
ความโกรธเค้นเป็นอย่างยิ่ง

ให้หลังท่านก้านนไปแล้วสัก ๘-๙ ค่ำ
นายจำปากก็เบน หัวเรือเข้าไป ไค้ร่ม ไม่
มองซ้ายมองขวาจน เซื่อจำไม่ “คา”
ของฐิมาตแล้ว นาย จำปากก็เริ่ม “จุย”
และม็อยอย่างกตองรวัน

พอซกหนวด ๆ เที่ยงก๊อ กระพ่นน้ำ
นาย จำปาก พัง แล้วรู้สึกโศกเพราะหะเหลื่อเก็น
และเมื่อใดก๊อเขาพองเรือเข้ามาจับจังหวั

ด้วย คณไม่ทนซึ่งพลบก็ เห็นบ้าน
นายจำปัดจำปา แต่คณเจ้าของบ้านซึ่ง
หนีบ ขวดเต้าไว้ ที่ใต้รักแร้ ยืนคอย
รับอยู่ ที่หน้าบ้าน ด้วยดวง หน้าอันยิ้ม ยิ้ม
พร้อมด้วย อารมณ์อัน กระตัก หาง ขลุ่ย เบื่อง
หลัง พลเรือเจ้าเทียบท่า นายจำปัด
ก็หัวเราะซี้ ๆ ว่า

“แม่โวย ไม่ถนัดข้าให้ ไปสั้ท่าเต้า ซึ่งบรรทุกเต้าไว้ จนเต็มกระเพาะ เรือ
นี้ยังอยู่ อีกหรือ อะ! หนักวังเข้ามา ก็เลยเที่ยงวาม แล้วก็เลยจมนจม อุบดง
เตยเตยวี่ เสด็จเลย”

“อย่ามัวชม โฉม เปนนัก ประพจน์
หน้อยเจอนะ ลงมาช่วยกัน ขน ขน ไป
เร็ว ๆ เถอะ เดี๋ยวข้าเจ้ากำนันมันความ
มา ก็จะต้องไปอยู่ บางขวางกัน เท่านั้น”

โดยที่คณนาย จำปัดจำปา ค่อน ข้างจะ
เป็นพันธมิตรกับหมู่เล็กหน้อย จึงเมื่อถว
ลงไปในเรื่องซึ่ง แปลก ด้วย เต้า และคน
ในบัดนั้น.

ชื่อยสินค้าไทย

อุตสาหกรรมไทย

ห้างสินค้าไทย

ขายสินค้าไทยต่างๆ ซึ่งทำโดยฝีมือคนไทย เช่น เครื่องทอง,
เครื่องถม, เครื่องเงิน, ผ้าม่วง, ผ้าไหม, หลาขชนิด.

รับทำของรูปพรรณต่างๆ เช่น ทำด้วยทอง, ด้วยเงิน, ด้วย
นาก, ด้วยวิศิษฐา, หรือวิศิษฐาของเมืองนคร โดยช่างที่มีฝีมือปรา
ณีบรรจงอย่างยอดเยี่ยม และรับรองว่าเป็นของดี ราคาถูกอย่างแท้จริง

เชิญชมของ

เชิญตรา

เชิญซื้อ สินค้าไทย

ที่ ห้างสินค้าไทย

ตึกกษัตริย์

พระนคร

ภาพยนตร์

รวบรวม โดย
ละมุน สสวิมล

การปฏิวัติคนของการภาพยนตร์บางคน

คำแนะนำของยูเลียตคอมปตัน

ยูเลียตคอมปตันคือ คารากาพยนตร์
หญิงชาวอเมริกัน ผู้มีโฉมอันสงคราญตา
ได้เคยแสดงภาพยนตร์ร่วมกับ เบตต์คอมป
ตันในเรื่อง "หญิงค้อหญิง" จนประสพ
ความสำเร็จอย่างน่าปลื้มใจ ในเรื่อง
การปฏิบัติ คนเพื่อ ความงามแห่งร่าง กาย
หล่อหน้าของเธอเป็นที่น่าสนใจอยู่ มาก ความ
รูปร่างอันจริงใจ หล่อจนไม่มีใครนิยม
ละเลยถือถือในการใช้ ครีมน และ น้ำ ยาบารุง
ผิวนัก เพราะมันไม่ใช่เป็นหนทางปฏิ-
วัติ ของ คนฉลาด เพื่อ เรียกร้อง เขาความ
งามมา!

"บุคคลผู้มีวัยเฉย กลางคน นั้นแหละ
บางที เกือบ บารุงผิวเหล่านี จะ ให้ ประ
โยชน์ และ ความสำเร็จ" ยูเลียตอธิบาย

"สำหรับฉัน ฉันรัก ฉันเห็น ฉัน ไม่
ความจำเป็น อันใด ก็จะต้อง ใช้ สิ่ง เหล่านี้
เพียงแต่หมั่นระวัง รักษาให้ ผิว เนื้อ สะอาด
หมดจดอยู่ เป็นนิจ อย่าปล่อยปละละเลย
ให้ ผิวหนัง เป็นที่รวมของ เชื้อโรค และ สิ่ง
โสโครกใด ๆ ข้าพเจ้าคิด ว่า การ หมั่น
ปฏิบัติ คนเพียงเท่านี้ ก็เป็นวิธีที่ดีที่สุดใน
การเรียกร้องความงามแล้ว และการรัก
หาความสะอาดคงว่าน ก็คือ ใช้ สบู่ ถูก
ที่บริสุทธิ์กับน้ำที่สะอาดเป็นเครื่องชำระล้าง
เป็นถึงสามัญง่าย ๆ นั้นแหละ ข้าพเจ้าเอง
นอกจากใช้ครีมในวัยนี้ ยังนิยมใช้น้ำแข็ง
ถู บริเวณ โบน หน้า และ คอ อัน ละ ๒ ครั้ง
เสมอ และ - น้ำมะนาวคั้น - ผสมผสมกับ
น้ำอื่น ๆ - ดองแก้ว คั้นก่อนอาหารเช้าทุก
เช้า เป็นไอส์ตกประเสริฐแล้วสำหรับ

ช่วยรับมือให้ชาว นวดเดะ ช้อนนุ่ม ทั้ง
ปรากฏว่ามี ผลในทาง รักษา ชนามัย ของ
ร่างกายด้วย”

“ในการออกกำลังกาย ราชเจ้าคิด
ว่า การเดินเท้าเป็นต้นอย่างหนึ่ง ซึ่ง
จะช่วยให้กล้ามเนื้อส่วนไหล่ และหลังเต็ม
บริบูรณ์ เพียงแต่การกินอาหารบำรุงดีๆ
ไม่ใคร่จะช่วยให้ สัก ส่วน ตอน นบบริบูรณ์
นัก หากไม่สมัครจะออกกำลังกายด้วย
การเดินเท้า ก็มักออกทางหนึ่ง ซึ่งจะช่วยได้
ก็เท่า แต่ราชเจ้ายังไม่ถนัดใจจะเดินเท้า
โดยเกรง ขอให้ท่านหาวิธีของทางเอง
โดยเฉพาะ ขอแค่ทำให้ การ ออกกำลัง
นั้นๆ เก่ง ของ กับ ทละ ต้อง เกิดขึ้น ให้
อยู่ยงถาวร ก็จะเป็นสิ่งดีประเสริฐ ท่าน
ใช้เวลาเพียงวันละ ๕-๑๐ นาทีก็นับว่าพอ
เพียง ถ้าท่านหมั่นปฏิบัติอยู่ ประจำวัน
ผลจะมีให้เห็นได้ ในไม่ช้า”

มีสัส คอมปตัน กล่าวต่อไปว่า “ผู้
หญิงเป็นส่วนมากที่มักจะละเลยในการบำรุง
ความงามส่วนมือ โดยเห็นเสียว่าไม่
สำคัญอะไร แต่ความจริง มือเป็นส่วน

สำคัญอย่างยิ่งในร่างกาย และควรจะได
รับการบำรุง รักษา เท่าเทียม กับดวงหน้า
และคอเหมือนกัน “วิธีที่น่าใส่ใจ คือ
อย่าปล่อยให้มือทั้งสองดูเหี่ยวเฉา, หมอง
คล้ำ และ “แก่” ไปเป็นอันขาด หล่อน
กล่าวต่อไป เมื่อ ได้ที่ มั่นคง แห่งบ้าน
กระดังและไม้หม่นนวดเท่าที่มันควรจะเป
นทางจงใช้ น้ำมัน มะกอกที่ อุ่น ๆ อบอุ่น ให้
ทั่ว และถูวนทางเดียว คือ จากปลายนิ้ว
มือถึงข้อมือ น้ำมันมะกอกหรือมะพร้าว
ก็เช่น ้ เป็นยาบำรุงก็กดขี่ทรมานเดียว
ซึ่งจะช่วยให้ มือของ ท่านหม่นนวด กระทั่ง
แขนก็จะพลอยงามขึ้นด้วย แต่ถ้าหวั
งใจว่า จะใช้ ผงระขีดเล็ดล่อน ออกขึ้นทาง
กระดองรับ ชนงกอน จะใช้ น้ำมันกุ่ม
ต้องชำระล้างให้สะอาด หมดจดระขีดให้
แห้งเสียก่อน ถ้าจะล้างเช้าน้ำมันออก
จงล้างด้วยสบู่ บริสุทธี และถูด้วย มะนาว
ผ่ากลาง”

การปฏิบัติตัวของ คอริน กริฟฟิธ
คอริน กริฟฟิธ คาราโมงาม ไม่
ใคร่จะเร่อกี้อะเคร่งครัดนักในการออก :

กำลังกาย หรือเมืออาหารการกิน หัดจน
เช็ดอย่างแน่นแฟ้นว่า การมี ความเป็น
อยู่ตามปกติภาพ มีไหว พริบในกิจการ
พอ สัมควร กับกำลังความ คียง การ ร้อง
ชีวิต ออกกำลังทำงานบ้านตาม ธรรมเนียม
บังคับประจำวัน จะเป็นการพอเพียงก็จะ
รักษาอนามัยและความงามให้คงทนถาวร

มีดส์ กริฟฟิซ เป็นคน ชอบความ
เป็นอยู่ ภายนอกบ้าน มักจะใช้ เวลาเป็น
ส่วนมากให้หมดไปตั้งไปในการรถขุด
ขุด ในโรงถ่ายภาพยนตร์ หรือมีงาน
ที่มาว่า นอน กับงานจุล จิตเล็ก ๆ น้อย ๆ ใน
ห้องหลังบ้านของหัดตนเอง ซึ่ง โดยมาก
ก็คิซ น้ายกคอกไม้ ปลุก ร้อง คัด
กักกัน และคายหญ้ารักษาเรียบด้วย
มือของตนเอง เขาสนใจเป็นการออกกั
ดลงไปในตัวอัน เหมะสมแล้ว ในหลัง
บ้านก็ เมเจอร์ ดิอัลด ของหัดตนเอง มี
คอกไม้ หาดาย หาดายชนิดนัก เจกัน ประดับ
ประดาพุ่งไปหมด

การปฏิบัติตัว หรือมีความ เป็นอยู่
โดยควร รู้จักใช้ กำลังในกิจการประ

จำวัน พอใจรับความสุขความบันเทิงของเร
วันตลอดเวลา ชื่นชมสิ่งซึ่งในงานบ้าน ๆ
เหล่านี้เป็นเครื่องช่วยหัด หัดจนมีสุขภาพ
แห่งร่างกายดี ดวงใจปลอดโปร่ง ดวง
ตาสดใสเป็นประกาย และ มีผิวพรรณ
อันมีนวลละออร่า

ในของอาหารการกิน มีดส์ กริฟฟิซ
มีงานอยู่ ถ้างานคดถึงเรื่องอาหาร
การกินหรือ ก็ความ ไม่ใคร จะหัดฝึก
สุ จมหรือของเล็ก ท่านก็จะไม่ได้รับผล
การบำรุงร่างกายเพียงพอ เจ้าเจ้าเชื่อว่า
การเร มีงานอยู่ให้ทราบกว่าคิซความนัก
ก็คิซมีงาน เป็นปรกษกันกับความชอบ
อัน เช่นเคยกับการรถขุดกำลังซึ่งจะหัด
ให้ความชอบคดลงเหมือนกัน ที่คิซ
กล่าวว่า การกินอาหารดี ๆ จะช่วยให
มีน้ำหนักเพิ่มขึ้นจริง ก็คงไม่ใช่คิซออกอาน
เนื้อหรือความสมบูรณ์ แต่คงเป็นเพราะ
มีเนื้ออานมากซึ่งไม่มีใครมีประโยชน์โดย
กระมัง ? ”

อาหารการกินของลอราลาปลัด

ปัญหาเรื่อง น้ำหนักและ สุขภาพ ของ
ร่างกาย เป็นคำถาม ที่คงอยู่ในใจ
ประจำของ บรรดาบุคคล ซึ่งมีอาชีพ
หนักต้อง ภายแะในสายตา ของ นักดู
ไป ผู้ที่หวังจะดำเนิน ให้บรรลุจุดดำ
วรทางถึงปัญหาอันก่อกวนเช่นนี้

มีผู้เคยถาม ลอรา ลาปลังค์ ผู้วาง
หน้าพยานถึงปัญหา เรื่อง น้ำหนัก
รบกวน หรือต้อง ทำให้ลดน้อยลง ถ้าหาก
ยากใจบ้างหรือเปล่า?

ลอราตอบเสียงไปว่า ข้าพเจ้ากิน
อาหารแต่ที่นอน ๆ ยืนง่าย และมีคุณ
ประโยชน์ คือ ร่างกายจริง ๆ หมอเคย
ให้คำแนะนำว่า ข้าพเจ้าควรจะต้องมี
น้ำหนักตัวอยู่ในระดับที่ไม่ต่ำหรือสูงกว่า

๓๐ ปอนด์ มากนัก ทรวดทรงและสั
ภาพของข้าพเจ้าจึงจะดีมีรูปและดี อย่าง
ไรก็ตาม, เมื่อน้ำหนักตัวของข้าพเจ้าจะ
เคยลดลงเหลือเพียง ๓๐ ปอนด์ ก็รูปร
ร่างไม่ใคร่แตกต่างกับนัก ทรวดทรงแะ
สุขภาพยังดีอยู่

หัดนอนแนะนำถึงเรื่องอาหาร การกินว่า
ไม่ควรกินอาหารชนิดที่ ฟู เพื่อยืด
เปล่า แต่จึงกินอาหารที่ประกอบไปด้วย
สิ่งมีคุณค่าต่อร่างกายจริง ๆ อาหารที่
กินเข้าไปจะต้องไปบำรุงถึงรอยหรือร่า
ลอรามักจะลดน้ำหนักตัวลงในเมื่อปรากฏ
ว่าน้ำหนักกำลังเพิ่มขึ้น โดยการออกกำลังกาย
เกินด้วยปดัยเท่าที่ควร ซึ่งผลดี

ตามปกติ, หัดนอนเป็นคน ไปรคการ
กีฬา จึงมีอนามัยดีอยู่เสมอ รักษา
ความแข็งแรงเป็นการออกกำลังกายที่ดี หัดนอน
ช่วยโยกย้ายทุกคราวที่มี และเดินเทนนิด
ประจำจนตลอดปี

คำแนะนำของแมรี แอสเตอร์

ผิวเนื้อของแมรี แอสเตอร์นั้น ใคร
เห็นก็จะต้องถึงใจทีเดียว กล่าวกันว่า
หัดนอนมีผิวอันขาวนวลปราศจาก จุดตำหนิ
เหี่ยไปด้วย สายเลือด ทำให้ผิว เป็นสี
กุหลาบน่ารัก หัดนอนกล่าวว่า “หาก
ผิวเนื้อดำคล้ำเพราะถูกแดดเผา เป็นการ

ภายหลังการรื้อถอนแล้วให้คงคนลักษณะเดิม คือให้เขานมเปรี้ยวอยู่ให้ทั่ว แล้วถูกคกรังหนึ่งด้วยน้ำมันขาว ถ้าจัดการรักษาด้วยวิธีนี้ คงแต่คนไม่ทำอัน ทรายกับผิว อันน่าสงวน ของ ท่านเลย คงแต่คนกับรอยน้ำรังผดเดียวอีก”

แม่เป็น หญิง นอนคนเดียว อยู่ใน โรงเรือน และเตียง ในงานบ้าน ทุกอย่างเมื่ออยู่บ้านกับมารดา ตั้งแต่หัดนอนทำได้ทีละที เพราะหัดนอนชอบที่สุด คือ ทอผ้า! นอกจากงานบ้านแล้ว หัดนอนชอบออกกำลังกายเล่นเทนนิส, วอลเลย์บอล, เทนนิส และเล่นเทนนิสอีกด้วย นอกจากนั้นชอบการเขียนมักก็กรวย เครื่องแต่งกายก็ชอบทุกชิ้นตัวเราจนเคยมีของหัดนอนเอง แม่อีกคนหนึ่งที่ไม่เชื่องในเรื่องเครื่องนุ่งห่ม หรือเครื่องสำอางใดๆ หัดนอนว่าเพียงแต่ แต่งผัด หน้า พอสวม สวม ก็พอ แล้วความงามตามธรรมชาติ ไม่ต้องการๆ ควบแต่งอันน่าจะเป็นโทษ เมื่อภายหลัง

แม่สาวคนน้อย บารารา แสตตันวิก

BARBARA STANWYCK

เกิดในบรูคลิน - เคยเป็นนาง ดกรมหรือ
เสียงเร็ดหน้า ฐาตามา ก่อน เป็นนาง ภาพ -
ยนตร์ เรื่องที่หัดนอนชอบและรักที่สุดคือ
เรื่อง "Forbidden" ทำให้กับรัก
"โคทมเบย์" และครั้งนั้นพามาบารารา
แสตตันวิกก็ได้เป็นดาว รวดวง ที่ดังก็อยู่ใน
โลกภาพยนตร์อีกครึ่งหนึ่ง
แม่สาวคนน้อย ๕ พฤศจิกายน

หีบเสียงวิทยุ 'ตรากระทาย'

เสียงดัง. พังชัด. ใช้ทน.
มีใบรับประกัน ๒๕ ปี ทุกเครื่อง
ชนิดตามเต็ยวราคา ๒๕ บาท
,, ๒๕ ,, ๓๕ ,,
,, ๒๕ ,, (หยุดได้ในตัว) ๕๕ ,,
มีที่เก็บแผ่นเสียง แลที่เก็บ

เข็ม เป็นนิเกิลในหีบเสร็จ

ต้องการจะขายให้แพร่หลาย

แถมแผ่นเสียงเพลงไทยขนาด ใหญ่ เพลงใหม่ๆ ๑๒ แผ่นทุกเครื่อง
มีแผ่นเสียงวิทยุ ตรากระทาย ตรากระต่าย ตราช้าง ๓๕ บาท ตราควาย
ตมเบีย ตราปอนด์พื้น ๕๕ บาท ให้ท่านเลือกได้ตามชอบใจ

มีที่ไหนบ้างที่เขากล้าแถมให้ท่านดังนี้!

ร้านค.เจ็กชวน โทรศัพท ๕๖๐

ปากตรอกโรงหนังบางลำภู ประตูใหม่ พระนคร

แผ่นเสียงเพลงหนังทุกตัว ที่ท่านตามถึงเสมออันนี้มีตกเข้ามาแล้ว
เช่น คิธบาเดฟของ บิ๊กไนท์เวียนา เดฟมีทไนท์ วันฮาเวเวอริชย
ที่คักพรอมเสปน ฯลฯ ส่วนนักทวผู้แสดงร้องทั้งนั้น มาถึงก่อนได้เลือก
ก่อน มีดังเลใจเพลงเพราะ ๆ ท่านจะซื้อไม่ได้ทั้งต้องคอยอีกนาน

หินที่ไม่มีใครเห็น

1913

“รักร้อย”

เมื่อวันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๕๖ มีชาวพระนคร ไปสวดพระสารีริกถรณ์ที่วัดสุทัศนเทพวรารามราชวรมหาวิหาร เพื่อความเป็นสิริมงคลแก่ประเทศไทยและชาวไทยทุกคน

ฉันเป็นขอคืนไม้กันแน่ ๆ ละคะ
นายตั้งหนังสือชื่อ 'ตั้ง' ไม่ไปทูปประเทศ
ด้วยเรื่องเก่า ฉันก็จะได้รู้เรื่องราวที่
วานนาย ต. เจริญพร แทนไปคอกหัวหมาก

เจ้าเรือนทางเลขที่ ๓๘ ม. ๖๖๔ กรุงเทพมหานคร
มีรับ ถิ่นคณบดีราชบัณฑิตยสถาน ในเมืองไทย
กับเสนาบดีของพระอภัยมณี มาจากต่างประเทศ
หนังสือ พระพุทธเจ้าอนันตญาณ

ฉันมี ฉันก็ และไป ถึง ก้อน กัว หนกร
ไฟชอกกว่าครึ่งชั่วโมง มีจดาเห็ดธั่ว
หรับคนคว่ำหาอาหาร (ข้างถ่ายภาพ) กับ
หลานสาวอีกสองคน ซึ่งหนักว่าเราจะไป
กับ ๕ คน แต่เราไปพบคนที่จะไม่พร้อม
กับเรา และที่จะได้ หลงเรา ไปในช่อง
ซบจนหลงอีก ที่... กวักคน ทั้ง ๆ
ที่เราไม่ได้ ประมาณคนไม่ถึงไปดูเจ้าร่วม
ด้วยเลย

เราคิดว่าไม่ก่นอะไร เพราะถ้าไม่ว่า
ใครของกินขายสิ่งมอคว่าไม่ว่า เราพบ
เห็นก่นอะไรไปก่นอีกหลายคน มันไม่
ใช่โรมากัน ฉะนั้นจึงต้องซื้อขนมบางตัว
กลับมาชิม ไม่นับยอกว่าเรา ระหว่าง
การจากหัวหินมาหัวตำโง หรือจากหัว
ตำโงไปหัวหิน มีสิ่งที่มีอยู่ด้วย
กับครั้น นั้น จากบางไม้ จากบาง ที่
รู้จักพวกคนที่เขาเอาผิด ๆ ให้ฟัง ที่ไม่ว่า
จากนกพวกคนที่ เขา รู้จักเอาตัวจริงผิด หรือ
ถูกคนอื่นบอกไม่ถูก ในรถ ขบวน ที่นั้น
ไป มีแขก, จีน, ไทย,ฝรั่ง, มีบรรณา-
ธิการ, นักเขียนหนังสือ นักเขียนรูป-
ถ่ายรูป - นักคำ - นักคิด - นักเรียน
นักเที่ยว นักอะไร ๆ อีกแต่มีผู้หญิงต่าง ๆ
ด้วย มันไม่ใช่รอบคอบ พึง เห็นรอบค

เราคงตัว อย่าให้ฉันบอกลูกฉันไม่ได้
ว่าเราคงตัวอย่างไรบ้าง เพราะฉันเรียก
ชื่อแบบคงตัวไม่ได้ ฉันตั้งใจไปดูพระ
อาทิตย์ที่จะ เป็น รูปวงแหวน ที่ขอให้
ฉันเริ่มพูดถึงสิ่งที่ฉันตั้งใจไป ดูและเห็นมา
นั้นแล้ว

ถึง! ลงจากรถไฟ ฉันเดินตามหลัง
เขาและเขาตามหลังฉันเป็นแถวไปตามถนน
ตรงไปโฮ่เกิดหัวทิ่ม คอยหลังกรอกนตร์
เก่าบ้างใหม่บ้าง กับระดังรักกับรัก
ซึ่งมางยับ ๆ รางหลังบ้าง ลังข้างถนน
หน้าตาบอ ไปรษณีย์ ไปรษณีย์
มีร้านขายของคั่นระหว่างกันบ้างก็
หัวทิ่มดูเรา เราทั้งคู่คนหัวทิ่ม
เปรียบเพราะเราไปอย่าง พุ่มพุ่มเหมือน
คนกรุงทงมม จึ่งจะไปจะ เทียว, ระวัง,
จะชื่อ, จะของคั่นทงมม

หัวทิ่มช่วยทะเล และช่วยทะเล
หาค - หัน จากหน้าโฮ่เกิดมองไปข้าง
หน้าเห็นหน้ากับหัว ทางขวาเห็นโค้งหวด
ทวายไปจากเขาตะเกียบ ทางซ้ายเห็นหัว
บ้านชาวพน เมือง เรือใบ กับบ้าน ลอย ๆ

ไกล ๆ ที่ฉันไม่รู้ว่าเป็นใครบ้าง ฉันไม่
ถามว่า ฉันไปดูพระอาทิตย์ ไม่ได้ไป
เวียนรู้อย่างอื่น ๆ

ได้ขึ้นเตียงตั้ง ๆ มาจากทางโฮ่เกิดเมื่อ
ฉันขึ้นอาบแดดอยู่ท่าหาดทราย ว่า จะมีผู้
อธิบายถึงสุริยะคราจะ ฉันอยาก จะฟัง
แค่ สมิงฉันทรงแว่นตาว่า “ไปฟังเขา
อะไรกัน อยากรู้ชื่อก็ได้ได้ ดีกว่า
ใคร ๆ” ฉันชื่อ เลยปล่อย ให้ ลาก
เกาะไปตามชายหาด รันเหยียดลาดร่วม
กับเพื่อนที่เล่นอยู่ โห่บ้างเด็กบ้าง ผู้หญิง
บ้างก็หลายคน

พอเริ่มครั้น ได้ขึ้นประทัดของชาว
หัวทิ่ม และเตียงเฮอะของชาวกรุงบอก
กันท้อ ๆ ว่า จ้มแล้ว! จ้มแล้ว! ฉัน
หลงไปตามเราด้วย

ฉันทว่า “ยัง”

ฉันทว่า “แล้ว”

ฉันทว่า “ไม่เห็น”

ประหยศว่า “ดูในกระจกสิคะ”

ทันใดก็ได้ขึ้นเตียง ปัง! ปัง! เหล็ก
ไปดูเห็นนายท่งกำลัง ยมมชย ยม โห่ ๆ

ประทัดงโยมนำเดินขบวนคนเดียว เรา
นึกว่าแก่เต็ม 'จุมบ่อ' โยนน้ำ เติงเข้า
ไปจะดูบ้าง จึงรู้ว่า แกมาคนเดียว และ
ไม่รู้จักสนทนากับใคร แกจึงเดินของแก
คนเดียวไปตามประสา ฉันร้อนใจจึง
เรื่องผู้วิเศษคราวซึ่งทำท่าจะจับจริงเหมือน
อย่างเราว่า เคือนตามให้ ส้มิงสันทอซี-
บาย ส้มิงขมเหวร้องทาสานเดี่ยวจนหนึ่ง
แล้วว่า

“ก็ พระราชกุดั่นพระ อาทักย์ พระ
เห็นไหม โยนขวานไม่เรากำดั่งจุดประทัด
ขยับขยับเอะอะ ให้ พระราชเห็ดขยับ”

ผลกุดั่น ความเห็นของแม่เพื่อนหญิง
ใช้ได้ ว่าให้ดู ในกระจาก ลักก็มีกระ
จากแผ่นไม้ในกระเบาะคันทนาแผ่น เดียวเท่า
นั้น สนคองการตองสคน และต่างก็จะ
ดูกันไม่ยอมดูห้อง คงน ๓๐ คำจึงเบียด
อยู่ โยนน้ำคนเดียว

ครั้นตเหมือนเตดเมื่อใกล้ค่ำ, เรา
เบียดหน้ากันให้ตัวทงหมดแต่เห็นฟ้าในกระ
จากแผ่นไม้, ฉันรู้ อีกว่า ฉันถูกเบียด

เข็ดเข้ามาจาก ทางหลัง เหลือบ ไปพบ
คุณเซ หัดงดาว่า “ขอด้วยอีกคน
เหอะพ่อคุณ”

ท่านทั้งหลาย! ใครว่าผู้วิเศษคราวเป็น
รูปวงแหวน, เหลืองทองน่น ดั่งธราพเจ้า
ได้เห็นน่น เป็นพระอาทิตย์ ทองเป็นน่น
เกือบเข้าไปถึงห้อง อีกครั้งทองน่นคำเป็น
เงิน” ดั่งดียวว่าเงิน”นั้นอะไร หอน
นถองศาณังสันททว่า พระราชหุยมพระ
อาทิตย์ เห็นว่านเห็นจะเป็นหนอดราชู
เป็นนถ แต่ยังไม่ไ้ใจตัว ร้องถามขณะ
การจะเขม้นคนนั้นว่า “เซ, โอ้เห็นคำ
ขอพระอาทิตย์ นั้นมันอะไรน่ะ?”

ทันใดคุณเซก็ลงถอย ฉันเหลียวไป
เห็นกำลัง รุมกด ชายฉ่ำ เข็ด หน้าเป็น ส้มุน
เข้าใจว่าจะทำพิธีอะไรเพราะแกเป็นคนปุม
โบราณ แกเขาฉ่ำเข็ดหน้าว่าขอช่วยน่น
รับครอมคั้วระแทน หนวดกอนเรต พุด
ดั่ง ๆ ให้ ฟังกนทงหมดว่า

“โอ้ที่คุณเห็นในกระจากนั้น มันไม่
ใช่พระอาทิตย์ มันทั้งนั้น! หัวฉัน!!”

ห้างแข่งหงวน

ลาแอมเส็ดท
ยอศรีมแต่งทรงนม

ยาสี
พ่นโฮโรโก
ปรุงตามหลักวิทยาศาสตร์

เขตเทศบาลนครนนทบุรี
ปทุมธานี
นนทบุรี

เขตเทศบาลนครนนทบุรี
นนทบุรี

ถนนพหลโยธิน จังหวัดพระนคร

ความฉลาดของหนูจ้อย

โดย “ทองประเสริฐ”

ตาช่าแก่ มีสวน มะม่วง ออกผล รวงสวน
หนึ่งอยู่ริมทางเดิน แต่สวนของแกมีรั้ว
กันอยู่ ทุกด้าน ใคร เข้าไปไม่ได้ ดุงช่า
แก่เป็นคนขี้เหนียวไม่มีหัวใจ เมื่อเห็น
ใครเลย มะม่วงของแกมันผลออกคลุกกัน
ทุกปี เมื่อออกมากพอผล เข้าใจก็
ก็ขี้ขลาดเก็บไม่ได้ แต่เขา ออก รวงสวน
ก็เก็บได้ทุกครั้ง พวกพ่อหรือเพื่อนบ้าน
จะไม่ชอบเก็บ ประทาน ดังผลหนึ่ง แกก็ไม่
ยอมให้ ทั้งนั้น ชาวบ้าน ชาวสวน ที่อยู่
ไม่ไกลก็ชวนกันเจา รวงดีดัยตาช่าแก่ จนไม่มี
ใครอยากจะทำ รวงดีดัยกับแก ด้วย
ความอึดทน ระวังใจในความเหนียวแน่น
อย่างมีคตินุญย์ ของแกตาม ๆ กัน

วันหนึ่งมีเด็กชายฉลาดชื่อหนูจ้อยกลับ
จากโรงเรียนจะไปบ้าน เดินผ่านมาทาง
สวนตาช่า หนูจ้อย เหลือบ เห็นไปเห็น

มะม่วงในสวนตาช่ากำลังออกผลตก ดัง
เต็มต้นก็หยุดมอง ด้วย ด้วย ความ อยากร
เห็นอยากได้ มา รับ ประทานเป็น กำลัง
แต่เมื่อ จะทำ อย่างไร เพราะ มีรั้ว กันอยู่
โดยรอบ หนูจ้อย เดิน กลับไป กลับ มา
มองขึ้นไปบนคันทัน หนึ่งก็เห็น ตาช่าแก่
กำลังยืนอยู่ บนคันทัน มะม่วง เขามีกระ
ดกมากองอยู่ หนูจ้อยมีความคิดใจ
ดีคิดจะกระโดด โยน ขึ้นไปว่า “ดุงจ่า,

ขอมะม่วง ต้นกิน ดังใบ เถอะดุง” ตา
ช่าได้ยินเสียงก็ รามือดี ทำงาน จะโงก
หน้าลงไปมองดู พอเห็นเด็กก็ตะโกน
ตอบลงไปว่า “มะม่วงของ จ้าปลูกไว้
ไม่ใช่สำหรับให้ พวกเจ้ามาขโมยกินดองจ้อย
จ้าปลูกไว้ สำหรับขายเอาเงิน หนูจ้อย
ก็วิ่งพุดซ้อนจนขึ้นไปยังว่า โอ! ดุง
จ่า ขอดันดังไม้เถี่ยวเท่านั้น เถอะ ดัน

อย่าถกกันเหลือเกิน” คาซาก็กระโถนคอม
ลงไปอีก “ข้าไม่ให้ บอกว่าไม่ได้จะ
ก็ไม่ได้สิ” ฉายาพาพูดว่า ไร้ข้าไม่ยอมฟัง
ถ้าอย่าถกกันเจ้าก็เอาตัวมาซื้อข้าสิ หนูจ้อย
ได้พูดขึ้นฉะฉาน มะม่วงก็ไปอีก หาย
ค่า คาซาก็ถกขึ้นกราน อยู่ ค่าเดียวว่าไม่
ให้ ไม่ให้ หนูจ้อยเห็นว่า จะพูดจาอัน
ฉะฉานต่อไปอีกก็ไม่เป็นประโยชน์ ความ
อยากกินมะม่วงหนักเหลืออยาก จึงขึ้น
นั่งคิดหาอุบาย ที่จะ เอา มะม่วง กิน ให้ ได้
ขึ้นตรงของอยู่ ครู่หนึ่งก็คิดได้ จึงขึ้นอยู่ใน
หน้าตวยความดีใจ แล้วหนูจ้อยจึงกระโถน
ขึ้นไปว่า “เฮ้อ! คาซาก็รังแก เรา
จนมะม่วงดี ๆ ก็ไม่ให้ เอาจะเอาไปกิน
หัวแถวละ” คาซาได้ขึ้นเต็กดาขึ้นมา
เช่นนั้น ให้มีความเดือดตองเป็นกำลัง
ก็ร้องกระโถนต่ำลงไปบ้างว่า “อย่าถก
แปรก, ประเดี๋ยวพ่อรวางหัวแตก มั่น
จนเจ็บคอก็ดูเสียแล้ว ไปให้พี่นะ อย่า
เด็กอุบาทว์” หนูจ้อยกลับทำหัวเราะ
แยกเสียงยังฟังต่อหลุดคาซาหนักขึ้น กระ
โถนคอมขึ้นไปอีกว่า “คาซาเอ๋ย, ข้า
ไม่ไป เอาหัวคักโคกลงมาซื้อละ เอาจะ

ขว้างหัวขวานะละ จะให้ก็ขว้างไม่ถูก
เฮ้อคาซาก็รังแก บิดจริงเว้ย!” คา
ซาได้ฟังเต็กดาเสียงได้เห็นท่าทางหลุด
ต้อถก ก็เกิดบนศาลโทษะจนเหลือขนาด
มองหาอะไรจะทำร้ายเด็กก็ไม่เป็น เพราะ
กลัว ขนคนมะม่วง คมกลัดถึงอะไรหมด
คาซาจึงกระชากปลัด มะม่วง ขว้าง กับถก
มาใบหนึ่ง หนูจ้อยหยิบเสียไม่ถูก คา
ซาจึงโกรธ โห่ร้อง ปลัดมะม่วงทั้ง เด็กทั้ง
ใหญ่ขว้างคัก ๆ ลงมาถก ตามดีไม แต่
ไม่ถูกหนูจ้อยทั้งนั้น หนูจ้อยเห็นอุบาย
ของคาซาเป็น ผลล้ม ความคั่ง ใจจึง หัวเราะ
ออกมาถากโทษะ แล้วพูดขึ้นไปว่า “ลุง
ลุงหัวหงอก แล้วยังแพ้ เด็กได้ ฉันได้มะ
ม่วงกินตั้งห้าใบ อย่างสบายใจดูเสียเห็น
ไหม้ ฉันขอคัก ๆ ก็ไม่ให้ ค้องว่าตอง
เจ็บ ๆ ถึงให้ ฉันตาก่อนละ, ฉันตองฉัน
จะมาขอใหม่นะ” ว่าแล้วหนูจ้อยก็ถก
ตองเก็บกับ มะม่วง ออกพร้อม ซึ่งกำลังเข้า
ใกล้ที่คาซา ขว้าง ลงมา ฉันได้ทั้ง ทำใบ
แล้วก็รวม เอา ไว้ในหมอก ฟาง นักเรียน
เดินวิ่งเพลงกลับมาบ้านอย่างสบาย.

ศุภ

สหาย

ชีวิตมีทางเดินของมัน
เหมือนถนน มันจะไม่ได้นำทาง
ไหน เป็นทางของ ชีวิตไหน
จนกว่าชีวิตนั้น จะได้เดิน

ไม่กลัวอะไรจากทางของมันเอง บางที
ชีวิตมันจะหักให้แสงสว่าง แต่บางที
ก็หักทางอย่างมืดมัวไปตลอดกาลทั้งนี้
เป็นชีวิตทางไหนได้ เดินไปแล้วตามทาง
ของมัน-

(ต่อจากฉบับที่ ๒)

....๓....

ไปด้วยกับพี่ - ไปด้วยความรักความเป็น
ห่วง แค่นี้รักก็หาเขียนยังไม่ กว่าความ
รักอีก

ไฟฟ้า

ขอกระจายแสงแดดเพดานใจ
ไปทั่วห้อง คุณพระพิชิตภัยดวงนงนัยน์
ศอกในเก้าอี้หวาย จึงคุมตัวพี่ไม่ยอม
ทางเจียมเด็กหนุ่มซึ่งมีชื่อว่า "ลูกพระเมย์"
กิดตัว, จึงคุกเข่าด้วยสายตาอันไม่หาที่ใครๆ
จะดูพาดด้วยนัยน์ แต่ดวงตาเจ้าของเด็ก
หญิงน่ารักน่าเอ็นดู ก็ยัง สามารถ คอยดูอยู่
ได้นาน ๆ เจียมพบเพื่อน เรียบร้อยอยู่
บนพนักพรมขวางๆ เก้าอี้คุณพี่ หญิงของเรา
ดีหน้าของเราเวลานั้นเหมือน คนพึ่งรอไร
บนริมฝีปากดีด้วยแต่คางจางจนไม่เหลือเลย
ด้วยตัวอันน้อย ที่คอดงามของผืนพรม แต่จะ
พอใจอยู่กับดอกพรมนั้นหาได้ ใจเรา

“ว่าใจดีเจียม” คุณพระ ตามชน
ลชน ๆ ภายหลังเมื่อต่างเจียมและมองกัน
อยู่มา ณ เวลาคำถามที่พี่ตอบมา คำหา
คำตอบสำหรับคำถาม อันกว้างขวางนั้นไม่
ได้ เราจะทำอย่างไร เราไม่ได้ คิดไว้ก่อน
เลยว่าจะว่าอย่างไร เราได้ คิดแต่เพียง
จะเป็นฝ่ายฟังว่าคุณพระจะ ว่าอย่างไรต่าง
หาก เมื่อถูกถามเช่นนั้น เจียมก็โต้ตอบ
เจียมหน้าอันมองด้วยสายตาอันเจียมจางเท่า
นั้น

“เจียมจะรู้ว่า...ว่ายังไง, หรือจะคุณ
พี่?” สตรีขยับคอขึ้น เธอรู้ ดีกว่าเจียม

ไม่มีอะไรที่ทักใจเธอเสียเลย “ต้องคุณ
พ่อชื้อจะ ว่าใจ -”

ยามครั้งแรก ของคุณพระ ผิด จาก ริม
ปาก จับตามดู แล้ว เดินไป หา เจียม
“เจียม, คงเป็นอัน แน่ชื้อว่า ศาสดา
พ่อแก คงไม่พ้นโทษกับ มาหา แกได้ ใน
หนึ่งเป็นชื้ออย่างเร็ว ชื้อตั้งใจจะถามแกว่า
แกจะทำอย่างไรกับตัวแกต่อไป?”

ถนัดน้ำลายแล้ว เจียมตอบมา ๆ ว่า
“ผมยังคิดไม่ได้หรอกขอรับว่า ผมจะทำ
อย่างไรต่อไป” น้ำลายซึม ออกมา จาก
ตา เขาก็มีหน้าแก่พรม ชื้อใจจะ ให้
ชื้อและคุณพระเห็น “ผม ไม่ มี ญาติ -
ไม่มีพี่ - ผม คิดว่า ผม จะ ออก จาก โรง
เรือนหางานทำ”

คุณพระหงายหลัง หัวเราะดัง ๆ “แก
จะ ออก จาก โรง เรือน และ หางานทำ ?”
หัวเราะคัง - “แก คิดว่า ชาติ แก เรือน มา
นั้น มากมาย และ งาน เขียว นหา ได้ ง่าย ๆ
หรือ ?”

“ผม ไม่ ได้ คิด อย่าง นั้น เลย” เด็ก
หนุ่มตอบ ฉาดฉาน “ผม เรือน น้อย ๆ

น้อย งาน ช่าง ต่ ของผม ก็ เพียง กรรม
กร - -” ชื้อก็ เพราะ ทุน ใจ วั สัก น้อย
ใจ ใน ความ อากั พ ของ ตัว ชาติ ชื้อ ยึด ที่
จะ ตั้ง ดำ เริ่ด คิด ว่า เขา จะ ออก จาก โรง
เรือน พ่อ ไม่ มี เม ไม่ มี เจียม จะ คัง รับ
จ้าง เขา ทำงาน และ เมื่ อ คิด อย่าง นั้น แล้ว เขา
ก็ ทำ ตา จา ง กับ คุณ พ่อ ของ เขา -

“เป็น ความ ผิด ของ คุณ พ่อ คน เดียว
เท่านั้น” เขา ว่า

“ผิด อย่าง ไหน ไหว ไส?” คุณ พระ ยิ้ม ๆ
ถ้า คง ถึง ความ เป็น แห่ง อารมณ์ “พ่อ ไป
ของ เข็ม ชื้อ นให้ ศาสดา ะ โมย หรือ ?”
เจียม ถอน ใจ คัง ชื้อ รัง เรง - “ผม
คิด ว่า พ่อ ผม ผิด, ไม่ มี ใคร ผิด ทั้ง นั้น”

คุณพระ คิด ใจ ใน ถ้อย คำ ะ โย คน นั้น -
ยื่น ส้อม ถอง บน เขา ะ โย ถอง เขา ไป หา
“แก ัว ด้วย หรือ เจียม ?”

“ผม คิด ว่า ผม - -”
“วั ชื้อ โง่ นะ เจียม?” ชาติ ชื้อ น ใจ
เขา เหลือ ไป กับ คุณ นุ พึง แอบ หัน แล้ว

หัน ไป พุด กับ นุ โทญ “ได้ ทำ ได้ ยิน โทญ
ขอ รับ พ่อ ผม พุด ว่า คัง ะ โมย เพราะ จำ เป็น

ได้ ยืนเคียงคุณพระหัวเราะดัง ๆ

“ถะจะไปไหน เจียม?”

“ก็ธุระอะไร ของคุณ พ่อ ดะคะ?”

รดช้อยกระแทกเตียง รอดยืมคำของคุณ
พอกับมาว่าคุณพ่อ “เมื่อคุณพ่อไม่
เวลาเขา ๆ ก็จะไปไหน ๆ ที่เขาจะได้รับความ
ความเวทนา”

“ยายไป” คุณพระเตียงกระด้าง
“คุณพ่อออกจะเป็นผู้ โทษ เกิน คงเสียแล้ว,
เจียม, คุณให้ เกอชู่ พานานแล้ว, ไม่คิด
ออกจากโรงเรียน เกอชู่ขาดเรียน
จะให้ เข้าเรียนมาอีกวันในครัว นมจะ
ตั้งให้ แม่ครัวเขาเป็นธุระ แล้ว ทอดข้าว
ทุกเย็นนั้นก็จะต้องทำงานให้คุณ”

ใจมาฉก เจียมตั้งใจ ไม่ได้ใจที่คุณ
พระกรุณา เราตั้งใจจะได้ อยู่บ้านเก่า
— บ้านเกอชู่ ติดกับบ้านคุณ รดช้อย หัว
ใจเด็กหนุ่ม มี หญิงคน นั้นเป็น ที่ยึดเหนี่ยว
เสียแล้ว แม่จะเลี้ยงดูลูกถึงด้าคุณของ
ชวดคนและดกนอย เราจะมีอาสที่จะรัก
เพื่อให้มันสูญหายไปได้ เราหันกลับมา
ไม่กล้าถามกับเรดค้อหน้าผู้ใหญ่ แล้ว

หน้าว่าการรณนพประจักษ์ แก่รดช้อยอยู่
แถมแจ้งพลแล้ว

“เป็นพระเดชพระคุณที่สุด” เรา
พิมพ์ “ผมจะรับใช้ได้เท่าทุกอย่าง
ขอแค่ให้ผมได้เรียน”

“คิดละ ถะจะได้เรียน” คุณพระ
คือ “ส่วนรณคณันแก่อัง คุณแดงพ้อแก
ด้วย - ไปเถะไปนอน ส่วนพ้อแกนั้นก็
จะตั้งให้ เจ้าชายไปเขียนและ ส่งเสีย”

เราทราบอีกครึ่งหนึ่ง ลาดรดช้อยด้วย
อย่างสา ถอยออกจากห้องรับแขก เดิน
คว่ำบา ลงมรร ไค พม แม่ผมยืนคอย อยู่ ที่
นั้นแล้ว

“ฉนร เรืองหมคแล้ว เจียม” เขี่ยตก
“อย่าวิตก เรื่องการ กินอยู่ นั้น จะช่วย”

เขายิ้มและหายใจวาว กล่าวคำขอบคุณ
กับแม่ผมแล้วก็กลับไปนอน ว่าพ่อเป็น
ธรรมดา เขาหัดเขาเมื่อใกล้รุ่ง ฉน
ถึงพ้อและความปรานี

๐ ๐ ๐
ดอกกุหลาบ ในกระถางเรียงคู่ตรง
กตมณามหน้าบ้าน “พิทยสง” กา

ถึงแม้ว่านางเมือเจ้าตัว เจียมดีดจวนอยู่
กับมัน คึงใหญ่ท้าวไว้, คัดไม้ที่
ถูกเมือจวนคอง, เลือกคองงามๆ ได้
ขนาด รอมไว้ สำหรับจากกันห้องรับแขก
และ ต้องสามคองแปง พิเศษ ต่าง หากคำ
หรับคำดังของคณม หึง

คุณพระแปง ผู้รักกันไม่ มากกว่าดัง
อื่นๆ ดำรรพรมไม่ รือไม้คอง พุ่ม
ขึ้นในกระถาง กระเช้า จัดไว้ เรวนไว้
เป็นหมอดเป็นหมุดงาม ได้ โหมย้าก่า
เลือกคองแปงงาม เพื่อความดังคอง
สู่ใจในอณท์รักความดังบ เจียมมึง
คนเป็น คนปรนนิบัติ ของ รัก ของ เจ้าของ
บ้านด้วยความเข้าใจ และกัด้วยความ
เข้าใจได้ของเรา ไม่ คองไม่ รือคอง
และขึ้นจันมระเนบบและดังคอง

รอนครคันเลือกเลือกคอง เจียมเจ้า
ประคอบบ้านมา ในขณะกัเจียม ก่าถึง รอนคร
บอนอยู่ รือมระเบงค่านหน้า เราเงยคร
ขึ้นจากกระถางบอนและเหลียงไม้ เด็ก
หนุ่มเจ้าของรอนคร เรารักคอง และม
บางถึงบางอย่างในเด็กหนุ่ม ลูกคองคณน

ที่เราไม่ชอบกรัก
พงษ์พนธ์ นริพรม คองเด็ก
หนุ่มคณน ๓-๔ วันในอณท์คอง พง
เราจระพารคองคณนคองคองให้ เจียมคองคอง
มิใช่ความดังใจของเรา จะให้ เจียมคอง
-เรามาเพื่ออะไร เจียมมึงคองคองคอง
เพราะเราดังคองคองคองคองคอง

ในเครื่องเบบ นักเรียนได้รูป ได้ร่าง
พงษ์พนธ์ องจากรก เบบคองคองคอง
คองคองคองคองคองคองคองคองคองคอง
คองคองคองคองคองคองคองคองคองคอง

เจียม ได้ขึ้น เจียม ทักจ้วง ลง มาว่า
คองคองคองคองคองคองคองคองคองคอง

เจียมคองคองคองคองคองคองคองคองคอง
คองคองคองคองคองคองคองคองคองคอง
คองคองคองคองคองคองคองคองคองคอง
คองคองคองคองคองคองคองคองคองคอง
คองคองคองคองคองคองคองคองคองคอง
คองคองคองคองคองคองคองคองคองคอง

เจียม พุดคองคองคองคองคองคองคอง
เบบคองคองคองคองคองคองคองคองคองคอง

ใจเราพลอยกังวลอยู่เหมือนกัน— โอภาส
สำหรับเราอยู่เพียง จะนำศอกถูหลาม
ไม่ให้ตามคำสั่ง จึงค่อยเอื้อมเข้าไปใกล้
ระวังมารยาตเป็นอย่างดี รอคอยจนสุด
ร้อยเห็นแฉะเรื่อ เราจึงฉีกนร โตไม่ไหว
หยุดยั้งอยู่บนคันตั่ง

“ด้วยเลื่องพระเจียม ไม่รับกับชาวไร่
โรงเรียน” เธอพูด ขณะรับถูหลามไป
จากเรา “เหม, งามจริง”

“มีเวลาอีกครึ่งชั่วโมงกว่าครับ คุณ
รถ ผมจะไว้เคียวคันเดิม” เราตอบ
เรียบๆ

โดยถือเป็น คันของ — พงษ์พันธ์
เลื่อนตัวเข้าไปใกล้ รถมอเตอร์ “เฮฮ, ถู
หลามคันงามสิ รอยเห็นบกระเบาดีออก
เถะรถ”

รถมอเตอร์แยกถูหลาม ออกไปปล่อยมือ
“นี่ของแจกันทองรับแรกคุณพี่” เธอ
ยื่นในมือซ้ายให้ “เดี๋ยวเธอตอกหนึ่ง
สิ พงษ์”

“ในมือขวาไม่ล่ะ, ตอกโน้นงาม

กว่า” พงษ์พันธ์ โพล่หลัง ไม่ยอมรับ
“ของงามๆ ดักตอกเถะรถ”

“ผม จะ คัด ให้ ใหม่ เสา โหม ครม
งามๆ อย่าง นพ ยม ทศ คน” เข็มพูด
เรียบๆ เด็กหนุ่ม ลูกเจ้า คุณ ข้างเคียง
มากเราด้วยดีหน้าไม้ แวบเคียวเท่านั้น
แล้วตั้งยืนไม่ที่รถร้อย “ดักตอกในมือ
นั้นไม่ได้”

“พี่เจียมเก็บมาให้กัน และจำกั”
รถมอเตอร์ขึ้นๆพูด “แจกัน หน้าเครื่อง
แบ่งของกันเด็กพอดี คอกัน ถ้าให้ก็ขาด
งาม จริงไหมเจียม?” เธอส่งปลายคิ้ว
ทำให้เรา ซึ่งพอใจนัก

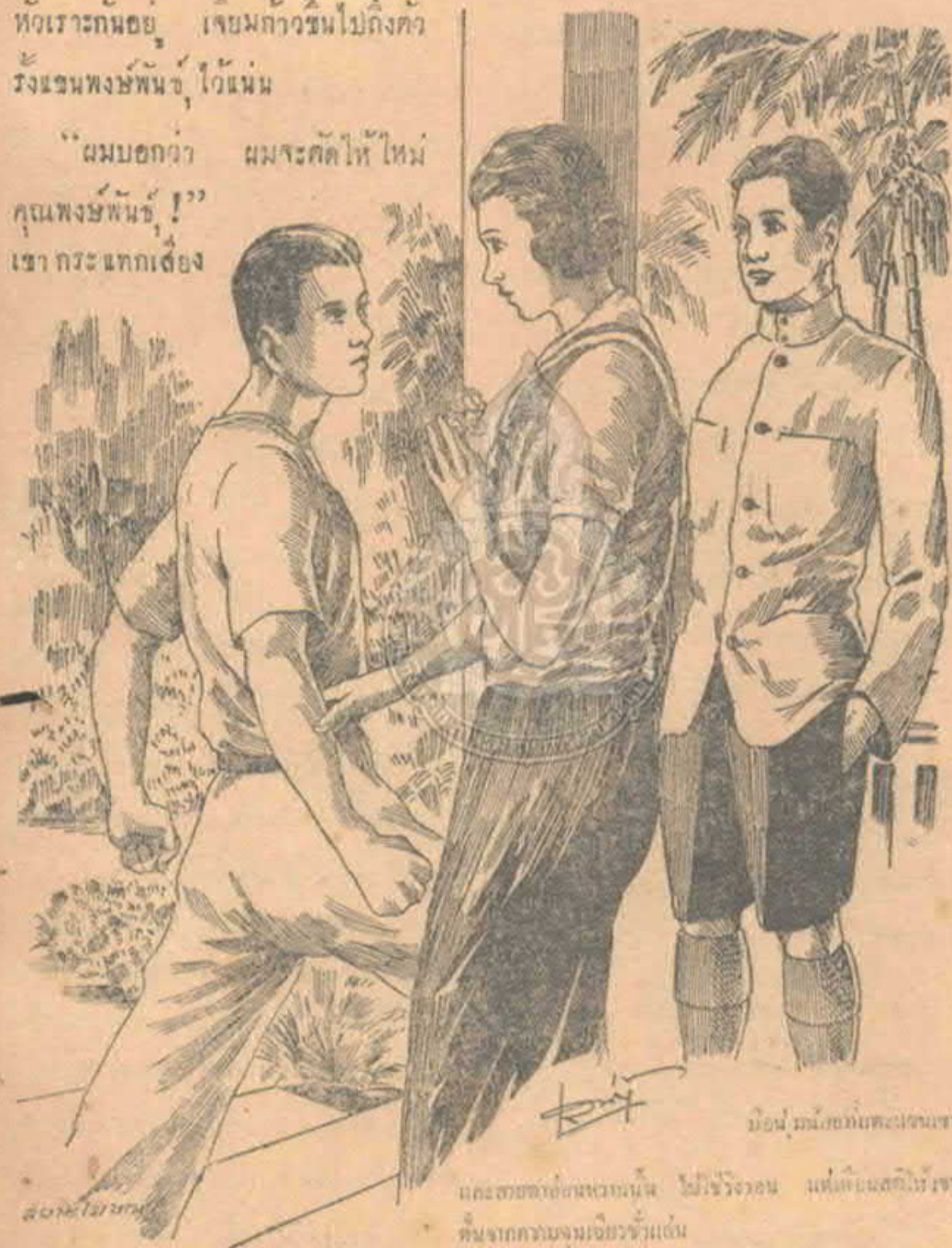
พงษ์พันธ์ ขาดต้องตาม ย่อมเกิดๆ
“อย่าทำใจจัดไปเถะรถ ให้เจียมมัน
คัดให้ ใหม่ก็ได้นะ รอยเห็นเถะๆ
ไม่ให้ จะถูกแย่งนะ”

มันเป็นเพียงหยอกต้อ พูดเล่นกันอย่าง
เคยมา แต่เจียมไม่เข้าใจอย่างนั้น ขณะที่
รถมอเตอร์ โพล่หลังและถอยหนี พงษ์
พันธ์ รุกเราด้วยข้อแย่ง ทั้งๆที่ทักตง

หิวเราทนนอยู่ เจียมตัวขึ้นไปถึงตัว
วังงวนหงษ์พันซ์ ไฉน

“ผมบอกว่า ผมจะคิดให้ใหม่
คุณหงษ์พันซ์!”
เขา กระแทกเตียง

เมื่อผมได้พบกับพระนาง

และเธอต่างคนต่างนั้น ไม่ใช่วังวอน แต่เป็นสติวิชา
คืนจากความจนจนชั่วฉันทัน

ถูกเจ้าคุณหยกหวีเราทันทิ ปลดปล่อย
มือจากเพื่อนหญิง หันมาชมมือทาบ
แขนเสื้อแดงของ หน้าเจ้าของ มือด้วย สาย
ตาคลุม

“ปลดปล่อย! มือเกดงปรกแต่ยังไม่
พอ มาทาบเสื้อฉันสักปรกขยับเขยื้อนหมด”

“ขอโทษ —”

“บ้า!” ส่วนตอบทันที “อะไร
อะไรของเกดด้วย?”

เจียมกักพันทรวง “บ้า?” เจ้าตรง
“ใครบ้า?”

หันมาเค้นคิก พงษ์พัชร ยักคิกตกร
“ก็เกดนี่!”

เจียม ร้องเรามา เกดขยับ มือทาบ
ต้องกำแน่น รศรขยทหน้าเธอเมื่อก่อน

ฮาการัน เธอปรกเข้าขวางทันทิ ยก
มือถักอุทลตามตะแคงเราเบาๆ มึง

คาทด้วยมาทาบเธอ แต่เธอนี้ได้ พุดจา
เคืออย่างใด

มือนมมอยทตะแคงเรา และด้วย
คาทชอนทวามันไม่ไร้วงวอน แต่เคือน

สติเราให้คนจาก ทวามมุนเฉยจของแอน
เราคดามมือองได้ และกมหน้าหันกลับอง

บวรใดไม่บรปาก ก็มดงหยิบมกรรตนา
และหันมาเมื่อยนเสยง

“เจียม!” เธอเรียกเบาๆ “เรา
ถักกันเล่นทรวงนะ” เธอปลดปล่อยเราถัก

ถักกันไปทางพวงพั้น “อย่าไป ถักเรา
เลยพวง ทำใจเร้วจนเกินไป เอานั่นนะ

กุหลาบ” พุดจบ, เด็ดถักคองงามแรงถัก
ถักหนึ่งมกกระเบาให้, พวงพั้นขยับ

อย่างฉุน มีวาทจะ ร่ายคา ไปที่ เจียม
นั่นเบาๆ ว่า

“มันถักถักกันคนไร ไปมาก”
เจียมมั่งมั่งถักในคำ พุด ที่เป็นจริงน

เราถักหน้าออกเค้นคิก นึกไปพอดถัก
พวงของเรา ถักใจเจียมขยทศรขย

มกกระเบาให้ พวงพั้น ด้วย ถัก กุหลาบท
เธอหงใจ ถักทาบเจก้น หน้าเคือของ

แต่ก่อนทจะเจียมมกัก เราได้ขยับเธอ
ของดังตามหลังมาว่า “เจียม” ถักถัก

งามๆ ให้ฉัน ถักถักถักหนึ่งนะ”
เราเหลียวไปรับคำถักๆ ในระยะ

ไกลถักทวามของเราจะได้ขยับ และ
ปาดมในกระถาง ไทญ่มม บวรใด ถักก็ได

ยังมีให้ เราเห็นถัก เจ้าคุณกับ คุณผู้หญิง
ของเราเสยงแล้ว เหลือแต่คำ คนไร พม

พาก้องอยู่ ในความทรวงจำ ของเจียม —
ฮานที่ชอนบับหน้า

ท้องของเรา

นิยมนายฉ่อย

รับปะเลื้อยให้ฉ่อย

กำลังไปห่านรตตีไฟ

เห็นขลุ่ยตบฉ่อยเวลา

จะรอข้าไปไม่ได้

วิ่งไปไล่เหยงไป

อันรตตีไฟ ขาตีใหญ่เขม

ออกจะแปลกอยู่

หญิงสาว กรัง ถิ่นทนา กับ ชายชาว
ชนบทลงเรืออาหารกวรกิน

ชายชรา “ฉันกินเนื้อวัวเป็นอาหาร
ประจำทีเดียว”

หญิงสาว “แล้วรู้ลึกว่า ให้คุณ
ประโยชน์กว้างไกลอย่างไรบ้าง ?

ชายชรา “อ้อ! มากมายทีเดียว
จนแก่ อย่างนี้ แล้ว ฉันก็รู้ ลึกซึ้งจริง
เหมือนจริง”

หญิงสาว “จนหรือ ? ออกจะ
แปลกอยู่ ฉันจะกินปลาเป็นอาหารประจำ
จำวนเหมือนกัน แต่ไม่ขากว่าน่าได้เหมือน
ปลาเลย”

ให้มารับเอง

ลุงแดงเดินเข้าไปในออฟฟิศไปรษณีย์
แล้วถามเจ้าพนักงานว่า

“พ่อคุณเอะ! ฉันจะมีหนังสือไปส่ง
ลูกชายที่ข้าเภณบ้านนี้ เมืองมุนันบุรี
จะส่งได้หรือไม่ ?”

เจ้าพนักงาน “ข้าเภณทางไกลกัน

และกันดารมาก เหลือความลำบาก
ไปรษณีย์จะนำหนังสือไปส่งให้ได้”

ลุงแดงนั่งท้าวใจอยู่ ครู่หนึ่ง แล้ว
พูดว่า “เอ็งเอะ! ฉันจะเขียนบอกไป
ในหนังสือว่า ให้เขา เดินทางมา รับ หนังสือ
ออฟฟิศเมืองมุนันบุรีเอง ดีไหม ?”

มีดีกว่าหรือ

ลุงแดง “นี่ละจ้ะ! กันเกือบๆ
เสียค่าไปรษณีย์เข้ากับนางละคร ซึ่ง
กันทั้งทราบ เมื่อเร็ว ๆ นี้เอง ค่า หลัชน
จ่าย และค่าเครื่องเขียน เสียคง เดือนละ
๕๐๐ บาทกว่า”

ลุงจ้ะ “แล้วแลกอย่างไรล่ะ ?”
ลุงแดง “อ้าว! กันไปรษณีย์ทำงานกับ
เจ้าของร้านเขียนเดือนนี้ มีดีกว่าหรือ ?”

แจ้งความที่พบใหม่

ลุง ก. ลงแจ้งความใน หนังสือฉบับ
หนึ่งว่า ต้องการ กรุคุณเคียว ที่สามารถ
สอนวิชาเหล่านี้ได้ ทั้งหมคคัช วิชาเลข
คณิต, พีรคณิต, เชาคณิต, ตรรกโกโน
เมตร, ความรอน, แสงสว่าง, แม่เหล็ก
นิท, ภูมิศาสตร์ ประวัติศาสตร์, ภาษา

ห้องหัวโต๊ะ

ไทย ภาษาอังกฤษ ภาษาฝรั่งเศส
 คนคน วิชาถ่ายรูป วิชาแก้ตัวคนตร
 ชอฝรั่ง ชอทอง ริม ชอฮั่นวอยฝรั่ง
 พันดาบ ให้แจ้งอัตราเงินเดือนท่ต้องการ
 เขียน คำนวณเป็น จดหมาย ตั้ง ค. ต.
 ๕๖ ป. ณ. ๗

แจ้งความอีกอันหนึ่งว่า นายม
ทอง-ภักธิฯ และหมอยกเมศร์ของ
พระเจ้าธนก่อน ประกาศทางมาพื่อนต่าง
จากของการคน ^{๓๓} ตานคน และเนการชย
ยั้งคนในจำนวน ^{๓๓} ตานคนนั้น ^๕ ของ
เป็นเจกตตะเตเกิดมาไม่เคยคนผูกคอต

หมู่โดย ทั้งเพื่องของจะได้ไป
ดูต่างทั่วหรือสันหว (แรก) มาเป็น
หย่น สมควรทให้ทุกได้

เจ้าของโรงพิมพ์ - ต้องการคน ๆ
 ๑ คน เพื่องานเขียน ขี้คน ๆ เดียว
 จะดีของกวาดโรงพิมพ์ ตัพิมพ์ ประพันธ์
 เรื่องพิมพ์ ตรวจรูป พิมพ์ เน้นเส้น
 เก็บ - บัดปก-ตัด แล้วนำไปส่งขายใน
 เวลานี้ด้วยกันได้ด้วย ผู้ใดสมัคร ให้มา
 ส่งข้อไปประกันตัว ๑๐๐ บาท จะให้ค่า
 จ้างอย่างงาม (เชิญรับทราบให้ ๓๖)

สถาปนาพระที่นั่งสุทไธสวรรย์

ท่านต้องการตั้งภาษีด้วยหรือไม่? คิดโดยคิดเงิน - ต้นทุน - แบบ ต้นทุน
ราคาตก ๆ ไม่ใช่หรือ?

สยามไพรัชพานิช

มมถนนบ้านแรก จักรพงษ์ บางลำภู
ตัดเสียดจรดโคกกรมนต์ ผสมปรารถนาลงมาถนัดส่วนหนึ่งแยกซ้าย มามอบเสียดจาก
ประจักษ์ใหม่ ๆ ให้เลือกทุกเที่ยวเมื่อ! ร้อยสัญญา ถ้าผมขอตนไม่คิดหรรษาเท่าไร
เขก ๆ ที่ท่านเคยคิดแล้ว จะยอมแถมส่งทางคอกค้ารถให้

มากรเซมสทาทรมเฮว ทำได้ดังเร็วทันใจ ราคาคัดถูกที่สุด
รับทำผ้ามดงสูงให้เป่น กระโปรงแบบใหม่ - หุรุดสุด เป่น แบบใหม่ที่ไม่ได้เขา
อย่าใจจากใครเลย จ้าหน้ายเสอเด็กหญิงชายงามทุก ๆ จัย

เชิญชม-เชิญชมนาน - วาจาไม่แพงเลย !

เชื่อได้ทีเดียว! ว่า=

หากปราณของดีและราคาถูก เชิญ

...แวะที่...

ศรีสะเกษ

มีทุกสิ่งทุกอย่างที่ท่านต้องการ และจงไว้วางใจในราคาต่างจังหวัดที่ต้องการโปรด
ถึงทาง พ. ก. ง.

ศรีสะเกษ

มุม ถนนพหลโยธินตรงข้ามสวนหิน เลขที่ ๒๔๗ น

ยินดีต้อนรับท่านเสมอ

บางกอกภัตตาคาร

ตรงข้ามศาลาเฉลิมกรุง

เป็นภัตตาคารที่ขึ้นชื่อรับรองท่าน ที่มาพักผ่อนหย่อนใจ
ณศาลาเฉลิมกรุง สถานที่สะอาดไฮโดร

อาหารปรุงไทยฝีมือพ่อครัวที่ชำนาญมีมากมายหลาย
อย่าง รสโอชา ราคาถูก

เครื่องดื่ม มีทั้งร้อนและเย็น ไอศกรีม, ขนม, นมเนย,
มีพร้อมทุกรส ที่ท่านโปรด

ก่อนและหลังการชมภาพยนตร์

เชิญแวะที่

บางกอกภัตตาคาร

ชีวภาพนาย

โดย

จิตรกรรม

นายท.ว. (ราชบุร) รอบใจที่ได้ มินดาภิเษกที่เมืองปาดกต่าง พ.ศ. ๒๔๗๔
พบหลานเก่า ๆ ที่วัดจาก ต.ยาม ราชบุรี จะดีมาก ๓ เป็นคนมีวิชา ใจคออ่อน
มาเยี่ยมยายในนคร นานขึ้น โอ, รม โชน พังพาได้ เก่งกว่าดี ๓ ถึง ๒๖
ก่อนเกิดไม่เป็นไร ยายมาช่วยให้รับทอง ยศของความสุจริตใจที่ช่วย ให้มัน
๓ ราชบุรทำราชการ ต.จะมีคนมีวิชาดี ได้พบตัว คือการเป็นพรหมเจ้าคิด
รูปร่างเกรียงอุบลันต์ ๒. ลากบ่นไม่ ๓. ยืนนิ่งไว้เจ้าพรหมเรื่องรัก
ที่ พ.ศ. ๒๔ - ๒๕ จะดี ๓. เมื่อก่อน บัญชี (ถนนเพชรบุรี) ๓ - ๒ คือ
เป็นคนมีวิชาดี ของดี พุทธมากปาดกต่าง ก็นั่งดูเรา ๆ จะฟังเขาได้ มีงาน
เราจะต้องกลัวเขา คนที่บอกไปก็ดูอยู่ แต่ไม่ดู ลงรอยกันนัก เห็นจะเป็น
ดูจะวัดซึ่งทางนี้ใหญ่บ้าง ถ้าใหญ่ ด้วยต่างคนต่างถือ ๓ การที่คิดไว้ของ
เออขอด้วยชะตาพอจะได้ กัน พัง ๓ คนด้วยจึงจะสำเร็จ นัยหนึ่งว่าเป็น
ฉันท์เพื่อนผู้หญิง

พระเรื่อง สุทธิรักษ์ (สมุทรปราการ)

ตาย มีชื่อด้วย ๆ หวาน ๆ อย่าง น. เคย พบที่
ไหนหนอ? พยายามนึกอยู่เป็นนาน ยัง
เรียกเป็นคุณครูด้วยเสียงใหญ่ แต่เห็น
จะพบแถวสมุทรปราการเองแน่ ๆ ๓ ได้
แน่ ๆ ไม่นับปัญหา ถ้าไม่ได้ให้ชื่อว่า ๒

ส. ยามผาสุข (พระนคร) ถิ่นแก่

คณะศกค่างจากสยามราชบุรี เป็นที่แถว
ที่เดียว ๓ - ๒ ทำงานเป็นลูกจ้างเขาดี คน
มีเนื้อขาวจะออกทุน ๓ ทำอย่างไรเลือก
ก็ต้องดีกว่า ชาติทำนก่อนสร้างชาติพ เมื่อ

ยาสีฟันอังกฤษชั้นที่๑

ฟัน

Dr. Watson's PEROXIDINE DENTAL CREAM

ปรอท

ขาว

ปิโรไซด์

จาก

สะอาด

ยาสีฟันของหมอวิลสันที่แพร่หลายที่สุด

โรค

ตลอดทั้ง... สรรพคุณดีเลิศ... ๓๕ สดต่างที่เท่านั้น

มีจำหน่ายทั่วไป

บริษัทบูรพาพาณิชย์ ถนนพาหุรัด

(เอเจนต์ในสยาม)

ตั้งที่คารู และหน้าเขื่อน

สอนให้ท่านฟรี

สอนนักแบบเขตร มั่นด้วยเครื่องวัน
ของพระวิสุทธิธรรม บัณฑิตคุณงาม
หม่อมราชวงศ์ ไร่ท่าหมอน เมา
หม่อมราชวงศ์อย่างทร ทำฉาก ทำพรหม
ผัดต้มเถา ๑๑ วิชาได้ไม่หลุด

สอนนักภาพแบบญี่ปุ่น มนตร์ ยัก
ภาพลัทธิ และวิธีต่าง ๆ ได้ขมยงงาม

สอนนักศิลปะด้วยเครื่องแบบสำเร็จ ทำ

เขียนนักศิลปะด้วยเครื่องแบบสำเร็จ ทำ
เขียนนักศิลปะด้วยเครื่องแบบสำเร็จ ทำ
เขียนนักศิลปะด้วยเครื่องแบบสำเร็จ ทำ
เขียนนักศิลปะด้วยเครื่องแบบสำเร็จ ทำ
เขียนนักศิลปะด้วยเครื่องแบบสำเร็จ ทำ
เขียนนักศิลปะด้วยเครื่องแบบสำเร็จ ทำ
เขียนนักศิลปะด้วยเครื่องแบบสำเร็จ ทำ
เขียนนักศิลปะด้วยเครื่องแบบสำเร็จ ทำ
เขียนนักศิลปะด้วยเครื่องแบบสำเร็จ ทำ
เขียนนักศิลปะด้วยเครื่องแบบสำเร็จ ทำ

ประกาศ สักกเสาชิงช้า เยื้องกับห้างย่งฮั่ว

แก้ตัวจะดีกว่าอดคิดมาก เมื่อน้อย
ต้องจากทอญ หรือโยกย้ายมาแล้ว รอม
คุณในพรทอญให้ พรหมทั้งเรื่อง ตอบแทน
เงินเดียวกัน แม้ช้ ให้พรราวกับเงินเดิม

รุ่งเรือง (พระนคร) แล้วก็ร.ล.
ข้างล่างอีกนะอะไรไม่ทราบ กว้าง
เหลือเกินจะตอบกันจริง ๆ ก็ยกหนึ่งเก็บ ๆ
ตกตั้งยอชดยกไปรับ ๒ คอบว่า เธอเป็น
คนอาภัพ พดพิณาก็ต้องแค่น้อย ๆ กว
แต่งงานหรือไม่อยู่ที่เรา คนอื่นใน
ราวหญิงชายเป็นมิตร ทงน น แห้วคาว่า
แต่งเสียได้ก็ - ช่างทำงานของ
อื่นโดยไม่ใช้เราคงตัวเองเป็นใช้ ได้

ศ.สมิท (ท่าว่าศักดิ์) ขยายเองก็
ยืนค้อย ไม่ค่อยท มาพบหลาน ๆ ถ้า ๆ อีก
กัน - จะได้ ศ.เพราะเหตุ ใหญ่ เป็นทพ
คงเองพคงเองไม่ได้ ๒ เนื่อศ.ผู้ต้อง
คำแรงไม่ใช้คำเรยหรือชาวเหนือ - ถ้า
ได้ ๒ ใหญ่เนื่อต้อง ส่วย หรือเป็น ๒ ทรง
คิดเป็นคั้น คงสำเรจ แต่ข้าหน้อย

น.กมล ก็นบุตร (นครนายก) งานหนึ่งอื่น
คงได้ รับใจแล้ว พรหมณไม่มีความ ทำนาย.

ชำนาญทางลุดวง แต่จะดูให้ ตามคำราช
ใช้ค้อย ดั่งคนต้องพันใด เก็บไว้ ให้เลอ
หากจะต้องการค้อย เมื่อไร โปรด บอก พรหม
ทั้งตำบลเพื่อจะได้ จักการส่งคนมาให้ ๔
ชตาคนจะอาภัพ ตัวของตัวจะ เป็นที่
พึงของตัวของ นิดเดียวรอบการศึกษา ๒
ขอทางมีเจ้ามนาย จะเกิดความเมตตา
ดั่งดาวเพราะความดำนารถ ของคน เองใน
การความที่ไม่ใช่อย่างอื่น เนื่อเห็น
จริงไม่ค้อยได้ เพราะยังโกธบนเคียง
อยู่ ๒ หรือคนไหน ว่าเคทนต์เคระ
เคระนไม่ลง แทนพมพ ได้ อย่าง ไร ทั้ง
พมพ ทั้งกวงเรียนตรงตัวเจ้าเจยพมพ

กตบุตร น ดั่งไม่ยังพราหมณ์ ดั่งนัก
งานหนึ่งอื่น ทุกครั้งทุกท่านค้อยการคำ
ทำนาย.

อาหารที่สอาดและโอชา

เครื่อง
กินทุก
ชนิด

อันลือกหยุน

สถานที่
โอโง
ณาย

ถนนเขาวราช

พระนคร

ยืมได้อย่างเปิดเผย ถ้างานมีพื้นสอาด

ใช้ บีบีโก!

พื้นเป็น
เงางาม
เป็น
หน้าเป็น
เส้น!

พื้นก็สะอาด
นอกจากเงางาม
แล้วยังทนทาน

ใช้ บีบีโกสำหรับพื้นของท่าน

ใฝ่มีความเข้าใจที่จะต้องรอคอย นาน เพียบไปด้วยความขื่นขมแห่งขม
 ทานผู้อ่าน ในการที่ประกาศไว้ในเล่ม ๕ ขึ้นหน้า
 จะเห็นว่าเรื่องของ ยศวิชัยเดโช และ ดั่งที่รับ "เนตรนารี" เล่ม ๕ นี้ น้า
 "เกตุกาญจนา" ลงในเนตรนารีเล่ม ๕ จะไม่ได้ลงจากรายชื่อเรื่องและนามนัก
 นัน มีคนแปลความจำเป็น ซึ่งจำเป็นเกิน ประพันธ์ด้วยว่า พงษ์เบ็ญดี
 ถัดจากที่เราคาดคะเนว่าจะเกิดมรณ ซึ่งใน มาลัยท่านก็ได้ พบ รายนาม นักประพันธ์
 ถัดมรดกชาติ เราทำอย่างอื่นไม่ได้ นอก ที่ถูกใจท่านเป็นอันดีด้วย และถึงในขนาด
 จากต้องรอ คอยด้วยความเข้าใจที่ลึก ทั้งที่ได้อ่านคำบอกกันแล้ว ท่านยังเห็น
 และได้จัดให้ "รักร้อย" มาแทนแล้ว หรือว่า เนตรนารีได้รักร้อยอัน ออมอะไร
 และได้อ่านให้ "รักร้อย" มาแทนแล้ว ที่ไม่ควร ออมใจบ้าง

คณะ "เนตรนารี" รู้จักเป็นพระคุณ เนตรนารี เล่ม ๕ เรามักเรื่องจอมคด
 และปลอบปล่อม ที่สุดในการที่ใคร่บรมรดา ของ "ปอดกบอง" ซึ่งนักอ่านโดยมาก
 ด้รพพาดหมาย ของ ท่านที่ เคารพนับถือ รู้จักปรากฏของชาติ ในเรื่องตลกอย่าง
 และบรมรดา มีชีวิตหา ซึ่งเจตนาดี ทั้งหลาย ขนาดหนัก คือให้หัวเราะ กันจนขื่นขม
 ดังมีอาวพร และ เขียวเนตรนารี เป็น อัน ร้อย เรื่อง ของเขา ท่านควรจะจำไว้ก่อน
 มาได้และเร่ดข ๆ อยู่ ไม่หยุดหย่อน น้า ก็ว่าชื่อเรื่อง "อิฐฤทธิ"

อัน แสงสว่างดีก็กะ นำเรื่องแปลซึ่ง
เป็นมอชวาของเรา ชื่อเรื่อง "ร้อยโยชน์
ในคงคำ" ภาควิชาภาษา มาใน เรื่อง รัก
สดชื่นชื่อว่า "ร้อยโยชน์" และ ทออยู่
ทิพาเสถียร เขียนเรื่อง "ไร่ทอง" ทุกๆ
เรื่อง เราบรรจงว่าเต็มไปด้วยคุณค่า
จะผูกพันกับท่านผู้อ่านได้เป็นอย่างดี
อีกสิ่งหนึ่ง ในนครนาริเดม ซึ่ง

ท่านจะขาดไม่ได้ คือเราจะมีส่วนภาษา
กิจนาถาบุญทอง มณีโชติ ดัชนีคนแรก
ในสยามที่สมัครรับเลือกเป็นผู้แทนคำแปล
พร้อมทั้งรูปถ่าย ที่ผู้แทนของเราได้ขอ
ถ่ายมาทำเป็นภาพนำส่งด้วยดีด้วย
กับเพื่อการกุศล คณะผู้ส่งจะแสดง
ละครเรื่อง "มัจจุราญ" อีกครั้งหนึ่ง กับ
ที่ ๘ กันยายนนี้ คอยฟังประกาศ ว่าที่ไหน

พิรุณพานิชหน้าโรงทอ มีเครื่องเรียนขายครบครัน!

รัศมี-วิเศษ

RAMBRANT

ใช้ในการถ่ายภาพเท่านั้น

เพราะ "แรมแบรนต์" ทำให้เกิดผลงานและทำให้รูปถ่ายเหมือนเนื้อคนจริงๆ
โดยที่น่าพิศวง เคียงกันด้วยเป็นทนายหมื่นหมื่นของชาวอเมริกัน กับชาวโลกภาษ
ยตร์เป็นที่ดี ซึ่งฉบับนี้ "แรมแบรนต์" ได้ขายส่งมาถึงประเทศสยามแล้ว

ไทย — โกเมน — เป็นผู้นำ

ซึ่งชื่ออีกครั้งหนึ่ง "โกเมน" คือช่างถ่ายรูปที่ได้รับรางวัลและความยกย่อง
จากต่างประเทศมาแล้ว เขียน ทอดอง ที่

ตระกูลไทยพาณิชย์

ตรงข้ามหน้าโรงหนังจันทนากร โทรศัพท ๘๖๓ พระนคร
ข้อสำคัญ เถาะภักขุ-สามเณร นักเรียน นางพยาบาล ดตราชกาให้เป็นพิเศษ

